

Atatürkçe

Edebiyat Dergisi

Yıllık Edebiyat Dergisi
Yıl: 2 - Sayı: 2 - Mayıs 2017

İmtiyaz Sahibi

Gerze Atatürk Ortaokulu adına
Adem Yönet

Genel Yayın Yönetmenleri

Fatih Arslan - Duygu Kulak - Pınar Danışman

Editör

Adem Yönet

İnceleme ve Değerlendirme Kurulu

Duygu Kulak - Pınar Danışman - Fatih Arslan
Müberra Özcan - Bilal İldemir

Düzenleme - Tasarım

Adem Yönet - Fatih Arslan

Kapak Tasarım

Şenol KÖSEOĞLU

Basım Yeri

Şimal Ajans Matbaacılık Dijital Hizmetleri
Sakarya Cad. Aşağı Hamam Yokuşu No:7/A Sinop
Tel: 0 368 260 59 59 Matbaa Sertifika No:21439

İsteme Adresi

Gerze Atatürk Ortaokulu Gerze - SİNOP
Web adresi: <http://gerzeaturkoo.meb.k12.tr>
e-mail: 745847@meb.k12.tr
Tel: 0 368 718 51 03

Gerze Atatürk Ortaokulu Yayınları

Tüm hakları Gerze Atatürk Ortaokulu Müdürlüğü'ne aittir.
Okul müdürlüğünün izni alınmadan kısmen veya tamamen
çoğaltılması veya kaynak gösterilmeden kullanılması yasaktır.
Yazıların sorumluluğu yazarlarına aittir. Dergimiz Milli Eğitim
Bakanlığı İlköğretim ve Ortaöğretim Kurumları Sosyal Etkinlikler
Yönetmeliğininin 24. maddesine uygun olarak hazırlanmıştır.

İÇİNDEKİLER

03 Okulumuzun Renkleri

21 İz Bırakan Kalemler

24 Sokağın Son Çocukları

37 Mutlu Satırlar

40 Köklerimiz

55 Usta İşi Yazılar

58 Özel Çocuklar

70 Yürek İşi Ödüllü Dizeler

74 Yazı Dediğin Değerlidir

Gökkuşайдından Okul Yaptık

Bizim okulda, her renk bulunuyor. Siyah, sarı, beyaz, kırmızı...

Öncelikle okulumu kırmızı renkle tanımlayabilirim. Çünkü kırmızı samimiyeti simgeliyor, bizim okulda bolca bulunan kırmızıyı öğretmenlerim üzerine daha iyi bir yakıştırıyorum sanki. Okulumu girdiğim andan beri buram buram kokuyor samimiyet; kırmızı...

Kırmızının yanı sıra sarı renkten de oldukça var bizim okulda. Özellikle sosyal dersini temsil ediyor sarı ama çok göz yoruyor. Sosyal dersini böylesine tanımlayan bir renk bulamazdım. Dersi sevmek istedikçe, üstüme üstüme geliyor, gözümü yoruyor. Tam tersine İlknur Hoca'mın bu dersin öğretmeni olmasına şaşırıyorum. İlknur Hoca'm, sizce de sosyal derisi için fazla masum değil misiniz? Sorunun cevabı size beyaz rengini yakıştırmamın nedenini veriyor zaten. Sağlığın simgesi bu renk, en çok sizinle uyuyor.

Siyahı da asla unutmam, benim için kesinlikle öğretmenler odasının rengi. Karanlık... İnsanı içine çekiyor. Merak uyandırıyor aklında.

Öğretmenler odasına birçok kez girdim ama henüz tüm gizli bilgilere ulaşamadım. Sanırım öğretmenlerim ajan ve onların barınma yeri bu oda. Araştırmalarımı sürdürüyorum.

Evet, okulumda birçok renk bulmak mümkün. Zaten okulumu sevmemin en büyük nedenlerinden biri de bu benim için. Çeşit çeşit, renkli renkli... Her gün başka bir hikâyeye.

Aslında herkesin sahip olmak istediği şeylere sahibim. Mutluluğa, huzura, eğlenceye... Aslına bakarsak okulu sevmiyorum ben, okulumu seviyorum.

Ben Ne Rengim?

Bu hayatta herkesin bir rengi, herkesi anlatan bir renk vardır. Her insanın içinde farklı bir dünya, farklı bir renk var.

Okulumuzun müdürü olan Âdem öğretmenimizin yaptığı işi gereğince renginin siyah olduğunu düşünüyorum. Çünkü siyah resmiyet anlamını taşır.

Okulumuzda Matematik ve Türkçe öğretmenliği yapan iki Fatih öğretmenin rengi de mavi. Çünkü mavi sonsuzluk anlamı taşır. İki öğretmenimizin de akıllarında sonsuz fikirler bulunur.

Pınar öğretmenimizin rengi de yeşil. Çünkü Pınar öğretmenimizin girdiği sınıflar huzur kaplar.

*...birçok renk bulmak mümkün.
Zaten okulumu sevmemin en büyük nedenlerinden biri de bu benim için. Çeşit çeşit, renkli renkli...
Her gün başka bir hikâyeye.*

Hande öğretmenimiz ile Özlem öğretmenimizin rengi ise pespembe. Çünkü ikisi de sevgi dolu öğretmenler.

Evet, geldik son kişiye. Benim için en değerli olan kişiye; anneme. Annemin renkleri, yeşil, pembe ve beyaz. Annem sevgi dolu, huzur veren, saf ve temiz yani iyi kalpli olan biri. Anneme olan duygularımı ise mavi ve pembeyle anlatırım. Anneme karşı sonsuz bir sevgi duyuyorum.

Kendi rengimi bulamadım. Sahi, benim rengim ne?

Şanslı Kapı

Her sabah sakince açılıp, sakince kapanıyorum ama çok üzülüyorum. Öbür kapılar her sabah sertçe açılıp, sertçe kapanıyorlar. Daha birinci dönem 7/A'ların kapı kolu kırılmış.

Öğretmenleri izliyorum. En çok Fatih Hoca'ya üzülüyorum. Öğrenciler soru sormaya geliyor ya Fatih Hoca'ya gelenler şikâyet için gelir.

Peki, neden benim kapım sakince açılıp kapanıyor, elbette öğrencilerin saygısından. Diğer sınıfların kapıları ise sertçe kapanıp, sertçe açılıyor, çünkü öğrenciler dersten sıkıldı. Gözleri öğretmende değil, saatte. Sanki saat ders anlatıyormuş ve zil çalınca "hücum" deyip yarış arabası hızıyla dışarı çıkıyorlar. Ondan dolayı kapılar zarar görüyor. Ben de sertçe kapansam hoca kapananın sözlüsüne sıfır verecek.

Bazen öğrenciler yerlere çöp atıyor kızmak istiyorum ama maalesef ağzım yok.

İçerde hocalar TEOG sınavına hazırlanırken bir sağa, bir sola koşturuyorlar. Sanki yarış arabaları gibi sağa sola volta atıyorlar.

Hocalar sınav okurken üzülüyor çünkü bazıları çok kötü alıyorlar. Ama öğretmenler odası en güvenilirdir ve en neşeli yerdir okulda. Emin olun orada anlatılan sırlar hiç çıkmayacak. Ne de olsa ben varım kapı olarak.

Size bir tavsiye, bunu hiç unutmayın. "Öğretmenler odasından hiç korkmayın, öğretmenler odası sizden korksun."

Başak Akınaraz

Çöp Kutusunun İsyanı

Merhaba, ben çöp kutusu. Hani her ihtiyacınız olduğunda ortadan kaybolan zimbirtı var ya, işte o benim. İnadına yapıyorum bunu çünkü bana gereken değeri vermiyorsunuz. Sınıfta koşuşup beni tekmeliyor, deviriyorsunuz. Sonra da benden iğrenip kaldırmıyorsunuz.

Evet, tahmin ettiğiniz gibi şu an bir çöp kutusu size trip atıyor. Çünkü beni beslemek yerine dünyayı kirletiyorsunuz sizler. Denizlere saçıyorsunuz atıklarınızı. Hani siz benden iğreniyorsunuz ya, asıl iğreni-

lecek olanlar sizlersiniz. Çoluğunuzun çocuğunuzun geleceğini kirletiyorsunuz. Sinir oluyorum sizlere. Elimizde büyüdünüz, bu yaptığınız hoş mu?

Siz değil misiniz okulda arkadaşlarınızla dersi kaynatıp konuşmak için kalem açma bahanesiyle etrafıma toplanan. Kötü emellerinize beni alet eden...

Bana kulak verin, kulak!.. "Çöplerinizi çöp kutusuna atın, geleceğe yol açın..."

Gizem Öztürk

Rengârenk Sınıfım

Sarı benim sınıfımdaki Osman,
Her gün başka komikle gelir.
Enerji doludur ve hareketli,
Sınıfın en komiği Osman.

Sınıfın en özgür kişisi Emre,
Her gün bisiklet ile dolaşır.
Okula erken gelir gelirken hiç göremem,
Sınıfın mavi rengidir Emre.

Futbol delisi Baran turuncudur,
Futbol oynarken kendini kaptıran,
Gol atamayınca bize bağırır.
Sınıfın sporcusudur Baran.

Sınıfın doğru sözlü kişisi Alper yeşildir,
Hiç yalan söylemez, cömerttir de,
Yardım eder herkese,
Sınıfın en dürüstü Alper.

Ali Arda Aksu

HAYATIMIZDA OKUL

Her yıl eylül ayında bazıları üzgün bazıları ise mutlu öğrenciler, ellerinde kitaplar, kalplerinde yeni yılın karamsarlığı ile okul yollarını tutarlar. Yeni eğitim yılının başlamasıyla hayatı tanıdıkları, gelişip şekillendikleri yuva ya istemeyerek geri dönerler. Fakat okul her zaman böyle akla getirilmemelidir.

Okul hayatımızda büyük önem taşır. Çoğu sorun okul nedeniyle ortaya çıkar, ardından sorunlar büyür, büyür ve büyür. Hiçbir zaman başladığı küçüklükte kalmaz. Sınav heyecanı derdinden, ödev yapma derdinden çoğu zaman oyunlara, eğlencelere neredeyse vakit ayrılamaz.

...yarını içine alan
dört duvar...
Geleceğin şekillendiricisi,
yarınların
hazırlayıcısı... Okul...

Okul her zaman bir telaş içerir bana göre. Ama bu telaş her zaman karamsarlığa yorulmamalı. Okul bazen sorunlu geçse bile çoğu zaman harika geçebilir.

Okul bizim ikinci evimiz sayılabilir. Evimiz dışında en çok zaman geçirdiğimiz yerdir. Okul her zaman bizi aydınlatmak, bilgilendirmek için vardır. Biz çocukları yarınlara hazırlar.

Eğitimin, sosyal yaşamın, terbiyenin ilk öğretilerini ailemizden alırız. Bundan sonra ileriye gitmek ve bizi hep doğruya taşımak için okul girer devreye. Yani okul her zaman kötü bilinmemelidir, okulun ne kadar kötü tarafı olsa da iyi tarafları da vardır.

Okul bizi yarınlara hazırlar, geleceğimizi şekillendirir. Okul, yarını içine alan bir dört duvardır.

Renk Algım

Okulun renkleri denince aklıma badana ve boya gelmişti. Yani mavi ve beyaz. Ama bir gün yazarlık dersinde okulun renklerinin okulun ruhu anlamına geldiğini anlamıştım. Okulun ruhu demek: sıra, masa, son gün, ilk gün...

Okulumuzun ruhunda çocukların da ruhu vardır. Mesela okul müdürü bir çekirdek biz onun organelleriyiz. Bir nevi reis gibi bir şey... Müzikte müdür notanın başıdır, sol anahtarıdır.

Okulun renkleri deyince aklıma ilk koridor geliyor. Okula ilk geldiğim gün... Merdivenlerden çıkışım... Hayatımı yazdığım kalemim ve hayatımdan kötü kişileri sildiğim silgi...

Ecrin Büke Erişir

Zehra Çevik

Gökkuşağı Misali...

Şevval Kader Şentürk

Fatih Hoca'm hem eğlenceli, hem komik ve hem de enerjiktir. Fatih Hoca ders işlerken çok eğleniyoruz. Fatih Hoca'mızın eşi benzeri yoktur.

Fatih Hoca'mı renklerden sarıya benzetiyorum çünkü eğlenceli ve komik buluyorum. Şakaları bütün sınıfı güldürüyor ve kahkahalara boğuluyoruz. Fatih Hoca bazen kızsada bizi yine de çok sevdiğini biliyoruz. Biz de onu çok seviyoruz.

Şenay Hoca'mız matematik kraliçesidir. Aynı zamanda bizim sınıf öğretmenimiz olan Şenay hocamızı çok seviyorum. Şenay Hoca'mız sinirlendiğinde bile çok tatlı oluyor. Tüm öğretmenlerimiz arasında bizim için ayrı bir yeri var. Derslerimizi anlatırken yapmış olduğu etkinlikler bizim ders ile olan bağımızı güçlendiriyor ve o dersi daha çok sevmemizi sağlıyor. Verdiği huzur nedeniyle kendisini yeşil renge benzetiyorum.

İlknur Hoca'mız Sosyal Bilgiler öğretmenimizdir. Sosyal Bilgiler dersimizde çoğunlukla akıllı tahtada testler çözerek ve etkinlikler yaparak işleriz. Sosyal Bilgiler dersinde de çok eğleniyoruz. Ödev konusunda bizi sıkacak kadar ağır programlar vermez hocamız. Kabartma haritalar gibi malzemelerle derslerimizi anlattığı için daha akılda kalıcı ve öğretici oluyor. Ona olan sonsuz sevgimizden dolayı sonsuzluğu ifade eden mavi renge benzetiyoruz kendisini.

Hande Hoca'mız Fen Bilgisi dersimize giriyor. Derslerde yaptığımız deneyler ve uygulamalarla kendimizi sanki bilim insanı gibi hissediyoruz. Akıllı tahtadan bir sonraki gün işlenecek olan derslerin ön çalışmasını yapıyoruz. Her salı günü kursta test çözüyoruz. Sinirlendiği zaman korkutan ama sevdiği zaman da şefkatiyle güven veren bir yapısı var. Kızdığı zaman çok kızan ve sevdiği zaman da çok seven bir yapısı olduğundan dolayı kızgınlığı ve sevgiyi sembolize eden kırmızı rengi hocamıza yakıştırıyorum.

Resim öğretmenimiz olan Müberra Hoca'mız; sevecen, çok sinirlenmeyen ve yumuşak kalpli olarak gördüğümüz birisi. Her çarşamba yeni resimler ve konularla ders işleme bize yeni şeyler öğretiyor ve hayal gücümüzün genişlemesini sağlıyor. Yaptığımız resimler ile ortaya güzel eserler çıkıyor. Resimleri güzel çizemediğimiz zamanlarda bize bağırarak yerine yardımcı olup daha iyi işler yapabileceğimizi söylüyor ve gayretimizi arttırıyor. Eğitimin başıra çağıra değil, bir çiçeği yetiştirir gibi sabırla ve özveriyle olacağı gerçeğini kendisinde bir kez daha anlıyoruz. Zekâyı ve asaleti temsil eden mor rengi kendisine yakıştırıyorum.

CANIM ÖĞRETMENİM

Canım öğretmenim
İyilik meleğim
Eğitici, öğretici
Yol göstericim benim.

Kötülüğü, iyiliği
Gerekirse her şeyi
Bana sen öğrettin
Yaşamayı, sevmeyi.

Okulumuz anlamsız
Sensiz öğretmenim.
Sonsuza dek eğitimi
Senden öğrenelim.

Duygu Uysal

RENGÂRENK OKULUM

Defter beyazdır,
Yepyeni sayfa açar,
Yazdıkça yazar çocuklar.

Öğretmenler gridir,
Bir karşılık beklemeden,
Çalıştırır öğrencilerini.

Okul pembedir,
Neşe verir,
Güvende tutar bizleri.

Bahçe yeşildir,
Doğa ile bitişik,
Huzurlu bir yerdir.

Müdür siyahtır,
Herkes ona saygı duyar
Kurallara uyarlar.

Sınıf başkanı turkuaz-
dır,
Sınıfı yöneten,
İdare eden kişidir.

Sarper Özyurt

Arkadaşlarım ve Renkleri

Arkadaşlarımı özelliklerine göre renkler ile tanımlarım. Pınar, Eylül, İlkin, Cemre, Neval, Aslı ve Büşra... Rengârenk bir dünyam var.

Pınar benim için pembe ve beyaz. Çünkü o çok sevecen ve kalbi tertemiz biri.

Eylül pespembedir. Çok seviyorum o cadıyı. Samimi, sevgi dolu ve şakacı...

İlkin ise yeşil ve pembe. Huzur buluyorum onunla konuşunca. Aynı zamanda çok sevecen biri.

Büşra... Ah Büşra!
Pembe Büşra... Çok tatlı
ve samimi...
İşte benim rengârenk
dünyamın gökkuşağı
civillığı...

Cemre... Beyaz ve pembe... Çünkü Cemre de kalbi tertemiz bir arkadaşım ve sevdiğim sırdaşım.

Neval mavidir. Çünkü Neval uyumayı seven bir arkadaş. Bıraksan veya mümkün olsa sonsuza kadar uyuyabilir.

Aslınur pembe ve yeşil. Çünkü Aslınur sevgi dolu bir insan ve yardımcı olmayı çok seviyor. Yardımları sayesinde içime huzur veriyor.

Büşra... Ah Büşra! Pembe Büşra... Çok tatlı ve samimi bir arkadaşım, onu da çok seviyorum.

İşte benim rengârenk dünyanın gökkuşağı civillığı... Hepsi çok seviyorum.

Pelinsu Çakır

Neler Oluyor Burada?

İki yıl önce almıştım bu kalemiği. Onu aldığı gün çok mutluydum. Nedense bu kalemiği ilk gördüğümde bu kalemlikte bir iş olduğunu anlamıştım. Yeni dikişler mosmor bir rengi vardı.

Araştırdım, mor "asalet" demekmiş. Kendime yakışır benim gibi asaletli bir kalemiğim vardı artık.

Kalemiğimi aldığı günün gecesi bir sesler duymaya başladım. Uyandığımda önce bir rüya olduğunu düşündüm, ama öyle değildi. Bildiğiniz kalemiğim konuşuyordu. Birden bayıldım. Sabah uyandığımda hemen kalemiğime "Sen konuşabiliyor musun?" diye sordum. O da bana:

- Evet Nil, ben konuşabiliyorum ama içimdeki eşyalar da konuşuyor. Bir bak istersen.

Baktım ve gördüğüm şey gerçekten inanılmazdı. Kalem silgiye:

- Ben morum, asaleti simgeliyorum. Silgi de:

- Ben de beyaz renkliyim. Saflığı ve temizliği simgeliyorum. Olaya kalemtıraş da katıldı:

- Sizin renklerin çok güzel şeyleri simgeliyor. Fakat benim rengim sarı. Ben ayrılık ve hastalığı simgeliyorum.

Kalemtıraş bunu söylerken çok mutsuzdu. Ona:

- Üzülme kalemtıraş, ben seni istediğin renge boyarım, dedim.

- Gerçekten mi?

- Evet, hangi renk istersin?

- O zaman yeşil olsun. Sana hep huzur veririm. Olur mu?

- Olur.

Ertesi gün yeşil renkli boya aldım. Eve gidince hemen kalemtıraşı boyadım. O kadar mutluydu ki. O zamandan sonra bir daha hiç yeni kalem, silgi, kalemtıraş ve kalemlik almadım. Kaleme ne mi oldu? Maalessif kalem çok küçülmüştü onun yerine yeni bir kalem aldım. Fakat hâlâ o kalemi saklıyorum.

Hilal Pınar Dağlı

Renkler her yerde. Dışarıda, evde, işte, hastanede, okulda...

Okulun birçok rengi var. Bir nevi sınırsız aslında... Okulun rengi var da onun bir parçası olan sınavların yok mu? Tabii ki de var. Mesela bazı öğrenciler sınavlardan nefret eder. Onların rengi matem, üzüntünün simgesi siyahtır.

Bir de sınav olmayı çok sevenler vardır ya, onların rengi ise sarıdır. Neşe ve zekâdır. Sınavlar o kadar da kötü değil. Ne de olsa hem okulun hem de geleceğimizin bir parçası.

Okuldu, sınavdı derken en sevdiğim şeyi unuttuyordum; kitaplar. Özellikle de hikâyeler ve romanlar...

Kitaplar benim için mavi demektir. Yani sonsuzluk ve huzur. Peki, neden mi mavi? Çünkü kitap okurken bambaşka dünyalara gidiyorum. Ve okulun renklerini oralarda görüyorum. Çok mutlu oluyorum. O anlarda yaşadığım duyguyu size anlatabilirim. Çünkü anlatılmaz, yaşanır. Eğer benim gibi çok kitap okuyorsanız ne anlatmak istediğimi anlarsınız.

Velhasıl kelam okul birçok renkten oluşur. Ben size bu yazımda ancak bir iki tanesini anlatabildim. Okul ve renk yan yana geldiği zaman "okulun renkleri" olur. Yani bir gökkuşağı...

O gün kırtasiyeye gitmiştim. Gözüme çarpan rengârenk boyalar vardı. Hemen aldım ama başıma geleceklerden habersizdim.

Boylar o kadar harika duruyordu ki, hiç uçlarını kırmadım. Ama bir gün yazmamaya başladılar. Neden yazmıyorlardı?

Resimleri daha güzel boyamaya karar verdim. Ağaçları mor, gökyüzünü turuncu, bulutları pembe ve denizi kırmızıya çok özenli bir biçimde boyadım. Boyar boyamaz renkler silindi.

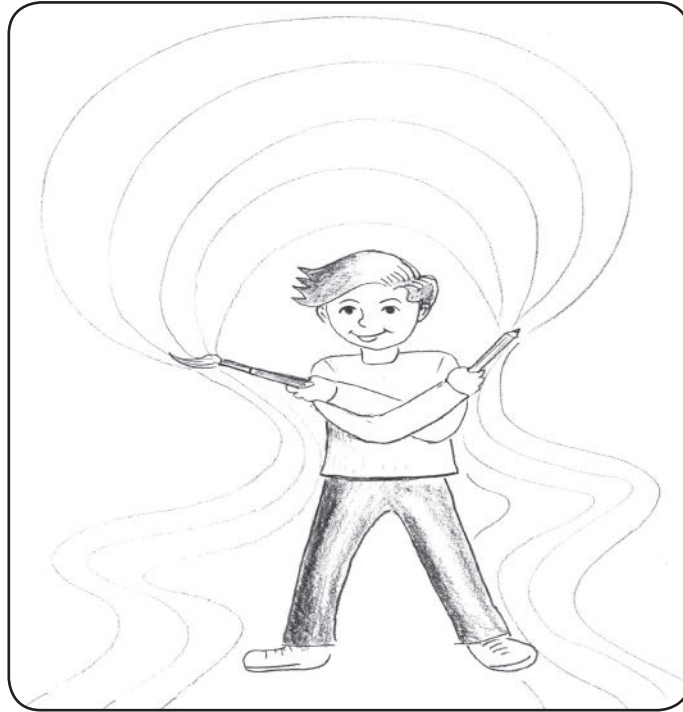
Boylar dile geldi. O kadar şaşırılmıştım ki ne yapacağımı bilemedim. Ama o sırada annem beni yemeğe çağırırdı. Salatının marulları mavi, pirinç pilavının rengi siyah ve nohudun rengi mordu. Bu da neydi. Anlayamadım.

Yukarı odama çıktım. Boyalar yine konuşmaya başladılar. Dediler ki:

Renkleri düzgün kullanmazsan her şey senin gözünde garip görünür. Renkler her şey demek...

Hayatının her anı renklerle geçiyor. Sen hiç siyah ağaç gördün mü? Biz de renkleri düzgün kullan diye bozuk taklidi yaptık. Haydi, gel beraber güzel bir resim yapalım. Ağaçları yeşile, gökyüzünü maviye, bulutları beyaza ve denizi de maviye boya.

Boyların dediklerini yaptım. Çok harika bir resim olmuştu. Renkleri hep düzgün ve anlamlarına göre kullandım. Boyalarımın dediklerini de ihmal etmedim.

OLMAZSA OLMAZIMIZ "KANTİN"

Duygu Karaman

Okulumuzun olmazsa olmazı kantini ben evlerimizin mutfağına, kantinciye ise evlerimizin tacı annelerimize benzetiyorum. Neden diye sorarsanız? Okul kantininde çeşit çeşit yiyecek, içecek, kantincinin yaptığı tostlar ve daha birçok şey...

Kantinin biz öğrencilere sunduğu bu güzide yiyecekleri seçmek zor oluyor doğrusu. Aynı şey evlerimizde de oluyor. Annelerimizin mutfakta yaptıkları çeşitli, lezzetli yemekleri de seçmesi zor.

Kantin okulun öğrencilere verdiği bir hediye. Çünkü çocukların yiyip içmek istedikleri her şey kantinde yer alıyor. Hani hayatta her şey karşılıklı derler ya, haklılar doğrusu. Çünkü öğrencilere öğretmenleri hep "iyi not alın" derler ya, bir de söz ver dedirtirler öğrencilere. Öğrenciler de istemsiz olarak söz verirler ve maalesef sözlerini yerine getirmek zorunda olduğunu bildikleri için sözlerini tutarlar. Ve sonunda iyi not almayı başarır, öğretmenlerinin yüzlerini kara çıkarmazlar. Aynı bunun gibi okul da öğrencilere bunun karşılığı bir hediye olarak kantini ve içindeki o güzel yiyecekleri yani abur cuburları bize sunar. Biz öğrenciler de anne ve babamızdan aldığımız harçlıkları biriktirip okul kantininden yiyecek, içecek almak için sıraya gireriz.

Kantinler her şeyi ile dört dörtlüktür ama bir şeyi hariç. Eğer kantinden bir şey alacaksak en ön sırayı kapmak için sıraya girme telaşı ve itiş kakışın içinde bir şey alıp çıkmak kantininin en kötü taraflarından biri. Bu yüzden en iyisi itiş kakışın içinde bir şey almaktansa kantinin boş olduğu zamanları tercih etmek.

Kantin kadar kantinci de önemli. Kantin tek başına öğrenci olmayan sınıfa benzer. Bu yüzden kantinci kantinin en büyük parçalarından biri. Aynı bir yapbozun en önemli parça-

sı gibi. Kantine verdiğimiz değeri kantinciye de vermeliyiz. Çünkü kantinci biz öğrencilere elinden geldiği kadar değer veriyor.

Kantin okulun bize verdiği en büyük sayısız hediyelerden biridir. Öğrencilerin olmazsa olmazı, aynı zamanda abur cubur dükkanı.

Esra'nın Gözüyle

Öğretmenler kutsaldır. Yeryüzünde öğretmenlikten daha onurlu bir görev yoktur.

Öğretmenlik yeryüzünde barışı sağlayacak sihirli değnektir ve bu değnek öğretmenlerin elindedir. Öğretmenlerden mahrum kalan bir millet henüz bir millet adını alma yeteneğini kazanamamıştır. Cumhuriyet öğretmenlerden, fikri hür, vicdani hür, irfanı hür nesiller ister.

Öğretmenler bir kandile benzer. Kendini tüketerek başkalarına ışık verir. Ülkeyi gerçek hedefe ulaştırmak için iki orduya ihtiyaç var, demiştir M. Kemal: "Biri vatan bekçisi asker ordusu, diğeri ise ulusumuzun geleceğini yoğuran bilim, kültür ve irfan ordusudur." Bu irfan ordusu öğrencilerine okuma isteği aşılayan bir öğretmen ordusuyla denktir. Bu hayatta Cumhurbaşkanı bile öğretmenden sonra gelir. Dünyanın her yerinde öğretmenler toplumun en özverili en saygıdeğer öğeleridir. Atatürk bile öğretmenlerimize şöyle sesleniyor:

"Ordularımızın kazandığı zafer, sizin eğitim ordularınızın kazanması için yol açtı. Gerçek zaferi siz öğretmenler kazanacaksınız. Bunu başaracağınızdan kuşku yoktur. Sarsılmaz bir inançla ben ve arkadaşlarım sizi gözeteyeceğiz. Sizin karşılaştığınız tüm engelleri kıracağız."

Öğretmenler, hayatımız boyunca toplumda önemini kaybetmeyecektir. Çünkü bir topluluk ulus olabilmek için mutlak eğitimciler, öğretmenlere muhtaçtır. Onlardır ki bir toplumu gerçek bir ulus haline getirirler.

Esra Ak

SÜPÜRGE OLMAK

Merhaba, ben süpürge.

Beni yerleri süpürmek için kullanırlar ama yanılıyorlar. Bir özelliğim daha var, o da öğretmenler odasında yaşananları öğrencilere anlatmak.

Önceleri bunu yapmaya korkuyordum. Neden mi? Çünkü öğrenciler, öğretmenler odasına girmeye korkuyorlar, ben neden korkmayayım. Ya canlı olduğumu anlarsa ya her şeyi öğrenirlerse, diye çok korkuyordum. Ama öğrencileri kırmak da istemiyordum. Öğrencilerin teklifini önceleri kabul etmek istemedim ama sonunda beni ikna ettiler.

Vakit gelmişti. Öğrencilerin çok korktuğu o karanlık bölgeye varmıştık. İçeri girdiğimizde hiç de öğrencilerin dediği kadar korkunç bir yer olmadığını anladım. Burası tam tersi insana huzur veriyordu. Birden ileri geri oynadım, yine etrafı temizliyordum. Etrafı temizlerken çaktırmadan öğretmenleri dinledim.

Öğretmenler sınıflar hakkındaki yorumlarını söylüyorlardı. 7/C sınıfı hakkında konuşulanlar üzücüydü ama doğrudu, ne yaramaz sınıf şu 7/C, diyorlardı. Tabi hepsi de öyle değil yaramaz olanı var, olmayanı var. Birden durdum. İşim bitmişti sanırım artık gitme vakti gelmişti. Ciddiyorum diye de doğrusu üzülüyordum.

Aslında burada koridorlarda olduğu gibi fazla ses yoktu, rahattım ama şimdi merdivenlerden iniyor, öğrenci seslerinin olduğu yere doğru ilerliyordum. Kenarda durdum ve artık yalnızdım. Ama yine öğrencileri hatırladım ve yalnız olmadığımı anladım.

Öğrenciler ne kadar yaramazlık yapsalar da beni mutlu ediyorlardı. Öğretmenler odasındaki izlenimlerimi anlatacak öğrencileri beklemeye başladım.

Ceren Eftelioğlu

Kalemin Dramı

Merhaba, ben Tuğçe'nin kalemiyim, biliyor musunuz? Kalem olmak da zor. Özellikle de Tuğçe'nin kalemiyseniz. Sürekli ellerinin içindeyim falan işte.

Beni ellerinden bırakmadığı derslerden biri de Türkçe dersi. Pınar Hoca'nın uzun uzun önemli yazıları beni bayağı yoruyor. Sonra resim dersi var bir de. Çizip çizip siliyor, tam oldu derken hooop siliyor. Okulda bir başka, evde bir başka...

Evde de yazarlık için yazdığı denemeler var tabi, yazıyor, buruşturup atıyor ve bunu defalarca tekrarlıyor, sinir oluyorum.

Ha! Bir de İrem var okulda, onun elinde pamukların üzerindeymişim gibi geliyor. İrem bir başka zaten, Tuğçe'nin kankasıymış gibi görünmüyor, ben İrem'i daha çok seviyorum çünkü İrem'in kalemle fazla işi olmuyor.

Bu 7/C'de durmak zor, bir ses var bir ses, anlatamam. Her kafadan bir ses çıkıyor. Başarılılar tamam da, bu ses mahvediyor onları. Ama ben en çok sınıf öğretmenleri olan İbrahim Hoca'yı seviyorum. Aslında 7/C'ye derse giren tüm öğretmenleri çok seviyorum, aslında 7/C'nin böyle iyi kalpli öğretmenleri olduğu için mutlu olmaları gerek, normalde onlara gardiyan gibi hoca lazım.

Hep 7/C hakkında olumsuz şeylerden bahsettim, hiç güzellikler yok canım bunların elbette var. Asla kopya çekmezler, yani öyle sanırım. Öğretmenlerini sinir etseler de çok sevdiklerini görebiliyorum. 7/C aslında çok güzel bir sınıf ama şu dil kası var ya... İşte o durmuyor ki, maşallah Ronaldo'nun bacak kasından daha güçlü bir dil kasları var.

Tuğçe Çevik

Türkçem

Pelinsu Çakır

En sevdiğim derslerden biri de Türkçe'dir. Türkçe dersinde sıramda değil de sanki bir bulutun üstünde otururum.

Türkçe dersinin renkleri olsaydı pembe, yeşil, beyaz olurdu bana göre. Çünkü Türkçe'yi çok seviyorum, derste huzur buluyorum ve beynim yeni bilgiler öğrenerek aydınlanıyor, tertemiz oluyor.

Türkçe dersini sevmeyenleri anlamıyorum. Yani bir zor tarafı yok, en zor tarafı yazı yazmak. Onun dışında çok kolay bir ders.

Öğretmenlerimiz Pınar Hoca, Fatih Hoca ve Duygu Hoca da çok tatlı, iyi kalpli sevecen insanlar, eğer ki öğretmenlerimizin rengi olsaydı pembe olurdu. Neden mi? Çünkü Türkçe öğretmenlerimi çok seviyorum.

Uzun lafın kisası Türkçe her yönüyle benim vazgeçilmez derslerim arasındadır.

Kaldığımız Yerden

Yasemin Dereli

....dört sene aradan sonra... Yine, yeniden...
Hiç yabancılık çekmeden...
Sıcacık yuvamda, okulumda, gökkuşağı renkliliğiyle devam ediyor serüven...
Sınıfım, öğretmenler odası ve kantin arasında...

Dört sene aradan sonra yeniden okulumdayım. İlk geldiğimde gerçekten çok heyecanlıydım. Ne kadar eski okulum olsa da yeni arkadaşlarımla ve öğretmenlerimle tanışacaktım ama korktuğum gibi olmadı. Hiç yabancılık çekmedim. Aksine sanki daha önceden beri bu okuldaydım.

Günümüzün birçoğunu sınıfımızda geçiriyoruz ve sınıfımızı gökkuşağı renklerine benzetiyorum. Çünkü nasıl gökkuşağında birbirinden farklı renkler varsa sınıfımızı oluşturan bizler de aynı o renkler gibiyiz. Birkaçımız sessiz ve sakin, kimimiz çok konuşkan ve neşeli. Derslerimize gelen öğretmenlerimiz de bu gökkuşağını tamamlıyor.

Gelelim okulun bir diğer bölümüne, yani öğretmenler odasına. Öğretmenler odası gerçekten çok değişik bir yer, yani en azından benim için öyle. Ben öğretmenler odasını siyah renge benzetiyorum. Çünkü siyah diğer renklere göre daha ağır bir renk ve ciddiyetin sembolü. Öğretmenler odası da aynı şekilde. Tabi bazen öğretmenler odasına girdiğimizde eğlenceli anlara da şahit oluyoruz.

Benim en eğlendiğim yerlerden biri de kantin. Bana göre kantin tam bir renk cümbüşü. Tabi teneffüs zili çaldığı zaman daha ayrı bir yere dönüşüyor, her kafadan bir ses çıkıyor. Bizim sınıfı nasıl gökkuşağı renklerine benzetiyorsam kantin de öyle.

Aslında okulun daha birçok eğlenceli ve komik bölümleri var fakat beni güldüren ve eğlendiren üç yeri burası.

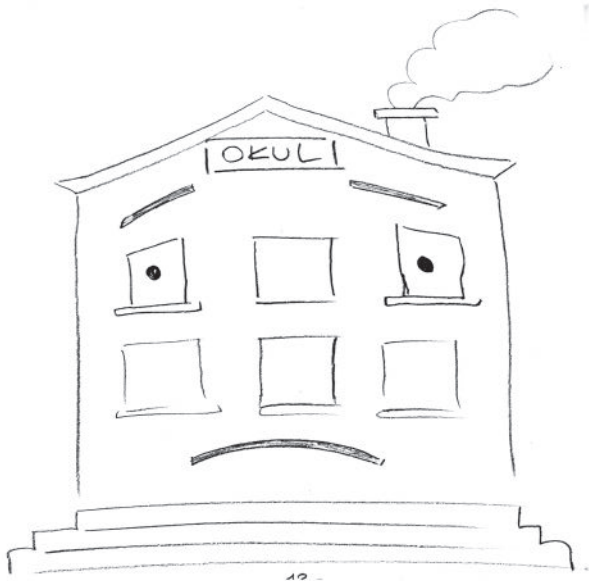
Hissettiklerim

Hep aydınlık yüzümü tanıdınız, o koridorlarında koşup oynadığınız, teneffüs oldu heyecanıyla kantine koştuğunuz, sıralarına hatıra yazıları yazdığınız, belki de ömrünüzü geçirdiğiniz okulum ben.

Hep ışıklar yandığında, aydınlık tarafımı gördünüz benim. Belki yorulabileceğimi düşünmediniz bile. Ama ışıklar kapandığında, işte o zaman en sade halimleyim. Gizli saklım yok. İçimde öğrencilerim olmadığında hiçbir işe yaramadığımı düşündüğüm o dakikaları, yalnızlığı buram buram içime çektiğim o ayları hiç bilmediniz. Ne hissettim düşünmediniz.

Ne hissettiğimi ben söyleyeyim. Bana her gün erkenden yorgun ve bıkkın gözlerle baktığınızda üzülüyorum. Ancak teneffüslerde görüyorum gözlerinizdeki parıltıyı. O neşenizi bana asla göstermiyorsunuz. Her zaman sevilmeyen taraf olmaktan bıktım. Sınav günleri benden nefret ettiğinizi hissetmekten de bıktım.

İşte aslında bunları hissediyorum. Sizin gözünüzü kırpmadan top fırlattığınız bu duvarlar, binlerce insanın öfkesine de şahit, hüznüne de, neşesine de...

7/A Demek...

7/A demek bütünüyle bir sınıf oluşturmayı bilmiş, diğer sınıflara karşı her zaman arkadaşlarına destek olan, iş zamanı iş yapan, eğlenceyi de hiçbir zaman unutmayan büyük bir erdemli insanlar topluluğu demektir.

7/A demek insanları hiçbir zaman kırmayan, kötülükleri görmezden gelen Kaan demektir.

7/A demek öğretmen bir iş verdiğinde ona sarılan, başka bir şeyle uğraşmayan İsmail Cem demektir.

7/A demek futbol maçında kaleci olup orta sahaya çıkan Batuhan demektir.

7/A demek yılda bir hafta okula gelen Burak demektir.

7/A demek esprileriyle tüm sınıf güldürmeyi başaran Emre demektir.

7/A demek okulda rol yeteneğini en güzel şekilde sergileyip de tiyatro kursunda takılan Caner demektir.

7/A demek derste sessiz sessiz oturan, kimseyle de gereksiz uğraşmayan Özgür demektir.

7/A demek küçük çocuklara bulaşık dayak yiyip bir de öğretmenden azar işiten Ercan demektir.

7/A demek tüm benliğiyle kocaman yürekli bir sınıf demektir.

Ve 7/A demek sınıfa renk katıp yazıda olmasa da sayfalara sığmayan koca bir mutluluk yumağı demektir.

Demet Demet Çiçekler

Baksanıza dünya ne kadar renkli. Bizim okulumuzda bu dünyanın bir parçası oldu artık. Hatta bizim okulumuz dünyadan daha da renkli.

Okulda on üç demet bir çiçek topluluğu var. Hem de hepsi birbirinden renkli.

Müberra öğretmenimiz mor renkli bir lavanta. Duygu öğretmenimiz ise tam tamına turuncu bir çiçek, çünkü onun dersinde çok acıkıyorum. Acıkmamın sebebi ise derslerin ya son saatte olması ya da öğle arasına denk gelmesidir.

Şenay öğretmenimiz var tam bir mavi çiçek. Tamam, Şenay öğretmenimizi seviyorum ama Matematik öğretmeni olmasaymış, iyiymiş.

Filiz öğretmenim ve Merve öğretmenim bizim derslerimize hiç girmedi. Ama keşke Filiz öğretmenimiz bizim dersimize girse, en azından sınıfta sessizlik olur ama yine de yapacak bir şey yok tabi ki.

Hande öğretmenimiz bana yeşil bir çiçek gibi geliyor. Fen dersinde o kadar huzurlu hissediyorum ki kendimi, anlatamam. Aslında matematik gibi fen dersinin de mavi renkli olmasını isterdim. Çünkü en sevdiğim fen dersidir ve hiç bitmesini istemediğim bir derstir.

Müge öğretmenim ise bembeyaz bir laledir. Çünkü onun içi o kadar sadedir ama tabi kırmızı duyguları hariç.

İlknur öğretmenim bir gökkuşağı ama bu gökkuşağı yedi renkten oluşan bir gökkuşağı değil. Dünyada olan bütün renkleri ve tonlarını bulunduran bir gökkuşağı... İlknur öğretmenimize illaki bir renk verecek olsam kırmızı bir gülün rengini verirdim, çünkü onu çok seviyorum.

Demiştim sizlere okulumuz dünyadan daha renkli diye.

Betül Günay

Hayat Döngüsü

Kabul edelim ki çoğumuz okulda teneffüsün geleceği zamana ya da sınavın bitişine ne kadar kaldığını öğrenmek için saate bakarız. Kimi zaman çok sıkıldığımız bir derste "Ne zaman zil çalacak?" diye saate bakar durursunuz. Zil aniden çalınca çok mutlu olur ve zilin hayatınızı kurtardığını söyleyebilirsiniz.

Peki, bir de şöyle düşünün. Çok önemli bir sınavınız var. Daha çok sorunuz var. Ama zilin çalmasına dakikalar kaldı, ecel terleri dökmeye başladınız ve aniden o duymak istemediğiniz ses, zil sesini duydunuz. İşte o zaman yapacak bir şeyiniz kalmaz ve "Sınavı nereden buldular veyahut zili kim icat etti?" gibisinden cümleler söyleyebilirsiniz.

Aynı olay, aynı işler bizim için hoş değil iken, bizim için süper olabilir. Birimizin yaşaması, birimizin ölmesine bağlı da olabilir. Bugün zararlı gördüğümüz bir iş, yarın faydamıza da olabilir.

Yaşam ölçümüz doğru şekillenmek yerine ve zamanına göre değişebiliyor demek ki...

Pelinsu Çakır

Ah! Neler Çektim...

Herkese merhaba, 7/C sınıf defterinden.

Sınıfta dururum genelde ama akşamları müdür yardımcısının odasında kalırım. Sınıfta neler oluyor ne bitiyor benden sorulur. Sınıftan kimi sorsanız su gibi anlatırım. Onlara çok alıştım artık.

Bir de en sevdiğim saat var: sınav saati. Öğrencilerin zorlanmasını görmek mutlu etmiyor değil. Enes hep öğretmenin yanına gidip soru sorar. Öğretmenler sinirlenir. Ben de öğretmenler gibi çok sinirleniyorum. Her dakika gidip o mu bu mu, deyip durur. Sanırsın öğretmen sınavı kendine hazırlamış.

Ceren hiç soru sormaz ve sınavlardan hep yüksek alır. Örnek öğrencidir kendisi. Onun gibi olabilseydim keşke.

Bazı öğrenciler kopya çekiyor. Onları görüyorum ama öğretmenlere söyleyemiyorum. Ahh! Keşke onlarla konuşabilseydim. Hepsini ispiyonlasaydım, ne güzel olurdu.

Bazen öğretmenlerin de sevmediğim yönleri var. Bazı öğretmenler çok sesli konuşuyorlar. Bağıra bağıra da konuşulmaz canım! Ne güzel yerimde yatıyorum, rahatımı bozuyorlar. Bir de yattığım yerden beni alıp öğrencilere vuruyorlar. Sanki bir tek onların canları var. Benim de canım var, benim canımda yanıyor. Bir de ellerinde beni büyüyorlar. Bir gün onlardan öcümü almayı çok isterdim.

Öğretmenler öğrencileri eğitip güzel yerlere gelmelerini sağlıyorlar. Onlar olmasa öğrenciler ne yaparlardı? Kendi adıma onlara çok teşekkür ederim. Keşke bir öğrenci olup öğretmenlerden azar işitseydim, ona bile razıyım. Ama ben sınıf defteri oldum. Olsun sınıf defteri olmaktan çok mutluyum.

Tuğçe her zaman saçlarıyla üstümü örter. İrem başkan yardımcısı olduğundan öğrencileri sustururken beni susturucu niyetine kullanır. Bazı yaramaz öğrenciler beni yırtar, yerlere atar. Bir gün dualarım kabul olursa siz gününüzü görürsünüz.

Her şeye rağmen sınıfı gerçekten çok seviyorum. İyi ki bu sınıfın sınıf defteri olmuşum. Burada çok mutluyum bakmayın bana siz, onları çok seviyorum aslında.

İrem Şarıca

Hayalimdeki Okul

Sizlere küçük bir sorum var. Kendi okulunuzun müdürü olsaydınız ne olurdu? Okulunuzda ne gibi değişiklikler olurdu? Eski okulunuzu özler miydiniz?

Eğer kendi okulumuzun müdürü olsaydım. Okulumun adını asla değiştirmezdim. Okulumun bir kütüphanesi olmasını isterdim. Öğrencilerimin mutlaka bir teneffüs orayı ziyaret etmelerini beklerdim. Bir bilgisayar laboratuvarı yaptırırdım. Tabi ki deneylerin yapılacağı bir laboratuvar da yaptırırdım. Okulumun kantini bir süper market gibi olurdu. Binlerce çeşit çikolata, kocaman bir meyve reyonu olurdu. Abilerin ablaların sınav stresi atacağı bir oyun odası veya ses geçirmez bir duvardan yapılan ders çalışma odası.

...her teneffüs ziyaret edilen bir kütüphanesi, bir bilgisayar laboratuvarı, süpermarket gibi bir kantini, oyun odası, ders çalışma odası...

Tabi bunların hepsi hayal. Bazıları yapılabilecek şeyler, bazılarıysa yapılamayacak şeyler. Öğretmenimiz "Hayal gücünüzü kullanın!" dedi. Ben de kullanabildiğim kadar hayal gücümü kullandım. Tabi ki kendi okulumu başka bir okula değiştirmem. Benim okulum olsa bile.

Zaten ben bir okulu da yönetmem. Bir okul yönetmek çok büyük bir sorumluluk sahibi olmak demek... Yani bizim okulumuzun müdürü çok sorumluluk sahibi bir öğretmen.

İşte hayalimdeki okul. Peki, ya sizin okulunuz nasıl?

Hilal Pınar Dağlı

Talihsiz Sınav Kağıdı

Merhaba, ben bir matematik sınavıyım. Sizlere kısa hayatımı anlatacağım.

Her şey pazartesi günü başladı. Matematik öğretmeni sömestr tatili olmadan önce "Tatilde iyi çalışın, sizi tatil bittikten sonra sınav yapacağım." dedi. Tabi yine öğretmeni hiç kimse dinlemedi.

Tatil bitip, sınav günü gelince öğrencilerin çoğu dışarıda oyun oynuyordu. Sınavdan haberi olan öğrenciler ise, sınava çalışıyordu.

Sonunda vakit geldi ve öğretmen sınav kağıtlarını öğrencilere dağıtmaya başladı. Sıra bana gelince Ekrem Demir adlı bir öğrenciye verildim. Sınav süresinin son yarım saatiydi. Çocuk halen üzerime bir şey yazmamıştı. En sonunda beni çözmeye başladı. Ama boşuna, hepsini kafadan atmaya başladı. Ara sıra yanındaki öğrenciye bakıp kopya çekiyordu. Ama yanındaki de hepsini kafadan sallamıştı.

Sınav bitiminde öğretmen kağıtları toplamaya başladı. İkinci ders teker teker bizleri okudu. Sıra bizimkine gelince "Ekrem, kırk aldın." dedi. Ben demiştim, çalışmazsan böyle olur.

Öğretmen, sınav kağıtlarını öğrencilere geri verip, velilerine imzalatmalarını istedi. Çocuk birden şok oldu. Annesi notunu görürse ne olacağını biliyordu. Bunun için annesine notu götürmedi. Bir an şaşa kaldım. Madem annesine götürmeyecekti, bana ne olacaktı. Öğretmen bizleri imzalı bir şekilde çarşamba gününe istemişti.

Eve geldikten sonra hemen odasına koştu. Beni bir yerlere saklayacaktı. Ben olsam ismimi kağıttan silerdim. Sonra da uçak yapıp camdan dışarıya atardım. Şaka gibiydi, sanki beni duymuş gibi üzerimdeki ismini silip, uçak yapmıştı. Artık ona içimden atma diye yalvarıyordum ama boşuna. Çünkü beni duymuyordu. Sonunda camı açıp beni dışarıya attı.

Uçmak çok güzel bir duyguydu. On saniye havada süzöldükten sonra yere düştüm. Biraz canım acıdı ama en azından o çocuktan kurtulmuşum. Günler, aylar geçti, rüzgar beni oradan oraya sürükledi. Kar yağdı, güneş açtı ve ben eriyip toprak oldum.

Bilgi İrem Akkaya

Sınıfım

Sınıfımda çeşit çeşit öğrenci
Çalışkan tembel hepsi
Yağız dersin havada
Barış dersin yamada

Yağız'ın dersle alakası yok
Araba dedim mi ilgisi çok
Okulda bulaşmadığı yok
Dayak yese de akıllanmaz bu çocuk

Konuşma bak kanki
Öğretmen göreceğ şimdi
Ne yapıyorsun orada
Konuşmayın bir daha
Eğer konuşursanız
Kapı orada

Emre Demir

Okulum

Okulun renkleri
Renkli renkli düşleri
Sarı kırmızı mavi
Hepsinin var bir değeri

Mavi desem sonsuzluk
Kırmızı desem nefret
İşte güzel renkler
Anlamları ile beraber

Müdürü siyaha
Öğrenciyi beyaza
Farklı düşünen varsa
Haydi renkleri saymaya

Okulun renkleri
Saya saya bitmez
Anlamları ise
Açıklar güzelliklerini

Yağmur Çolak

Ispiyoncu Masa

Merhaba, ben 7/C'nin masasıyım fazla özen gösterilmesem de.

7/C denildiğinde akla yaramazlıklarıyla ünlenmiş kişiler geliyor, oysaki sınıfın tamamı yaramaz değil, zaten böyle bir şey neredeyse olanaksız olsa gerek. Ama nasıl beceriyorlar, anlamıyorum? Müzik hocalarını bile delirtmeyi başarıyorlar, sonra hocalar masaya vuruyorlar, kafam şişiyor.

7/C'nin mum gibi durduğu dersler de var. Özellikle Türkçe öğretmenleri adam ediyor bunları, Pinar Hoca'nın dersinde genellikle.

Bir de Fatih Hocaları var ki, onun kursunda tık yok. Ama en çok 7/C'nin sınıf öğretmeni olan İbrahim Hoca'ya üzülüyorum. Sınıfı için bir sürü plan, program yapıyor ama hepsi havada kalıyor. İbrahim Hoca gibi bir öğretmeni hak eden de var bu sınıfta, etmeyen de var.

Bu çocukların ufak tefek yaptığı yaramazlıklar ün salıyor aslında gözümde. Mesela Niyazi'nin derslerde yaptığı bayat espriler ve bu esprilere hocalardan gelen cevaplar dersleri kaynatıyor ama yine de o anki atmosferi neşelandiriyor. 7/C'deki öğrenciler o kadar başarılı ki aslında ama bunu bildiği halde derslere kendini vermeyen bir sürü öğrenci var ve bu öğrencilerin çoğunun akli yaramazlığa çalışıyor.

Hep derlerdi 7/C efsane diye ama efsane olmak için okula güzel bir hatıra bırakmak lazım. Fakat 7/C'nin yaramazlıklarıyla efsane değil, başarılarıyla daha da önemlisi öğretmenliklerine saygılarıyla efsane olmaları gerek.

Tuğçe Çevik

Kalemın Pınar'a Seslenişi

Ben Hilal Pınar Dağlı'nın kalemiyim. Bakmayın öyle çok kalem kullandığına. En çok beni sever. Söylemez ama ben bilirim. En çok ucu bana alır. Benim bakımımıyla çok ilgilenir. Ne de olsa Türkçe dersinde yazı yazan kalem benim. Kolay mı sanıyorsunuz Türkçe dersinde yazı yazan kalem olmayı. Tabii sizin sadece eliniz, kolunuz, bileğiniz ağrıyor. Peki ya benim... Benim çektiğim acıyı bilmezsiniz. On dakikada bir ucum bitiyor. Şimdi de diyeceksiniz o ucun size ne zararı var? Benim o ucu iyice sindirmem lazım, yavaş yavaş öyle yapayım ki içimdeki uç rahat etsin. Ama bu kız hırsla yazacağım diye ucu hızlıca takıyor. E haliyle ben de ne yapıyorum? Ucu geri püskürtüyorum ya da kırıyorum.

Aslında ben normalde bu kadar sinirli bir kalem değildim. Eskiden bir kırtasiye rafında duruyordum. Bütün gün beni alacak kişiyi bekliyordum. Sonra rafa koyuluşumun sekizinci gününde koşa koşa bir kız geldi. Beni raftan alıp paramı ödedi. Ah ben nereden bileyim bu kızın o kadar çok yazı yazdığını. Bilemedim işte. Şimdiyse boyalarım dökülmeye başladı, bazen uçları yutuyorum, geri veremiyorum.

Ah ben böyle miydim? Eskiden üreticimin elinden yeni çıkmış mükemmel bir kalemdim. Herkesin gözü üzerimdeydi. Şimdi on ayımı doldurdum, yaşlandım, bıktım, yoruldu. Ben artık kalem olmayı bırakıyorum, emekliye ayrılacağım. Zaten Pınar'ın kalem kutusundaki kalemlerle iyi anlaşmıştım, hayatımı yaşarım. Zaten bu yazıyı yazmamın tek amacı da buydu: "Sesimi Pınar'a duyurabilmek."

Evet, bu arada ona bir şey söyleyecektim. Bilgisayar denen bir şey çıkmış. Artık orada yazabilir yazılarını, yeter artık uğraşma şu kalemlerle!

Hilal Pınar Dağlı

TEOG Kabusu

TEOG mu? Daha çok seneler var, di-yorduk bir aralar. Ama şimdi öyle değil.

Geçen seneyi sarı renge benzetiyorum çünkü sarının anlamı ayrılık. Bu nedenle ge-çen seneyi, TEOG'tan uzak olan seneleri özleyeceğim.

Huzur eşittir okulun bahçesindeki ağaç-lar. Yeşillik huzur anlamına geliyormuş, de-mek ki bu yüzden ağaçlar TEOG'a yaklaşt-ırma stresimizi alıyor ve onun yerine huzura bırakıyor.

Evet, en kötü nokta burası: Derslerde işlediğimiz konular. Yeni konular kahverengi, yani durgunluk... Ama sınavlarda karşımıza çıkınca kendisine güç gelip bize ciddilik taslı-yor, yani siyah renge bürünüyor.

Bir de şu konu var, sınavdan yüksek alınca konunun havası söniyor ama sınavdan düşük alınca konunun ağızına sakız oluyoruz.

Öğrencilerin başına dert olan ödevler de var olmaya devam ediyorlar. Yazarlık kursu-muz var mesela. Hocalar yazı ödevi verdi-ğinde defterimiz bembeyaz ve saftır ama yazı yazdığımızda saflığı kayboluyor.

Bazen dersle de vakit geçmeyince göz-lerimiz saatlerde kalıyor. Saat mor rengi anımsatıyor. Mor rengin anlamı asalet, saat bir asaletle tik tak tik tak ediyor. Ve bu konu-ları genellikle sıkıldığımız derslerde yaşıyoruz.

Bu sorunu genellikle Sosyal Bilgiler der-sinde yapıyorum ben. Sıkıldığım derslerden birisidir Sosyal. En sevmediğim konu "İpek Yolundaki Türkler"dir. Yok, Murat Hüdaven-digâr dönemiymiş de, yok on yedinci yüz-yıllarında yaşamışmış da... Sosyal dersini sadece İlknur Hocamız için seviyorum ama İpek yolundaki Türkler artık peşimizi bırak-sın.

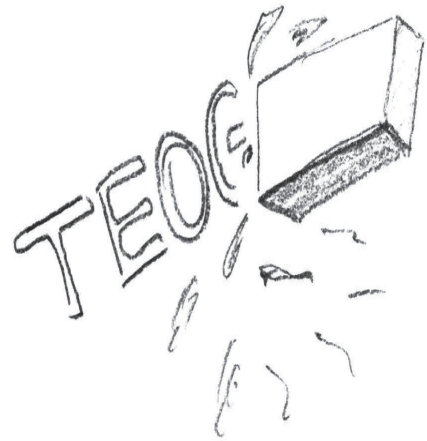
İşkenceeee :(

Mavi mavi masmavi
Okulumuz boncuk mavi,
Bir gördüm çok usandım,
Bu dersler kimin dersi?

Okulumuzda iki yıl eğitim gördüm. Bu yıl üçüncü yıl. Ve iki yıldır her sabah söyle-ne söylene okula gittim. Amma ve lâkin iki yıl önce okula ilk başlayacağım zaman böyle deşildim. Çok neşeliydim. Artık ben de or-taokula başlıyorum, diye sevinçten havalara uçuyordum.

İlk gün okulu gördüğüm anda tabii ki düşüncelerim de birdenbire deşitti. Eski se-vinç ve mutluluğun yerini hüznün aldı. Çünkü okulumuzu ilk gördüğüm an dört yıl boyunca canımdan bezeceğim aklıma gelmişti. Ben de yanıma bir silgi aldım. Masmavi olan okulu-muzu silmeye karar verdim. Sildim, sildim... Olmuyordu. Okulumuzu silemiyordum. İşte silemeyeceğimi anladığım anda hayallerim de birdenbire yıkıldı. Çünkü bu dört yıllık işken-ceden kurtulamayacağımı anlaştım.

Bu işin çözümü yoktu. Ne yapsaydım. Amerikalılar'ın Japonlara yaptığı gibi bomba mı patlatsaydım? Belki silebilirdim. Fakat ne yazık ki o da olmuyordu. Artık bu dört yıllık işkenceye katlanmaktan başka çarem olma-dığını anladım ve ne yazık ki halen katlanıyo-rum.

Bir Musibet...

Ahmet'in karnesi olarak sesleniyorum sizlere. Ama bu gurur duyulacak bir şey mi bilmiyorum. Neden mi? Üzerimdeki 30 ve 40'ları görmediniz galiba.

Bütün karnelerin hazırlığı bittikten sonra Ebru öğretmen bizi kucağına alıp sınıfa götürdü. Sınıftaki çocuklar çok heyecanlıydılar. Ve Ebru öğretmen bizi dağıtmaya başladı. Melis, Aslı, Ali derken sıra bana gelmişti. Ama Ahmet pek heyecanlı görünmüyordu. Akli başına gelmiştir, dedim içimden. Sonunda Ebru öğretmen Ahmet'i yanına çağırdı. Sarıldı, öptü ve beni ona uzattı.

Bütün çocuklar evlerine gitmek üzere çıkmıştı. Biz de Ahmet'le üzgün bir şekilde eve gittik. Ahmet'in annesi hemen kapıyı açtı. Çok heyecanlıydı. Kucakladı Ahmet'i, öptü sevinçle ve beni istedi. Tabii karne lafını duyunca babası da hemen yanımıza geldi. Ve şöyle dedi; "Haydi oğlum, ver şu karneni de 100'leri görelim."

Ahmet istemeye istemeye de olsa karnesini verdi. Anne ve babasının yüzlerindeki ifade birden değişmişti. Ahmet de ben de korkmaya başlamıştık. Biraz tartıştıktan sonra Ahmet'in anne ve babası sakinleşti.

Bu durum Ahmet'i çok etkilemiş olacak ki, tüm tatil boyunca ders çalıştı. Kitap okudu. Ve yeni dönem başladığında okuluna döndü.

Gelgelelim, günler hızla geçti ve yine karne günü geldi çatı. Bütün aile yine çok heyecanlıydı. Ahmet yine karnesini aldı ve eve gitti. Bu karne günü sevinçliydi ve coşkuyla açılan kapıdan içeri girdi. Bu sefer istemelerine fırsat vermeden karnesini kendisi gösterdi. Babası gururluydu. Sarıldı ve oğlunu alından öptü. Bu sefer ben bile şaşırımtım. Çünkü Ahmet Takdir Belgesi almıştı.

Evet, belki okulda çok yoruluyoruz. Ödevler bizi bunaltıyor. Bazen oyuna bile zaman bulamıyoruz. Ama karne günü geldiğinde güzel bir karne aldığımızda her şey değişiyor.

Ağaçlar Ayakta Ölür

Ağaç deyince aklıma yeşil ve mavi gelir. Çünkü ağaçlar huzur, özgürlük ve sonsuzluktur. Ağaçlar hepimizin bildiği gibi yeni nesilleri yetiştiren, eğiten ve doğru yolu gösteren biri daima vardır. Onlar tükenene kadar etrafına ışık veren mum gibidirler.

Günümüzde yeterince değer görmeyen öğretmenler aslında mesleklerden en önemlisidir ki bunun kanıtı da diğer bütün mesleklerle mensup bireyleri yetiştirenin öğretmen olmasıdır. Peki, öğretmenlerin hayatı nasıl olacak? Bunu kendi yorumladığım şekilde anlatacağım.

...tükenene kadar etrafına ışık veren mum gibidirler. Işık verdikleri müddetçe kendilerini eritirler. Eriken de ...

Ağaç gibidir öğretmenler. Önce bu ağacın tohumları atılır toprağa yani bu kutsal görevi taşıyacak kişi hayata gelmeye hazırlanmaktadır. Sonra tomurcuklanır yani dünyaya gelmiştir artık o. Bir süre sonra fidan olmuştur, bu da gençlik zamanlarıdır ki bu zamanlarda karar vermiştir öğretmen olmaya. Bu ağaç gelişme sürecinde fırtına, kar, sel gibi birçok sıkıntı ile karşılaşır, fakat pes etmemelidir çünkü ağacın sahibi ondan yeteri kadar meyve almalıdır öyle de olacaktır. Artık yeteri kadar gelişmiştir meyve verebilmek için. Ağaçta yetişen meyve aldığı suya karşılık o kadar fazladır ki tıpkı öğretmenlerin büyük emeğine karşılık aldığı cüz-i miktar gibi.

Bu şekilde meyve vermeye devam eder ağaç, her meyve de çekirdeği ile bir o kadar meyve verir, öğretmenin yetiştirdiği öğrenci misali. Fakat her faninin belirli bir ömrü olduğundan o ağaç da kurumuştur; yani o değeri bilinmeyen kahraman hayata gözlerini yummuştur artık.

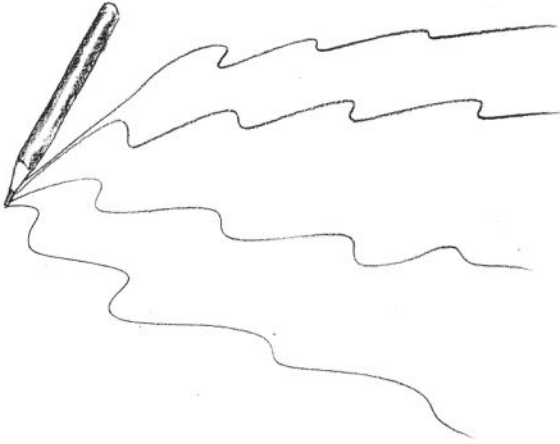
Kabusla Huzur Arasında

Merhabalar, benim adım Ayşe. Bugün size derslerimin benim için hangi renk olduklarından bahsedeceğim.

Önce siyahtan başlayayım, yani benim için kötü olan matematik ve fenden. Matematik benim için tam bir kâbus. Öğretmenlerimiz o kadar çok zor soruyorlar ki. Bazen kendisi bile bilemiyor. Çoğu zaman bir soru sorsa ve o soruyu bilemezsek bir sürü ödevle karşılaşırız. Nedense aynısı fende de oluyor. Fakat resim dersi benim için yemyeşildir. Çünkü resim dersinde öğretmenimiz konuyu söylediği zaman o resmi çizerken derslerle ilgili bütün konuları unutup biraz olsun huzur buluyorum.

Celelim Bilişim ve Teknolojileri dersine. Bilişim dersi benim için adeta sevgi. Yani pembe renktir. Öğretmenimiz o an o bilmediğim konuları anlatırken can kulağıyla dinliyorum ve çok mutlu oluyorum.

Aslında benim daha çok ders ve renklerim var. Sadece benim değil, herkesin vardır. Haydi! Sen de renklerini ve derslerini sevip sevmediğini bir kağıda yaz.

Rengârengârenk

Bizim sınıftan başlayarak anlatayım renklerin anlamını.

Sarı renk hastalık anlamına geliyor ve ben de bizim sınıftan Emre Bayrak'ı hatırlatacağım. Çocuk beşinci sınıftan beri hasta ve hala da hasta, iyileşemedi.

Bir de kırmızı renk var, aşk anlamına geliyormuş, ben de ASBJK'ye aşığıım. Anlamı ise Aybars yeğenim AS'li ben BJK'liyim, o yüzden biz de ASBJK'li olmaya karar verdik.

İşte en önemli kişimiz, Fatih Hoca'mız. Çok kral insandır kendisi, göbeği biraz var ama olsun. Turuncu renk iştah açar bende. Nedense Fatih Hoca'nın göbeğinden mi ne, iştahım açılıyor.

Mavi renk sonsuzluk anlamına geliyor. Benim hemen aklıma Duygu, ben, Emine ve Zeynep geliyor, çünkü biz sonsuza kadar süper dörtlü olarak kalacağız ve sonsuz kankaların simgesiyiz.

Yeşil rengin anlamı ise huzur. Okulumuzda kütüphane yok ama kütüphaneye girdince huzurlu oluyor insan, ama nedeni ne ben de çözemedim.

Morun anlamı asaletmiş. Ben de asaleti silgime benzetim. "Asaletle yazılı kâğıdımı siliyor" diye.

Kahverengi ise sakinlik ve durgunluk anlamına geliyor. İlknur Hocamızı hatırlıyorum, bir an sınıfa sakin bir şekilde girer ve konuyu sakin bir şekilde anlatır. Bir anne edasıyla...

Siyahın anlamı ciddiyet. Siyah deyince Filiz Hoca'mız gelir aklıma, Mertkan azıcık Filiz Hoca'yı yumuşatmaya çalışsa da Filiz Hoca ciddiyetini bozmadan azıcık gülen sınıf öğretmenimiz olarak kalacak aklımda.

Kalemler

İz Bırakan

Bilim mi, O da Ne?

Bilim, bilişim, entegre devre, elektrik, elektronik, nanoteknoloji dendiğinde sizler de şaşırıp kalanlardan mısınız? Küçük paralarla çok büyük hayatlar yaşayıp, az geliri olmasına rağmen en pahalı telefonları kullanıp gününü geçirenlerden misiniz? Az üretip, çok tüketen, yeri geldiğinde öğretmenlerinden çekinen, bol bol kopya çeken, kendini bile bile hapseden, hep tökezleyen, bilgisiz kalanlardan mısınız?

Yoksa neşeli, tutkulu, sevgi dolu, öğrenmeye-öğretmeye meraklılardan mısınız? Küçük yaştan itibaren kurdu kuşu, böcekleri, evreni, yıldızları yani merak etmeyi, keşfetmeyi öğrenenlerden misiniz? Önümüzdeki on yıllarda hayatımızda devrim yapacak güç bilim ve teknolojidir. İnsanla makine arasındaki büyük farklılıklar bile artık ortadan kalkmaya başladı. Biyonik vücut çağına bir adım kaldı. Dünya tüm engelleri kaldırıyor. Kendi kişisel hayatımızda yapmak istediklerimiz için yenilikçi olmamız, yaratıcı, özgürlükçü bireyler yetiştirmemiz şart. Dünyayla aramızdaki fark bilimsel eğitimle kapanacak. Ezberi bir tarafa bırakıp tüm dünyayla yarışabilecek beyinler çıkarabiliriz. Okuyan, okuduğunu anlayan ve sorgulayan bireyler yetiştirdiğimiz sürece sırtımız yere gelmez. Bir insanın, bir ülkenin damarlarına girebilme yetisi ancak okumakla olur. Ürettiğimiz her şeyin bir tınısı, bir notası, bir şarkısı olmalı. Türk bilim insanı Aziz Sancar ve Necati Hacıkadiroğlu'nun yaptıklarını neden tüm topluma yaymayalım? Aziz Sancar ultraviyole yani mor ötesi ışınların DNA ya verdiği hasarı ve vücudun bu hasarı tamir sürecini haritalandırdı. Alanı değiştiren bu gözlem kanserli hücreleri daha kolay öldürme şansının doğması olarak değerlendiriliyor. Genç Necati Hacıkadiroğlu ise omurilik felçlileriyle konuşarak onların ihtiyaçlarını tespit etti ve bir robot geliştirdi. Kullanım kolaylığıyla felçlilerin hayatı kolaylaşacak. Öncelikli ihtiyaçları karşılamaya yönelik robotik mobilizasyon cihazı geliştirmeyi hedefleyen Hacıkadiroğlu'nun cihazı bugüne kadar omurilik felçlilerine yönelik geliştirilmiş, bilinen en küçük boyutlara sahip tekerlekli ayakta taşıma cihazıdır.

*Batuhan Yaman
Mertcan Başcan*

Bütün bunlar bilimle donatılan, ezberci olmayan bir eğitimle mümkün olabilmektedir. Toplumlar ancak bilimsel alt yapıyı kurarlarsa kalkınabilirler. Türkiye'de yetişen her birey bilimi sevmeli, Türkiye'de yetişen her birey daha iyisi için uğraşmalı, inovasyonu bilir ve uygular hale gelmelidir. Türkiye teknoloji markalarıyla dünyayı sallamalı. Yani Türkiye bilim ülkesi haline gelmeli.

Hayat bize verilmiş bir değer. Bizim ki gibi bir ülkede başka soluklar almak gerek. Çünkü biz sıradan bir halkın çocukları değiliz. Biz Atatürk'ün çocuklarıyız...

Bu hayatta arkamızda bir hoş seda bırakmamız gerek...

Dostluk Yıldızı

Dostluk paha biçilemez bir şeydir. Düşünsenize; her zaman yanınızda olan biri, aynı zamanda kusurlarınızı ve yanlış davranışlarınızı size fark ettirmeden ortadan kaldırıyor.

Dostluk kendinize bile güvenmediğiniz zaman ona güvenmek demektir. Onun ışık tuttuğu yoldan gitmek, yanınızda olmadığı zaman bile onu kalbinizde hissetmektir.

Dostlukta kavgalar, tartışmalar önemli değildir. Zaten dargın olduğunuz sürece "Ne zaman barışacağız biz?" diye gün sayarsınız. İple çekersiniz, haklı olsanız bile, barışacağınız günü. Zaman geçtikçe endişelenirsiniz "Acaba barışmak istemiyor mu?" diye. Ama yanılıyorsunuzdur. Çünkü o da sizin gibi düşünüyor ve hissediyordur.

Dostluğun temelinde güven ve sevgi vardır. İkisinden biri zedelenirse dostluk binasının bir yarısı çöker. Peki, siz yarısı yıkılıp diğer yarısı ayakta duran bir bina gördünüz mü? Haliyle binanın öteki yarısı çöker. Elde var sıfır, koca bir sıfır! Bu yüzden dostlarınızın sevgisini ve güvenini sarsacak bir şey yapmayın, üzmeğin onları.

Dost olanlar birlikte ağlayıp birlikte gülerler. Ama beraber ağlamak daha önemlidir. Çünkü dostun gözünden damlayan her yaş dostluk ağacının dibine düşer. Düşen her damla solmamak üzere ağacın altında bir çiçek açtırır.

Bunların yanı sıra dost seçimini de iyi yapmak gerek. Çünkü yanınızdaki dostlar bir süre sonra davranışlarınızı etkilemeye başlayacaktır. Hani bir atasözü vardır, "Bana arkadaşını söyle, sana kıym olduğunu söyleyeyim." diye. Ne kadar doğru, değil mi?

Gerçek dostlarınızı kaybetmeyin. Birer zincir gibi tutunun birbirinize. Ama bu zincirin paslanmasına izin vermeyin. Çünkü "Gerçek dostlar yıldızlar gibidir, karanlıkta belli olurlar."

Mutlu Olmak

Mutluluktur içimi kıpırdatan. Mutluluktur beni tir tir titreten. Mutluluktur karnımda kelebeklerin uçuşmasının sebebi. Mutluluktur mutluluk...

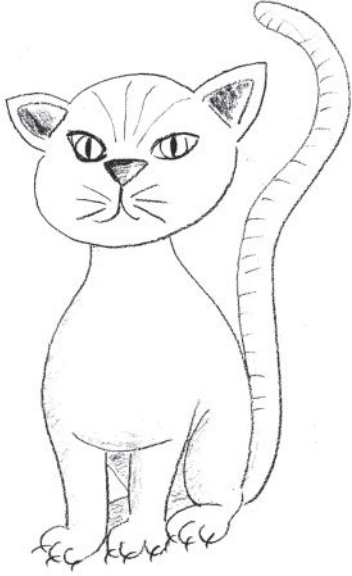
Mutlu olmaktır içimin içime sığmamasının nedeni. Mutlu olmaktır yaşamın iyi olması. Mutluluktur kendini iyi hissetmek. Huzurdur mutlu olmanın sebebi.

Huzuru bazen bir kedi yavrusunun karnı doyumakta, bazen yuvamızda, bazen doğayla iç içeyken bulabilirsiniz. Denize bakıp derin bir nefes aldığımızda "işte yaşıyorum" der insan. Mutluluğu hiç ummadığımız bir anda bulabilirsiniz.

İnsan bazen hayatın içinden çıkamayacağını düşünür, her şey üst üste geliyor sanır. Bir çocuğun masumca gülümsemesi, bir annenin evladına şefkati, bir kardeş dayanışması mutlu olmak için özel bir sebep aramamak gerektiğini gösterir bizlere. Mutluluk bizim içimizdedir. Mutlu olmak için sahip olduğularımıza bakmak yeterlidir. Hayatta mutlu olunacak birçok şey vardır.

Mutluluk ufak bir şeyde bile çıkartır kendini ortaya. Mutluluğun tarifi yoktur aslında. Her başarının ardından gelir mutluluk. Sadece kendi başarından değil sevdiğilerinin başarılarıyla mutlu olmak gerekir.

Mutluluğun tek bir düşmanı vardır. Kıskançlık.. Kıskanç bir insan hiçbir zaman kendi sahip olduklarına değil başkalarının sahip olduklarına bakar ve hiçbir zaman mutlu olamaz. Ama kıskanç, bencil olmayan bir insan ufak bir şeyde mutlu olur. Mutlu olmak için kendi egolarımızdan sıyrılmamız, mutluluğu arzulamamız gerekir. Mutlu olmak istemeyen bir insanı asla mutlu edemezsin. Mutluluk içimizdedir. Mutlu olacağına inandırmayandan mutlu olması beklenemez.

YÜREK ve KALP

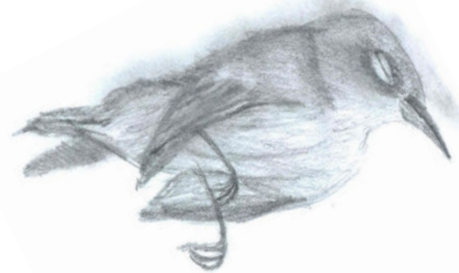
Yüreğimiz yanar,
Kalbimiz kırılır,
Yüreğimize ateş düşer,
Kalbimiz dayanmaz.
Ne kadar da girmiş hayatımıza
Yürek ve kalp.
Ne kadar acı çekmişlerdir oysaki.
Buna rağmen hala beklerler ya;
Bir gün olsun gülmeyi,
Bir gün olsun umutlu olmayı,
Bir gün olsun hayatın tadını çıkarmayı,
Bir gün olsun insanlardan tokat yememeyi
Bir gün olsun...
Bekler
Yürek ve kalp...

İrem Bayrak

Sen Benim Herşeyimsin

İrem Yanık

İlk doğduğumda, gördüğüm ilksin sen.
İlk beni öpensin sen,
İlk taşıyan sensin.
İlk bağıranda sensin.
Bana bağırınca, tek sevindiren sensin.
Aç kalıp yediren,
Giysisiz kalıp giydiren de sensin.
Gökyüzüne çıkarıp bulutlarla selamlaştıran,
Kelebek gibi hayatı bir günde anlatan da sensin,
Sen benim her şeyimsin anne!
Sen benim geçmişim, geleceğim ve bugünümsün.
Geçmişimi unuttuğumda hatırlatan,
Yolda yürürken kirli umutlardan uzak tutan da sensin.
Sensin işte...
Gelecekte; avuçlarımdan akan giden geçmişimi,
Sen toplayacaksın bir kavanozda,
Acı ile çekişen kalbimi rahatlatacaksın.
Dolmuş gözlerimi boşaltacak,
Yerine neşe umut ve coşku koyacaksın.
Bomboş defterlerimin arasında bir tek
Senin resmin olacak anne,
Sadece senin.
Çünkü "Sen", benim her şeyimsin anne!

Sokağın Son Çocukları

Seksenli Yıllar Demek

Esra Ak

Seksenli yıllar demek, dostluk, kardeşlik, paylaşmanın verdiği tebessüm demek. Aslında seksenler, bu dönemde gördüğümüzde, gülümseten, anılarımızı canlandıracak olanlar demek.

Seksenli yıllarda: "Daha olmadı" diye başlayan cümlelerde "Karıncalar" filminden kurtulma çabası vardı. Aslında televizyon izlemek bile emek isterdi o yıllarda.

İnsanlar için fotoğrafların anlamları vardı. Çünkü âni ölümsüzleştiren fotoğraflar beklenirdi. Annelerin terlikten sonraki ikinci büyük silahıydı tel süpürgeler. Aslında temizlik aracı olan tel süpürgeler, çoğu kez çocukların kovalanmasında kullanırdı.

Parmağımızın içinden çengelli iğneyi geçirmek hiç el acıtmaz, aksine bunu yapanlara şaşkınlıkla bakılırdı.

Damdan akan yağmur suyunun ve sobanın bile değerli olduğu yıllardı seksenler. Cingöz sakızlar... Üçü de aynı tattı ama çocuklara göre üçünden de farklı tat alınırdı.

Seksenlerin vazgeçilmezi olan küçük kurbağa oyuncakları bazen içine su doldurularak arkadaşlara sıkılan bazen de toprağa tohumu ekilmeyen ve asla çıkmayacak olan çiçek için emek verilen sulama makinesiydi.

80'ler ekmeklerin üzerine etiket yapıştırıldığı zamanlardı. 80'lerde sobada pişirilen kestanenin tadı hiçbir yerde yoktu. Çay sobada demlenir, ekmek sobada ısıtılırdı. Seksenlerin çocukları çekirdeklerin içini bile biriktirip öyle yiyen tasarruflu ve sabırlı bireylerdi. Kullanılmayan gaz lambalarının üzerine bile dantel geçirilirdi ki dantel o kadar meşhurdu.

Seksenli yıllar aslında unutulmak istenmeyen yıllardı. Seksenli yıllar dostluğun, kardeşliğin bile paylaşıldığı yıllardı ve seksenler dolu dolu geçirilen yıllardı.

Kaybedilen Mahalle Çocukları

Yeni bir kelime geliyor,
Herkes onunla uğraşiyor,
Bu kelimenin adı teknoloji.
Herkesi kendine bağlıyor.

Eski mahalle çocuklarını,
Her cadde sokak özlüyor.
Geri gelin diye,
Onlara sesleniyor.

Telefonlar, bilgisayarlar;
Bizimle oynayın diyor.
Yeni oyunlar yükleyin,
Mahalleyi boş verin diyor.

Çocuklar buna canıyor,
Hep bilgisayarla oynuyor.
Ama hastalıklarını,
Zararlarını bilmiyor.

Teknoloji geliştikçe,
Radyasyon artıyor.
Bu radyasyon insanı,
Hep hasta ediyor.

Anneler, babalar;
Bırakın bilgisayarını diyor.
Mahallede oynayın.
Gezin, dolaşın, diyor

Aslında onlar da
Bırakmıyorlar telefonları.
Bizi uyarıyorlar,
Onlar da teknoloji bağımlıları.

Mahalle özledi sizleri;
Bırakın telefon, tableti.
Oynayın, rahatlayın,
Mutlu günler yaşayın.

Ezgi Bayraktar

Zaman Makinesi

Merhaba. Arkadaşlarımla zaman makinesini icat ettik.
Geçmişi merak ettik ve 90'lı yıllara gittik.

Karşımızda "Şirin Pastanesi". İçeri girdik ve tuhaf
giyimli insanlarla karşılaştık. Bazı kızlar asker botları, ba-
zıları da platform topuklu ayakkabılar giymişlerdi. Saçları
çok kabarıktı ve durmadan "Yonca Evcimik, Oya Bora" gibi
sanatçılardan bahsediyorlardı. Oysa günümüzde "Hande
Yener, Demet Akalın" vardı. Ayrıca "Perihan Abla, Bizim-
kiler, Mahallenin Muhtarı" gibi şeyler söylediler. Merakımı
bildirdiğimde bana;

- Sen televizyon izlemiyor musun? Onlar bizim akşam
eğlencemiz, televizyon dizileri, dediler.

Çok şaşırdım hiç öyle dizi adları duymamıştım. Ardın-
dan pastaneci kadından sufle istedik. Fakat bize sufletin
ne olduğunu bile bilmediğini söyledi. Biz de poğaçaya aldık.
Poğaçamızı yedik ve tam dışarı çıktığımızda karşı sokakta
duran iki çocuk vardı. Annelerine:

- Çokomel istiyorum, Cino....., diye bağıryorlardı.

İlk defa duyduğum kelimelerdi. Acaba ne idi onlar,
bir oyun ismi falan mı? Onları izlemeye başladım. Meğerse
çocukların istediği abur cuburmuş. Gerçekten çok değişikti.

Bir plakçının önünden geçerken müzik sesi duyduk.
Plakçıya adımızı attığımız anda birçok güzel plakla karşı-
laştık. Plakçının kapısında "Listeden kaset doldurulur." ya-
zıyordu. Ne anlama geliyordu acaba?

Plakçıdan uzaklaşırken çalan müzik hala kulaklarımda
yankılanıyordu.

Bu sabah 8.15 vapurunda,
Onu gördüm karşımda,
Dizlerimi titretti,
Âşık oldum galiba.

Yakışıklı babam gibi,
Âşık oldum anam gibi,
Nerden çıktı bu adam?
Beyaz atlı prens gibi.

Normal zamana dönünce bu şarkının kime ait olduğuna baktım ve Yonca Evcimik'e ait oldu-
ğunu gördüm. Daha birçok şarkı seslendirmiş. Bandıra Bandıra, Abone, Yaktın Beni, Kendine
Gel bazılarıdır.

Şu 90'lar ne güzelmiş aslında.

Hilal Pinar Dağlı

Sokağın Son Çocukları

Yavuz Selim Han Yılmaz

Bu zamanda çocuk olmak gerçekten çok zor. Gönüllerince oyun oynayacakları, koşup düşecekleri bir alanları, sırlarını paylaşacakları dostları ve hatta kavga edecekleri yaşıtları yok çevrelerinde.

Çocuk dediğin koşacak, düşse kalka büyüyecek, arkadaşları olacak yardımlaşacağı, sırlarını paylaşacağı, zaman zaman kavga edeceği. Zamanımızda bunların hiçbirini şehirlerde yaşayan çocuklar bilmiyor, bilmesi de mümkün değil. Bunları en son doksanlı yıllarda çocukluk dönemini yaşayanlar görmüştür.

Eski zamanlarda çocuklar gerçekten çocuk gibi yaşarlarmış. Bunu yaşayan son nesil doksanlı yıllarda yaşayan çocuklardır. Her çocuk kendi sokağında rahatça ailelerinin akli bir yerde kalmadan oynarlarmış. Günümüzde öyle mi? Aileler çocuklarının başına bir şey gelecek diye çocuklarını dışarıya çıkartmıyorlar. Okula bile çocuğu aileleri götürüyor. Oysa en son doksanlarda yaşamış çocuklar kendi mahallerinde, kendi arkadaş çevreleri ile ailelerinin akli dışarıda kalmadan oynarlarmış. O zamanlarda aileler komşularına, insanlara güvenirlermiş. Şimdilerde ise aileler akrabalarına bile güvenmiyor. Çevresine güvenmeyi öğrenmeyen çocuk kendisine ne kadar güvenir.

O zamanlarda çocuklar da şimdiki kadar oyuncaklara sahip değillermiş. Hatta çoğu çocuk oyuncak yüzü görmeden büyümüşler. Kendi oyuncaklarını kendileri yaparlarmış. Bazen aile büyükleri de oyuncak yapmalarına yardım ederlermiş. Oyunağı olan diğer çocuklarla oyunağını paylaşmış. Ama bir şartla, oynanacak oyunun ebesi olmak. O zamanlar topu olan top oynayacak çocukları takımlara ayırmış.

Şimdiki çocuklara oyun desek hemen bilgisayar oyunlarını sayar. Okuldan eve

geldiklerinde ya bilgisayarın başına oturup oyun oynuyorlar ya da telefonda oyun oynuyorlar. Arkadaşları ise internette beraber oyun oynadıkları yüzlerini bile görmediği sanal arkadaşlar. Ama eskiden öyle değilmiş. Her sokakta birçok çocuk bulunmuş ve bunlar akşama kadar sıkılmadan değişik değişik oyunlar oynarlarmış. Sokaklar çocuk sesleriyle şenlenmiş.

Keşke bizim zamanımızdaki çocuklar da özgürce, güven içinde arabaların doldurmadığı sokaklarda oyunlarını oynasalar. Bu hayalden başka bir şey değil. Çocuk olmak da hayal etmek değil midir?

O Tatlardan Mahrumuz

Ben 80'lerin çocuğuyum. Ne güzel yıllardı o yıllar. Arkadaşlığın, komşuluğun bol olduğu yıllar. Mahalledeki her çocuğun, herkesin çocuğu olduğu yıllar. Komşu teyzeye ben acıktım diyebildiğimiz, ellerimizde sana yağlı ekmeklerimizle akşam ezanlarına kadar sokakta birdirbir, körebe, yakan top oynamanın tadını çıkardığımız yıllar. Tadı bugün hala damağımızda kalmışsa çocukluğumun, bu en çok o yılların huzurlu, güvenli oluşundan.

Şimdi o güzel sokak oyunları kalmadı çocukların hayatında. Çünkü oyun oynayacak güvenli bir ortam yok artık sokaklarımızda. Pamuk şekeriler yok arabasıyla gelip geçen. Dondurmacılar yok etrafını kuşatıp top top dondurmalar yediğimiz. Deli gibi peşinden koşup, ter içinde kalınca da annelerimizden bir araba azar yediğimiz sinek ilaçlayan arabalar yok. Peki ya annemden gizli dolaptan aşırduğım çokomeller.. Ahhh ah! Canım çekti birden. Ya Tipitip sakızlar.

Özlüyorum çocukluğumu bugün. Ama bugün çocuk olsam keşke demeden özlüyorum. Çünkü şimdilerin çocukları tüm bu tatlardan o kadar mahrum ki...

Gamze Naz Çömlekçi

Bilir misiniz?

Hey!.. Size söylüyorum, 2000'liler. Horoz şekeri nedir bilir misiniz? Bilmezsiniz tabii, ben de bilmiyordum. 90'ların güzide şekeridir o. Son horoz şekerini onlar aldılar.

Peki Tipitip sakızını? Onu da bilmezsiniz. Peki, taçlı kızları? Onu bilmeyecek ne var. Saçımıza taktığımız aksesuar. Ama öyle değil işte. Taç bir bisküvi, hem de tuzlu bisküvi.

Volkmen? Volkmeni kim biliyor? Bazılarımız sadece İbrahim Hoca'nın anlattığı kadar biliyor. Telefonda kulaklıkla müzik dinlediğimiz aracın 90'lardaki ismi. Kaset denilen dörtgen biçimli CD nevi bir aracı takıyorsunuz, düğmesine basıyorsunuz ve kendisini belinize, kulaklıkları kulağınıza takıp müzik dinliyorsunuz.

Şimdi bunların hiçbirine gerek yok. Her yer şeker dolu. Ünlülerin resimlerini biriktirmeye gerek yok. İstese de istemesek de karşımıza çıkıyor. Volkmene hiç ihtiyaç yok. Yaz arama motoruna karşımıza çıkıyor istediğimiz müzik.

Hadi bunları bir kenara bırakalım. En son ne zaman sokakta oynadık. İnternet, televizyon, telefon iyice bizi kendilerine esir yaptılar. Birkaç kişi bir araya gelince sohbet yerine ya televizyon izliyoruz ya telefonla uğraşıyoruz. Eskiler ise bir araya gelince hikaye, fıkra, masal anlatırlarmış. Sohbet edip üzüntüleri ve sevinçleri paylaşırlarmış.

Televizyon, telefon, internet biz insanları çok çabuk kendi etkisine alıyor. Hani bazen biz yine oyunlar oynar, sohbet ederiz. Peki ya gelecek nesiller. Ne olacak? 2020 doğumlular ya çok büyük şekilde elektronik aletlerin esiri olacaklar ya da 90'lardaki gibi sokakta oynayan çocuklar. Hangisi olacağımızı seçmek bizim elimizde.

Nisanur Karaman

FARKLILIKLAR

Şöyle bir bakınca annemiz, babamız, öğretmenlerimiz... Çoğu seksenlerden... Bir de öbür taraftan bakınca. Hatıralar, farklılıklar...

Ben farklılıkları anlatacağım. Aslında birçok fark var arada ama bu sayfaya bazıları sığar.

En başta komşuluk ilişkileri... O zamanlarda her akşam birinin evine misafir olunmuş. Bugünlerde herkes telefonun, tabletin, bilgisayarın başında saatlerce kalıyor. Peki, zaman? Zaman ellerinden akıp gidiyor. O zamanlarda da telefon varmış ama pek yaygın değilmiş. Sadece uzakta olan kişilerle konuşuyorlarmış. Yakındakilere misafir olunuyormuş.

Seksenli yıllarda nüfus sayımları kapı kapı dolaşarak yapılmış. Sayımın olduğu gün sokağa çıkma yasağı oluyormuş. Şimdi ise kimsenin haberi bile olmuyor.

O zamanlarda ulaşım çoğunlukla dolmuşlarla sağlanıyormuş. Şimdi her ailede araba var. Haliyle o zamanlarda arabalar az, trafik yok, hayat güzelmiş.

O zamandan bu güne birçok farklılıklar oluşmuş. Mesafeler kısaltılmış ama insanlar yalnızlaşmış. Tüketim çılgınlığı artmış.

Şüeda Cırt

Özgür Ol

Esmanur Kapusuz

Sokaklarda özgür olmak, dışarda sabahtan akşama kadar top oynamaktı 80'li 90'lı yıllar. 2017 yılındayız, sokağa çıktığınızda bir çocuk bulamazsınız. Her çocuk evde ya bilgisayar ya televizyon başındadır. Olmadı elinde telefon veya tablet... Yani teknolojik aletlerle ilgileniyorlar.

Şimdiki çocuklarla 80'li ve 90'lı yıllardaki çocuklar arasında saymakla bitmez farklar vardır. İleriki yıllarda nasıl olacak çok merak ediyorum. Zaman su gibi akıp gidiyor, teknoloji ise hızla gelişmeye devam ediyor. İnsanların bedenlerini eline geçirmiş olan teknolojik aletler 80'li ve 90'lı yıllardaki sokaklarda özgür olmayı unutturmuş.

Yoktu o zamanlar özelliklerini bile saymakta zorlandığımız akıllı telefonlar. İçinde yüzlerce kanal barındıran, hadi biri olmazsa biri diyebildiğimiz led televizyonlar. Biri eksik olsa sanki kolumuzu, bacağımızı yitirmişiz zannediyoruz.

80'li ve 90'lı yıllarda bunlar yoktu ve insanlar mutlu, sıcak ilişkiler içerisindeydi. Günümüzde teknoloji çok gelişti ama zaman yine yetmiyor. Aletler esir almış, kımdatmıyor. Teknoloji'nin esiri olmayalım, özgür olalım.

Geçmişe Dönüş

Betül Günay

İşte sonunda zaman makinesini tamir edebildim. Artık seksenler yolculuğuna çıkmaya hazırım.

Hey! O sesler de neyin nesini? Zannedersen makine bozuldu, ama sanki ben hala bir yerlere gidiyorum. Anladım, kolum seksenler tuşuna çarptı. Amaaannn! Bir şey olmaz, oralar da güzeldir.

Sonunda gelebildim. Herkesin gözleri benim üzerimde, çünkü kıyafetlerim onlarınkine göre çok değişik. Bir süre sonra zaten beni gören gözler benim üzerimde değildi. Annem ve babam bana seksenler hakkında çok bilgi vermişti.

Yavaş yavaş yürümeye başladım. Bir pastane gördüm. İçeridekiler bana hiç de yabancı gelmiyordu. İçeridekilerden biri annem diğeri ise dayımdı. Belli ki okuldan dönüyorlardı.

Pastaneye girdim ve bir masaya oturdum. Bir poğaçaya istedim. Poğaçamı yemeye başlamıştım ki bir ses duydum. Duyduğum bu ses artık geri dönme vaktimin geldiğini ve geri dönmemi söylüyordu ve birden kendimi evimin önünde buldum.

Akşamüzeri

Yıl 1980 idi. O zamanlar dokuz on yaşlarındaydım. Bir gün dışarıda arkadaşlarımla vakit geçirirken yeni açılmış bir mağaza gördüm. Hem de tam bizim evin önünde!

Annemden izin alıp hemen mağazaya gittim. Mağazaya girdiğimde sanki gözlerimin önüne yeni bir dünya sermişler gibiydi. İçinde ne ararsam vardı. Mağazada benimle beraber beş on kişi vardı. Cebimde sadece iki milyon vardı. O parayla yeni bir top aldım. Mağaza çok kalabalık olduğu için hemen çıkmak zorunda kaldım.

Arkadaşlarıma aldığım yeni topu göstererek: "Haydi oynayalım!" dedim.

İki mahalle arasında bir maç yapılacaktı. Ben eski formamı giyip dışarıya çıktığımda arkadaşlarımla üzerindeki yeni formaları gördüm. "Bunları nereden aldınız?" diye sordum. "Yeni açılan mağazadan aldık." dediler. Topu onlara bırakıp, hemen mağazaya koştum.

Evde üzerimi değiştirirken iki sene boyunca biriktirdiğim elli milyonumdan bir kısmını almakla ne iyi etmişim. Şansıma mağazada yalnızca birkaç kişi vardı. Mağazacıya, "Galatasaray forması var mı?" diye sordum. Mağazacı, "Evet, bu tarafa gel." dedi.

Girdiğim yerde her takımın forması vardı. Dünyalar benim olmuştu. Oradan en güzel formayı aldım. Hemen arkadaşlarımla yanına koştum. Herkes bana bakakalmıştı.

İkindiye doğru maça başladık. Bizim mahalle maçı altı iki kazandı. Ayrıca dört golünü de ben atmıştım.

Akşamüzeri annemin yanına gidip yeni formamı gösterdim. Annem çok beğenmişti. Birden aklıma babam geldi. Babam hayatta olsaydı birlikte ne güzel maç yapardık. Ah babam ah!.. Seksenin eylülünü seni bizden koparmasaydı keşke.

Seksenlerde Çocuk Olmak

80'lerde çocuk olmak o leblebi tozundan tatmaktır. Mahallelere gelen dönme dolaplara binmektir. Plakçıya gidip istediğin şarkılardan kaset doldurmak, kasetçalara takip müzik dinlemektir. Pastanedeki limonatalardan içmek, sular kesilince su tankeri kuyruğunda beklemektir.

TRT yayını bitince ekranda karıncalanmayı izlemektir 80'lerde çocuk olmak. Bir gazoz kapağı için on çocuğun birden kapaşması, tüplü televizyonun üzerine annelerin mutlaka bir dantel örtmesidir. Çevirmeli telefonda bir numarayı yazmak için on bir kere tur attırmaktır 80'lerdeki yaşam. Sapanla kuşları vurmaya çalışmak, tetrissi bitirip başarmanın mutluluğuyla sevinmektir.

Çokomel paketinde kendi baş harfini aramaktır 80'lerin çocukluğu. Fotoğrafçıya çıkarması için verdiği filmle- rin yanık fotoğraf olmamasını umut etmektir. Horoz şekerinden bir kere de olsa tatmak, çember çevirmektir.

Elektrikler kesildiğinde camdan elektriğin gelmesini beklemektir 80'lerin umudu. Karşı köylerin ışıkları varken onları kıskanmaktır.

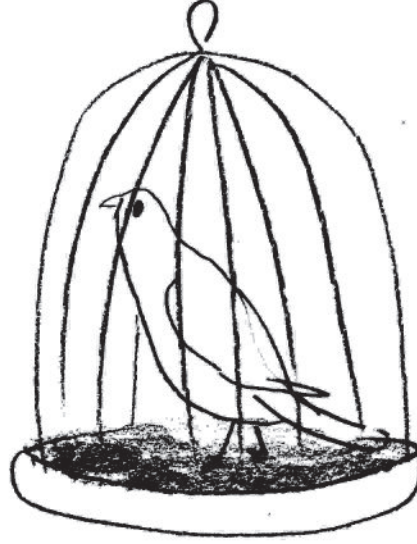
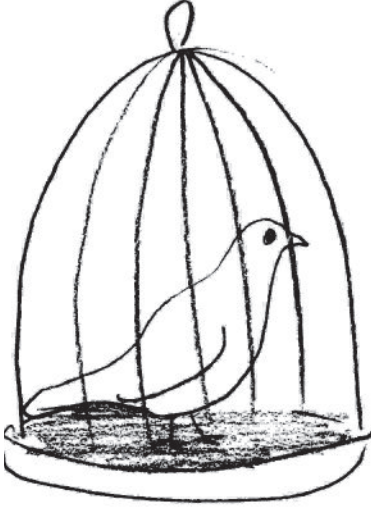
Bunlardan birini yaptınız mı işte o zaman çok şanslısınız demektir.

Hilal Pınar Dağlı

Bilgi İrem Akkaya

Özgürlükten Tutsaklığa

Yavuz Selim Han Yılmaz

Seksenli yılları ben bilmem. Seksenli yılları ancak dizilerden filmlerden anlamaya çalışıyorum. Seksenler günümüzden daha insan-cıl yıllarmış. İnsani değerlerin toplumun büyük bir kısmında hâkim olduğu, komşuluk değerlerinin ön planda olduğu, insana insan olduğu için değer verildiği yıllarmış.

Dizilerden ve eski filmlerden gördüğüm kadarı ile seksenli yıllarda çocuk olmak daha güzel görünüyor. Seksenli yıllarda çocuklar çocuk gibi

oynarlarmış, arkadaşları candanmış. Şimdilerde ise çocukların elinde ya bilgisayar, ya tablet ya da telefon var ve ellerinden hiç düşürmüyorlar. Ama o senelerde çocuklar sokakta, yeşilliklerde futbol, saklambaç, yakalamacılık gibi oyunları oynarlarmış.

Çocuk olmak demek koşmak demek değil midir? O senelerde çocuklar canları istediği kadar koşarak oyunlarını oynarlarmış. Şimdiki kadar oyuncak yokmuş ama oyuncaklar paylaşılırmış. Şimdiki çocuklar ne yapsın, yeşil alan mı, koşacak sokaklar mı var sanki. Her yer araba doldu, apartman doldu. Günümüz çocukları yeşilliği köye gidince görebiliyor. Şehirlerdeki parklar serserilerin mekânı olmadı mı?

Bu devirde çocuk olmak daha zor. Çocuk tek başına. Oyunların çoğu bile tek başına oynanıyor. Oturuyorsun bilgisayarın başına tek başına istediğini oynuyorsun. Arkadaşlık önemli değil, yardımlaşma önemli değil. Kısacası insanlık önemli değil. Bencillik katsayımız çok yüksek.

Seksenli yıllarda komşuluk varmış, günümüzde olduğu gibi değil. İnsanlar komşuya gitti mi ciddi ciddi sohbet ederler, gülerler, eğlenirlermiş. Günümüzde arada sırada komşu ziyaretleri oluyor, onda da insanlar ne konuşacaklarını bilmiyorlar. Resmen beraber televizyon seyretmeye toplanıyorlar. Yine kasabalar iyi, büyük şehirlerde aynı binada olmasına rağmen komşusunu tanımayan insan sayısı toplumun büyük bir kesimini oluşturuyor. Eskiden komşular toplanırmış televizyon kapanır sohbet ederlermiş. Kısacası insanlar daha candanmışlar.

Seksenlerde akrabalar birbirlerini tanırlarmış. Bir araya gelirlermiş. Benim tanımadığım akrabalarım var. O zamanlar telefon çok az olduğu için akrabalar birbirlerine misafirlığe giderlermiş. Akrabalar birbirlerine tutkunmuş. Şimdi ise bundan çok uzağız. İnsanın sevincine üzüntüsüne ilk önce akrabaları ve komşuları koşarmış. Düşünü olana ellerinden geldiği kadarı ile yardımcı olurlarmış.

Peki, bu Türk milletine ne oldu, bu insanlar bizim babalarımız, dedelerimiz değil mi, ne oldu da bu hale geldik. Ben bunu cevabını bir türlü bulamıyorum. Gittikçe Avrupalıların yalnızlaştığı gibi biz de yalnızlaşıyoruz galiba. Allah bizi onlara benzetmesin.

Tedirgin Saat

1980'lerden kalma bir çalar saatin sesine kulak veriniz. Sahibim beni her zaman saat yediye ayarlar. Sabahleyin geç kalmasın diye o zamanın gelmesini beklerim zilimi öttürmek için.

Bazen pilim biter çalışmam. İşte o zaman okula geç kalır, ödevlerini unuttur. Yeni bir pil takarlar tekrar devam ederim çalışmaya.

Artık çok eskide kaldı o günler. Şimdi eskisi gibi rağbet görmüyorum. Artık eskidiğim için sık sık arıza da yapıyorum. Ama benden vazgeçemiyorlar. Ne de olsa eski dostum. Bu durumdan ne kadar memnunum bir bilerseniz.

Sahibimin babası tamir ederken canım çok yanar tıpkı doktora giden çocuğun koluna iğne vurulurken hissettiği acı gibi. Vidalarını çözüldükten kendimi boşalmış, bozulmuş bir o kadar da eski hissediyorum. Yıllar sonra çalamazsam beni atarlar diye çok korkuyorum. Bu yüzden yaşlanmayı hiç sevmiyorum, hep genç ve dirençli olmak istiyorum.

Yanımda bir çalar saat daha var, o çok eski. Sahibimin babası onun vidalarını her gün sıkmak zorunda. O buna nasıl katlanıyor anlamıyorum. Hani bazı insanlar vardır belirli bir programa göre hareket ederler ya ben de kendimi programlanmış gibi hissedirim.

Sahibim artık beni çok kullanmaz oldu aslında. Akıllı telefon muymuş, neymiş? Öyle bir şey var elinde. Günün birkaç saatine ayrı ayrı alarm kurulabiliyormuş. Benden çok onunla ilgilenmeye başladı sahibim. Eskidiğimi biliyorum. Onun yaptıklarını yapamadığımı da biliyorum. Ama korktuğum şeyin başıma gelmesinden çok tedirginim. Ama sahibimi çok seviyorum. Ne de olsa eski dostuyum. Yıllarca onu uyandırma işini ben yaptım, çünkü telefon değil ya...

Göksu Boska

Sokaklar Nasıl Boşaldı?

Sokağın son çocukları deyince aklıma evler, bahçeler, sahalar, yolculuklar ve oyunlar geliyor. Çünkü sokak olmadan çocuk olmaz.

Eskiden teknolojiyle fazla ilgilenen yoktu. Herkes dışarıda sokaklarda oyunlar oynarlardı. Herkes kendi sokağına bir isim verirdi. Anneler ve babalar ise çocuklarını dışarı çıkarırlardı ve sokağa salarlardı. Çocuklar ise sokağın keyfini sürerlerdi. Yağmur yağsa da hava soğuk veya karlı olsa da kimse onların üşüdüklerine inanmazdı çünkü üşümezdi onlar. O küçücük çocuklar sokağın sevgisiyle ısınırdı ama dünya döndükçe bu insanlar azalmaya başladılar. Herkes evlerinden çıkmaz oldu artık. Teknoloji bağımlısı olmuştu çocuklar. Televizyondan, tableten, bilgisayardan kafalarını kaldıramaz oldular. Zaman geçtikçe bomboş sokaklar bile çıktı.

Şimdiki çocuklar tablet, telefon, televizyonda ne buluyorlar ki? His yok, hareket yok. Olmayan bir yaratıkla mücadele et veya olmayan bir savaşın içinde koştur, dur. Sonra da robotlaşmış insanlar çıksın ortaya.

Anneler babalar, çocuklarınızı artık evlere, teknolojik aletlere hapsedmeyiniz. Sınırlandırınız bu aletlerle ilişkilerini çocuklarınızın. Çocukların yeri sokaklar, parklar, bahçelerdir. Onları doğayla baş başa bırakınız ki sağlıklı ve mutlu olsunlar.

Semiha Aican

Eskiler Ne Güzelmiş

Hepiniz duymuşsunuzdur. "Ah! O eski günler..." hayıflanmalarını. Her şeyin en saf en duru en güzel hali o yıllarda. Her şey o yıllarda güzelmiş. En güzel şarkılar, kıyafetler, dostluklar... Aklımızı gelebilecek her şey o yıllarda.

En güzel mahalle arkadaşlıkları o yıllardaymış. Duyunca filmlerini izledim ve özendim. Bazen keşke o yıllarda yaşasaymışım diyorum. Ne internete bağlılarmış o yıllarda ne de kulaklardan indirmediğimiz telefonlara. Bir yemek tarifini bile şimdi whatsaptan gönderiyoruz.

*Aaahh! O eski günler...
Her şeyin güzel olduğu,
paylaşma sevincinin
yaşandığı, iletişimin yavaş
ama sağlam olduğu
eski günler...
Akrabaların ziyaret
edildiği, komşunun
hatırlandığı güzel
günler...*

Eskiden hanımlar bir arada toplanıp sohbet günleri yapar, sokak muhabbetleri oluştururlarmış. Birbirlerinden alırlarmış yemek tariflerini.

O zaman yaşayanlar şimdi ne yaparlardı acaba? Bize neler öğretirlerdi, merak ediyorum.

Biz ne zaman bu hale geldik. Selamlaşmayı, komşu ve akraba ziyaretlerini hangi aralıkta unuttuk. Kimsenin kimseden haberi yok. Oysa "Komşusu açken tok yatan bizden değildir." buyurmuş Peygamberimiz. Nereye gitti komşuluk ilişkileri, komşuyu, akrabayı gözetmek. Hepsisi de teknolojik aletlerin arkasına mı gizlendiler acaba?

Duygu Çetinkaya

O Günün Eşyaları

90'lı yıllarda neler vardı acaba? Okullar, kıyafetler, yiyecekler nasıldı? Merak ediyorum doğrusu. Ben de merakıma bir son vermek istedim ve 90'lı yılları araştırdım.

90'lı yılların en meşhur şekeri horoz şekeriymiş. O zamanlarda çok sevilerek yenen bir şeker yani. Adını duyunca çok şaşırdım. İlk defa böyle garip bir şeker adı duymuştum. Horoz şekerini 2000'lilere sorsak cevapları ne olur. Yüz ifadelerini merak ediyorum doğrusu. Tahminen benim gibi şaşkın bir yüz ifadesiyle "Bilmiyorum, adını hiç duymadım." gibi cevaplar verirler.

90'lı yılların bir diğer lezzeti ise taçlı kızlar. Bu ismi duyunca gerçekten çok şaşırdım. İlk defa adını duyunca değişik, güzel taçlar takan genç kızlara verilen bir lakap olduğunu düşündüm. Ama biraz araştırınca işin aslının öyle olmadığını öğrendim. Taçlı kızlar 90'lı yılların en meşhur tuzlu kurabiyelerinden olup bütün pastanelerin olmazsa olmazı unlu mamullerinden biriymiş. Günümüz çocuklarına taçlı kızları sorsak okullarda taç takan kızları gösterirler. Sonra da büyük bir ihtimal birbirlerine bakarak gülerler.

90'lı yılların en meşhur, güzide aletinden biri volkmenmiş. Volkmen müzik dinlemeye yarayan, büyük, kaset gibi bir müzik aletiymiş. Volkmen adını duyunca bir çizgi film karakterinin adı sanmıştım. Volkmen önceden çok kullanılırken şimdi ise hiç kullanılmıyor. Günümüzde herkes telefon, ipod gibi küçücük araçlarla istediği müziği rahatlıkla dinliyor.

Günümüz çocuklarına volkmenin ne olduğunu sorsak "Ne bileyim ben." der geçer giderler.

Günümüz insanları boş vakitlerinde işlerini yapmak, kitap okumak yerine ellerinde bir telefon birbirlerine bir şeyler gösteriyorlar ve gülünmeyecek şeylere gülüyorlar. Günümüz insanların birçoğu teknolojik aletlerin kölesi olmuş. Kimse etrafındaki gerçek dünyayı görmüyor. Herkes içinde bulunduğu sanal dünyaya odaklanmış durumda.

O halde yapmamız gereken bir şey var. Gerçek dünyanın güzelliklerini görmek için sanal dünyanın kölesi olmamak...

Duygu Karaman

Gitme Zamanı

Seksenlerden çıkagelen birini düşünün. Zaman makinesine binmiş ve gelmiş. Onun için ne kadar tuhaf olmaz mı? O çıkagelen kişi kim biliyor musunuz? Ben.

Seksenlerde tablet, telefon yoktu. Onun yerine parklara veya komşuya gidip çocuklarla oynanırdı. Benim en sevdiğim oyun yüksek ebeydi. Oynadığım onlarca oyun vardı. Favorilerim ise; yakan top, sak-lambaç, ebeleme, istop... Bir de böyle mini oyunlar vardı. En popülerleri şişe çevirme-ce, tasolar, sporcu kartları, topaç, evcilik falan. Ama şimdi görüyorum ki teknoloji çocukları esir almış. Bu oyunlar bir iki mahal-lede oynanıyor. Oysaki çocuklar oyunların tadına bir varsalar. Ne güzel olur.

Seksenlerden bir oyun. Hangisini anlatsam? Buldum. İstop. Bir kişi topu havaya fırlatır ve birinin ismini söyler. İsmi söylenen kişi topu tutar ve topu tuttuğu yerde istop der. O anda herkes olduğu yerde durur. Hiçbir yere kımlıdayamazlar. Elinde top olan kişi duranları vurmaya çalışır. En sona kalan kişi oyunu kazanır.

Sözü çok uzatmayayım. Anne babalar, sözüm size. Çocuklarınıza telefon, bilgisayar almak yerine eskileri alın. Ona geçmişinizi anlatın. Anlatın ki sizin gibi bir çocukluk geçirsin. Teknolojiye bağımlı olarak değil.

Gitme zamanı. Elveda gelecek. Son sözüm "Geleceğimi gördüm."

Nisa İclal Akyel

Seksenler ve Doksanlar

Ara sıra aklımıza gelen, buram buram 80'ler ve 90'ları andığımız zamanlara gidelim istiyorum bu yazımda. Kısa bir geçmişimizi hatırlatsam nasıl olur? Hazırsanız başlayalım o zaman.

Keşke o günlerde biz de olabilseydik. Çok lüks araçlar, hızlı trenler, akıllı telefonlar yokmuş ama hayatları daha huzurlu, mutlu ve birbirine daha saygılı insanlar varmış. Her şey daha masummuş, daha değerliymiş ve küçücük şeylerden mutlu olabiliyormuş insanlar.

O zamanın çocuklarının, şimdiki çocukların olduğu gibi özel yaşam koçları, özel psikologları, eğitmenleri yokmuş ama kendi sıkıntılarını kendileri çözebilecek kadar cesaretleri ve özgüvenleri varmış. Hürmüş o zamanın çocukları. O zamanlar tüm sokaklar akşam ezanına kadar çocukların top sahasıymış.

Aile bağları o yıllarda daha kuvvetliymiş. Sofraya birlikte oturulur, işler imece usulüyle görülürmüş. Toplumda yardımlaşma bağları daha kuvvetliymiş.

Fast food denen şey yokmuş, salçalı ekmeğe ve sağlıklı besinler varmış. Mutfaklardan akşam saatlerine doğru çeşit çeşit mevsimine göre güzel yemek kokuları gelirmiş. O zamanlarda meyvelere, sebzelere organik mi diye sorup alma bile hissedilmezmiş. Çünkü her şey doğal olmuş. Yemek sepeti falan yokmuş ama sütçü, ekmeççi, sebzeçi, meyveçi, bohçacı ve dondurmacı kapının önünden geçermiş.

Mahalle bakkalları gelen müşterilerine öneride bulunur, peynirin ve zeytinin en güzelini sunar. Beğenmezsen geri getir diye garantisini de verirlermiş. Bilirlermiş ki çalıştıkları toptancıların da özü sözü bir güvenilir insan olduklarını... Mahallede kimin ne zaman ödeme yapacağını, kimin ne kadar sıkışık ve zorda olduğunu bilir, hatta sıkışanlara borç bile verirler ama kimselere de belli etmezlermiş. İşte 80'li ve 90'lı yıllarda yaşamak böyle bir şey.

Hilal Pınar Dağlı

Nido'dan Pepee'ye

Seksenlerin çocuğu Nido'dan 2023'e merhaba.

Geleceğin nasıl olacağını şu an tam olarak bilmiyorum ama hayal edebiliyorum. Televizyonlar, yeni yeni renkleniyor evlerimizde. Ama gelecekte daha ince ve güzel olabilirler. Telefonlar gelecekte uzun uzun kablolarına bağlı kalmaktan kurtulurlar belki. Belki de çantamızda taşır, her yere götürebiliriz. Sadece konuşma aracı olmaktan çıkabilir, fotoğraf bile çekebiliriz belki de. Bilgisayarlar her evde olabilir gelecekte. Arabalar daha güzel olabilir, hatta uçan arabalar bile olabilir. İnsanlar seyahatlerini hep uçak ile yapabilir.

Çizgi filmleri çok seviyorum. Heidi, Clementine, Temel Reis, He-Man, Voltran bayıldığım çizgi karakterleri. Çocuk programlarını da severim. Uykudan Önce, Susam Sokağı...

Renkleri, şekilleri, sayıları ilk Susam Sokağından öğrendim. Barış Abim de hep gezdirirdi 7'den 77'ye diyerek dünyayı. "Adam Olacak Çocuk" Barış Abi ile güzeldi.

Ailemizle birlikte Kara Şimşek, Bizimkiler, A Takımı, Perihan Abla, Dallas, Cosby Ailesi izlemek de çok güzel. Ya Kara Murat, Cüneyt Arkın. Yerli sinema günlerini ipe çekebiliriz bütün aile.

Siz 2023'te yaşayanlar. Anlar mısınız bizi bilemem, ama paylaşmayı, dostluğu yaşıyoruz bizler.

Nisa İclal Akyel

İmkansızlıkların Mutluluğu

Aile ilişkilerinin güzel olduğu sevgi, saygı, huzur ve mutluluk dolu günlerin yanı sıra yoksulluk ve imkânsızlık yıllarıdır 80'li ve 90'lı yıllar.

Annem okul yıllarından bahsettikçe kendimi şanslı hissediyorum. Bir saatlik yol yürüdüğünü, ısladığında sobanın başında üstünün kurummasını beklediğini anlattıkça değer kazanıyor günlerim. Televizyonda çizgi film saatini beklerken benim beğenmeyip kanalı değiştirmem geliyor aklıma. Hem iş yapıp hem ders çalışmak, defter bulamayıp tasarruflu kullanmak, kalem, silgi, açacak alındığında havalara uçmak çok basit geliyor aslında bana. Çünkü hiç eksikliğini çekmedim.

Annem hep anlatır büyüklerle birlikte geçirilen vakitleri, sokaklarda oynanan oyunları. Bayramların güzelliklerini. Kalabalık aileler, hep birlikte yenen yemekler, elektrik olmadığı sohbetler, anılar, televizyon kapandığında ya da yokken erken yatmalar her şey ayrı değerliymiş. Herhangi bir şeye kavuşmak için çaba, emek varmış. Ne kadar zor olduğunu anladım o gün. Biraz içim acıdı. Ne zor şartlarda yaşamışlar. Oysa şimdi varlık içinde yokluk yaşıyoruz biz yeni nesiller. Hiçbir şey beğenmiyoruz. Her şey bize altın tepside sunulduğu için hiçbir şeyin değerini bilmiyoruz.

Eskiden her şey zor, ulaşılamaz ama güzelmış.

Hasan Erdem Saçar

Kaybettiklerimiz

Seksenli yıllarda ne güzelmiş çocuk olmak, istediğini doyasıya yapmak. Ne araba sesi, ne başka bir şey.

Çocuklar hep bir araya gelip birlikte oyun oynuyorlarmış. Ama şimdi ise genelde bireysel oyunlar çok, toplu oynanan oyunlar ise az oynanıyor. Çocuklar sokağa bile çıkmak istemiyor. Çünkü evlerinde teknolojik aletler var.

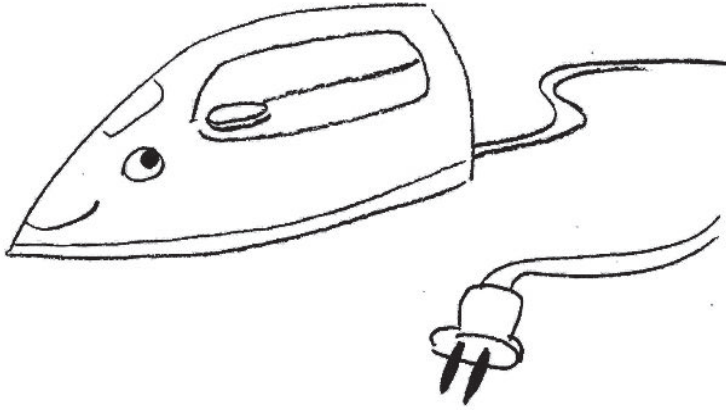
Eskilerin oyunu hep toplumsal oynanan oyunlarmış. Şimdi çocuklar sokağa sadece okula gitmek için çıkıyorlar. Keşke biz o yılların çocukları olsaydık.

Teknolojik aletler yaparak çok şey kazandık ama geriye dönüp baktığımızda daha çok şey kaybettik. En önemlisi biz sevgiyi kaybettik, güveni kaybettik, dostluğu, hoşgörüyü kaybettik. Artık komşuluk ilişkileri bile azaldı. Kimse kimseye güvenmiyor.

Atalarımız boşuna dememiş. "Ev alma, komşu al." diye. Şimdi alacak komşu da kalmamış. Herkes bireyselleşmiş, aileler küçülmüş.

Geçmişteki güzellikleri yaşamak için teknolojik aletlere bağımlı kalmayıp sokağa çıkmak ve doyasıya oynamak... İşte mutluluk ve güzellik.

Gizem Öztürk

Birazcık kibar davransa ne iyi olacak. Acımasızca vidalarımı çevirip sıktıkça canım çok yanar.

Ah bu insanlar! Birazcık kullanım kılavuzu okusalar... Çok rahat edecekler aslında.

Cız Cız Amca

Merhaba arkadaşlar, ben elbise düzelticisi ütü... Aslında bana küçük çocuklar Cız Cız Amca derler. Neden mi? Bir zamanlar bir çocuğun elini yaktım. Bu olay herkese yayıldı ve çocuklar da benden korkmaya başladı. Bundan dolayı da bana Cız Cız Amca diyorlar.

İnsanlar benim zararlı olduğumu düşündüklerinden beni sahibim değil de hizmetçileri kullanıyor. Aslında kimsenin canının yanmasını istemem. Çocuklara zarar vermem aslında ama ben de ütüyüm işte, dikkatsizlikleri affetmem, yakarım. Anneleri de azıcık çocuklarına sahip çıksınlar canım.

Artık isyanlardayım. Beni kullananlar kullanım kılavuzuma göre kullanmıyorlar, benim de ayarlarım bozuluyor. Sonra da tamirhane köşelerine atıyorlar. Bu yüzden sinirlerim boşanıyor ve kızgın boğalar gibi burnumdan kırmızı alevler çıkarıyorum.

Tamir anım gelince tamirci de her tarafımı söküyor.

İlknur Sarıkaya

Seksenler

Nisa İclal Akyel

Seksenler, o zamanın insanına tam bir eğlenceydi. Çizgi filmleriyle, oyunlarıyla, samimiyetiyle ne kadar sıcak. Günümüze çok yakın değil mi?

He-Man erkek çocuklarının Şeker Kız, Candy kız çocukların vazgeçilmeziydi. Ama birkaçı var ki onlar hiç unutulmaz. Başta Susam Sokağı, Alf, Clementine, Tenten, Bir Kalem Bir Çizgi, Jetgiller, Taş Devri ve daha birçoğu.

Tabii ki büyüklerinde favorileri vardı. Dallas, Bizim Aile, Bizimkiler ve daha onlar-cası.

Seksenlerde cep telefonu, tablet, bilgisayar yoktu. Onların yerine evin dışına, sokağa çıkıp oyunlar oynanırdı. Misket, uzun neşek, istop, yakan top, şişe çevirmece, saklambaç sokakların neşesi çocukların cıvıldaşmasına sebebi.

Hele mahallede çekirdek çitleyen teyzeler, aile ile birlikte oturulan sofralar, yapılan sohbetler. Ramazan gelince bir de mahalleler bir başka oluverirdi. Kurulan toplu sofralar, düzenlenen eğlenceler ne güzeldi.

Seksenlerde moda yok demek çok yanlış olur. Asıl moda o zaman vardı. Bol paça pantolonlar, bol kazaklar, vatkalı ceketler... Yeter ki gösterime giren bir film olsun. Modanın ürünleri kendisini hemen gösteriverirdi.

Seksenler güzeldi, eğlenceliydi. Seksenler bir başkaydı.

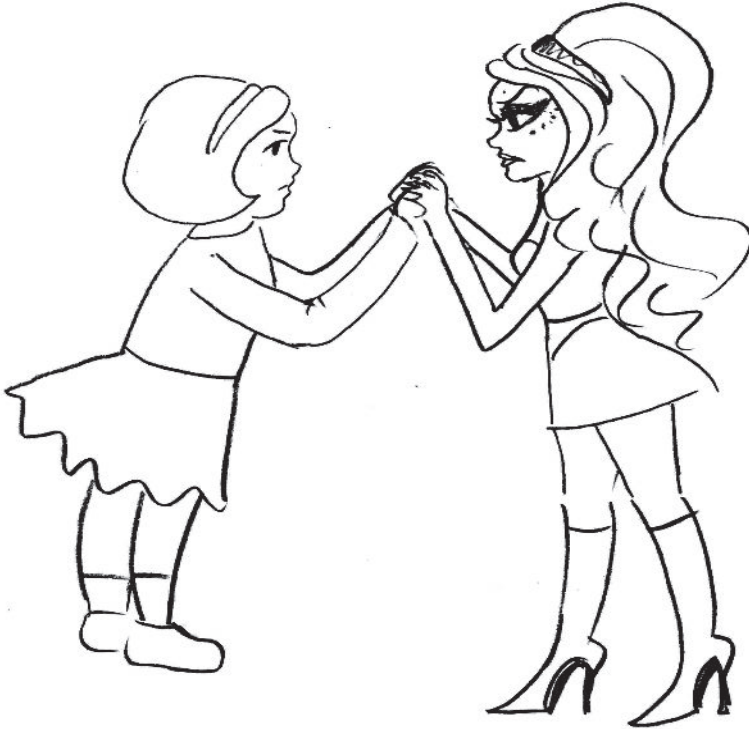
Satırlar

Mutlu

“Mutluluk Anlatılmaz, Yazılır”

Seni Saklayacağım

Aslında şu ana kadar Özdemir Asaf 'ı tanıımıyordum bile. Ama şimdi tanıyorum. Bu şair şiirlerini bitmeyen bir şiir aşkıyla yazıyor. Aşkı hiç bitmiyor, aşkı hep onunla. Yazdıklarında, çizdiklerinde, şarkılarında sözlerinde... Kısacası onu yansıtan her şeyde şiir aşkı var. Seni saklayacağım şiirinde ise aşkını, sevgisini, şefkatini gözlerinde yaşıyor. Kimsenin onu göremeyeceği bir yerde... Ancak sadece yazmaya başladığında ortaya çıkıyor aşkı. Kâğıtlara dökülüyor, kâğıtlarda geziniyor ve harika şiirler ortaya çıkartıyor. İçinde bir dünya saklı olan mısralarda geziyor. Gittiği her yere ışık saçan bir aşk bu. Her zaman onun içinde saklayacağı bir aşk bu. Gizli bir sevda... Sizlere de okuyayım şiiri:

Seni Saklayacağım
Seni saklayacağım inan
Yazdıklarım, çizdiklerimde,
Şarkılarım, sözlerimde.

Sen kalacaksın kimse bilmeyecek
Ve kimseler görmeyecek seni,
Yaşayacaksın gözlerimde.

Sen göreceksin, duyacaksın
Parıldayan bir sevi sıcaklığı,
Uyuyacak, uyanacaksın.

Bakacaksın, benzemiyor
Gelen günler geçenlere,
Dalacaksın.

Bir seviyi anlamak
Bir yaşam harcamaktır,
Harcayacaksın.

Seni yaşayacağım, anlatılmaz,
Yaşayacağım gözlerimde;
Gözlerimde saklayacağım.

Bir gün, tam anlatmaya...
Bakacaksın,
Gözlerimi kapayacağım...
Anlayacaksın.

Bu şiiri okuduğumda çok beğendim, derin duygular içeren bir şiir olduğunu hemen anladım. Gözlerinde sakladığı şey bence bir kişi... Sevdiği kadın... O kadını asla unutmayacağını, o kadının gözlerinin önünden asla gitmeyeceğini anlatıyor bu şiirde. Kısacası asla unutmayacağı bir sevdayı anlatıyor.

Hilal Pınar Dağlı

Mutluluk

Küçük Şeylerde Gizlidir

Merhaba, bugün size mutluluktan bahsedeceğim.

Mutluluk mutlu olmayan insanlara göre çok zor ama mutluluğu gören insanlara göre her yerde, küçük bir ekmeğin kırıntısında bile. Bunlara örnek vermek gerekirse para sevenler için mutluluk para, yaşlı insanlar için mutluluk torunlarını çocuklarını görmek ve sık sık ziyaret edilmek, parası olmayan insanlar için mutluluk bir ekmeğin.

Şimdiki nesil çocuklar için mutluluk tablet, telefon ve içindeki oyunlar, eski çocuklar yani 1980-1990'lardaki çocuklar için mutluluk sokakta oyun ve eğlence, normal bir grup içinde olmayan insanlar için mutluluk ne zor ne de kolay ve öğretmenler için mutluluk öğrencileri ve onların iyi yerlere ulaşması.

Bunların daha küçükleri ise sevmediğimiz bir yemeği yemek zorunda kaldığımız zaman yemeğin bittiği an, kötü kokan hoşlanmadığımız ama buna katlanmak zorunda olduğumuz çöp arabasının uzaklaşması ve uzun bir yoldayken tam sıkıldığımız anda en sevdiğimiz şarkının çıkması... Ooohhh! O zaman yolculuğun tadına doyum olmaz.

Benim için mutluluk her şey. Ama şunu asla unutamam: En büyük mutluluk sağlık, aile ve arkadaşlık. Ailede aradığımız her türlü mutluluğu bulabiliriz hatta fazlasını bile bulabiliriz.

Arkadaşlıkta ise yine aradığımız her şey vardır ve eğer çok yakın arkadaşsanız arkadaş olmanın tadı bir farklı oluyor. Sanki aile ve arkadaşlık içi mutlulukla dolu bir havuz, atladın mı bir kere o havuza bir daha asla çıkma. Ama ne yazık ki bazı ailelerin mutluluğu kaçmış aile parçalanmış anne ve çocukları birlikte kalmış baba bazı insanlardan dolayı toprakta. İşte bunu yapan insanlar için mutluluk aile ve arkadaşlık daha bulunmamış gibi bir şey.

Tuana Türe

Yaşamayı Seviyorum

Yaşamayı seviyorum.
Doya doya, mutluluklarıyla,
Sevdiklerimle, tebessümle,
Yaşamayı seviyorum.

Yaşamayı seviyorum.
Vazgeçilmezleriyle,
Bir kitap bir çikolata,
Yaşamayı seviyorum.

Yaşamayı seviyorum.
Hayatın detaylarıyla,
Neşeyle, umutla,
Yaşamayı seviyorum.

Yaşamayı seviyorum.
Acısıyla tatlısıyla,
İyisiyle kötüsüyle,
Yaşamayı seviyorum.

Cemre İdil Mutlu

Ormanda Mutluluk

Bir ormanda olduğunuzu hayal edin. Etrafınızda yemyeşil ağaçlar ve bitkiler, ren-gârenk kuşlar ve bir sürü bilmediğiniz şeyler. Biraz etrafı gezip aynı zamanda etrafa bakın. İçinizdeki mutluluk duygusu kemirir sizi. Biraz daha biraz daha yürüyün, bir ağaç parçasının üstüne oturun. Kuşlar yanınıza gelir, size çeşit çeşit şarkı söylerler. Kendinizi çok mutlu hissedersiniz, aynı ilkbahar mevsimindeki gibi.

O mevsimde karlar erir, ağaçlar çiçek açar ve kuşlar cıvı cıvı ötmeye başlar. Hele bir de ormanda ışı ışı parlayan güneş ve yüzünüze hafiften rüzgâr esse, ne güzel olur değil mi? Kim böyle bir ormanda olmak istemez ki?

Hele benim gibi Karadeniz çocuğuyusanız mutluluk bir ağaç ötenizde... Mutluluğu yeşerttin bence. Fidan fidan, salkım salkım. Ne duruyorsunuz açın kollarınızı yemyeşil mutluluğa, koşun mutluluğa çam iğnelerinin çitirtisinde. Mutlu olmak isteyen için çamlardan, cevizlerden, çınarlardan yaprak yaprak mutluluk yağar. Haydi bir orman dolusu mutluluk seni bekliyor.

Melike Maniş

Mutluluk Aranıyor

Pelinsu Çakır

MUTLULUK

Benim için mutluluk; hayatta başarılı olmaktır, yeni yerler keşfetmektir, şirin hayvanların şirin videolarını izlemektir, minik bir bebeğin bana "Miyavv " diye seslenmesidir. Minik bebeklerle oynamaktır. Sınavdan 100 almaktır. Yeni bir film izlemektir. Uzun zamandır aradığım kitabı bulup okumaktır.

Bazıları; insanların ve benim mutluluğuma gölge düşürüyor. Kimler mi? Kavga eden aileler, savaşan ülkeler.

İşte bunları yaşayan insanlar vatanlarını korumak için savaşıyorlar, bazıları ise ülkeleri için savaşmaktan korkup ölüm korkusuyla ülkelerini terk ediyorlar, savaştan kaçıyorlar. Bu tabii ki çok da iyi bir şey değil, fakat ülkeleri için de savaşmaları gerekir.

Bazılarımız var ki bu hayatta küçük şeylerden mutlu olabiliyorlar. Mesela evsiz, kimsesiz insanlar. Evsiz insanlar iş bulmaktan, para kazanmaktan, yeni kıyafetler almaktan, parkta yatacak bir karton bulmaktan, eski püskü ama yine de kendisini ısıtacak bir battaniye bulmaktan çok çok mutlu olurlar. Siz evsiz insanlar gibi küçük şeylerden mutlu olabilirsiniz mi? Mutlu olamazsınız. Çünkü yeni nesil sadece pahalı şeylerle mutlu olur.

Küçük şeyler ile mutlu olamayacağınızı anlarsınız. İşte o an pahalı şeyler istemekle aşırıya kaçtığınızı anlarsınız. O yüzden ailenizden makul şeyler isteyiniz.

Yazan: Hilal Pınar Dağlı

Yaşar Kemal Türk Edebiyatı'nın incisidir. Birçok yazısı ve şiirleri ile hayatımıza damga vurmuştur. Daha çok romanları ile tanıdığımız yazarın anlamlı ve çok güzel şiirleri de vardır. Onun her yazısında bir derdi vardır. Mutluluğun peşini bırakmayan hayalleri olsa da derdlerini daha çok anlatır bize. Mutluluk onun için hep çocuktur. Çocuklar ise hep mutlu olmalıdır yaşadığımız dünyada.

Aşağıda bahsettiğim şiirinde kaybolan bir çocuğu arar; kaybettiği, aslında dünyanın mutluluğudur. "Çocuk kaybolursa dünya kaybolur." demektedir.

ANAVARZADAKİ ÇOCUK

Duyduk duymadık demeyin
Bir çocuk kayboldu
Elinde defne dalı
Parmakları tanyeri
Saçları darmadağınık
Dalgaları yağmur içinde
Bulup getirene
Görüp haber verene
Aydınlık yepyeni bir dünya verilecektir.
Ey ahali bulan var mı, gören var mı?
İyiye doğruya güzele selam durulacaktır.

Yukarıdaki şiirinde de insanlığın kayboluşu, barışın, kardeşliğin yok oluşu da anlatılıyor. Bence çok anlamlı günümüz dünya olaylarını görüyoruz onca masum insanlar savaş yüzünden ölmüyorlar mı? Ya da memleketlerini bırakıp başka yerlere göçmüyorlar mı, hani nerede kardeşlik nerede barış?

Yaşar Kemal burada dünya sorunlarını ele almış. Bence çok güzel ve çok anlamlı. İnsanlar bu şiiri okuyup bir daha düşünmeliler hem de geç kalmadan.

Köklerimiz

Kültürel Miras

Pelinsu Çakır

Millet olarak yöresel faaliyetlerimiz, kültürel değerlerimiz çok fazla; yemeklerden tutun da manilere, oyunlara, çalgılara kadar daha sayamadığım çeşit çeşit geleneklerimiz ve kültürel değerlerimiz var. Tabii ki Türk büyüklerimizi unutmamak gerek: Dede Korkut, Atatürk, Nasrettin Hoca, Mehmet Akif, Akşemsettin, Fatih gibi...

Ülkemizde yapılan yemekler bizi bizden alır. Aşure gibi mesela.

Aşurenin bir hikâyesi var: Nuh Peygamber kendine inanmayanları ve ona eziyet edenleri Allah'a şikâyet eder. Allah Hz. Nuh'a bir gemi yapmasını söyler. Hz. Nuh'un gemisinin yapımı biter. Nuh Peygamberimiz kendisine itaat edenleri ve her cinsten iki eş hayvanı gemisine bindirir. Yola çıkmalarından bir süre sonra fırtına kopar ve her şey yerle bir olur. Sağ kalanlar sadece Nuh'un gemisindekilerdir. Gemi aylarca suda kalır. Ve yiyecekler tükenmeye başlar. Kalan malzemeler bir araya getirilir ve bir yemek yapılır. Böylece aşuremiz ortaya çıkar.

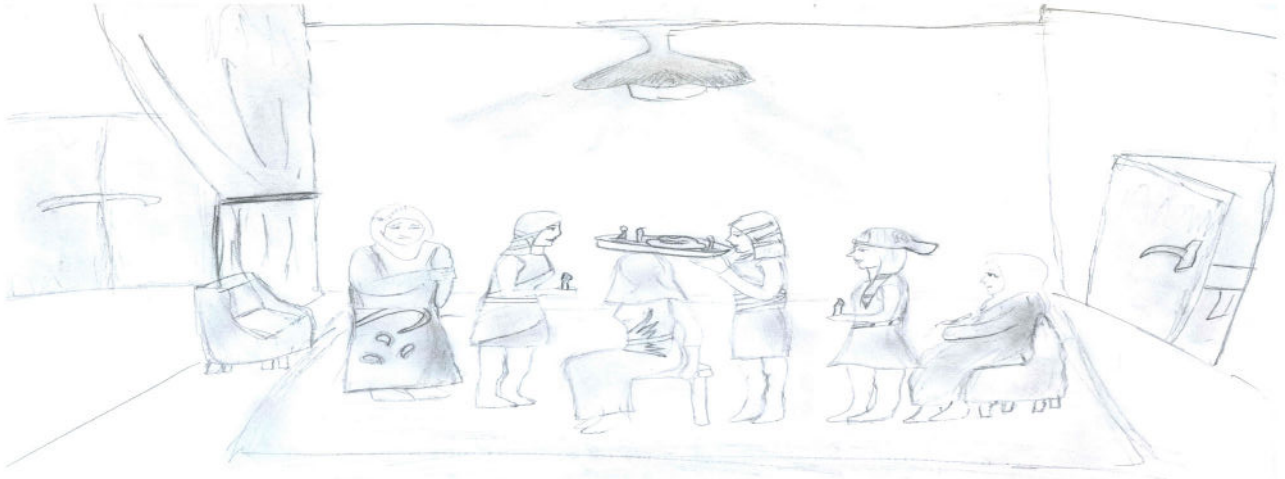
Aşurede birden çok malzeme vardır. Bunlar buğday, kuru fasulye, nohut, kuru kayısı, sarı üzüm, kuru incir, kuş üzümü, toz şeker, portakal kabuğu ve süttür. Aşurenin üstü süslenmek için genellikle fındık, ceviz, nar, antep fıstığı ve tarçın kullanılır.

Türk büyüklerimizden Nasrettin Hoca dünya tarafından tanınan birisidir. Komik ve düşündürücü fıkraları ile herkesi güldürür.

Oyunlarımızdan körebe yıllardır çocukların zevkle oynadığı bir oyundur. Ebe seçilir, seçilen ebenin gözleri bez gibi bir şeyle kapatılır. Ebe kapalı gözleri ile oyuncuları yakalamaya çalışır.

Türkülerimiz de bizim değerlerimizden biridir. Türküler ağıtlardan, acılardan, mutluluklardan, hüznlerden meydana gelen müziklerdir. Çok da türkücümüz vardır. Orhan Halkalmaz, İbrahim Tatlıses, Nuri Sesigüzel, Sebahat Akkiraz gibi...

Bizim kültürümüz çok geniştir. Zengin bir kültürel mirasa sahibiz.

ELİF BURMA
3/15

Kınayı Getir Anıy

Kına gecesi bizim kültürümüzün içinde önemli bir yer tutar. Her genç kız kına gecesi yapmak ister.

Kına gecesi kızların artık büyüyüp baba evinden ayrılmasının simgesidir aslında.

Kına gecelerine özgü şarkılar da bulunmaktadır. Herkes bilir bunları. "Yüksek Yüksek Tepelere" bunlardan biridir. Bununla beraber bir sürü farklı türküler ve seremoniler de yapılır kına gecesinde.

Kına gecesini kız tarafı yapar, bu da başka bir özelliği kına gecesinin.

Kına gecelerinde birden çok duygu yaşanır. Anne babalar kızımız büyüdü diye hem sevinir hem üzülür; çocuklar yemiş dağıtılacak diye sevinir, gelin de ailemden ayrılıyorum diye üzülür; evleniyorum, yuva kuruyorum diye de sevinir.

Kına gecesinde ele kına yakılır, adı da buradan gelir. Aynı zamanda kınada bindallı giyilir ama abiye kıyafet giyenler de vardır. Ben bindallıyı tercih ederim.

Kınada kıyafet ve saç fazla abartılmaz ama düğünde her şeyin en abartılısı yapılır.

Adetlerimizin en güzellerinden birisidir kına gecesi. Unutulup giden geleneklerimiz de vardır ama kına gecelerinin unutulması çok zordur.

Duygu Çetinkaya

Damat Kapı Açılmıyor

Gelin alma Türk adetlerinden biridir. Gelin alma günü aileler arasında yoğun bir duygu seli olur. Gelinin abisi kuşağını bağlar. İşte o an kimse gözyaşlarına hâkim olamaz.

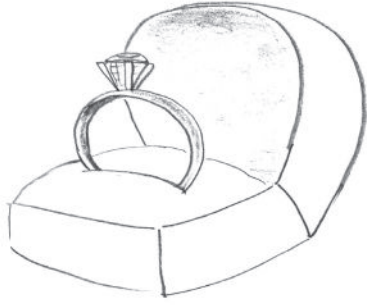
Gelin alma olayında farklı bölgelerde farklı geleneklerle yaşanır. Kimisi deveyle, kimisi atla alır gelini. Bazı çocuklar gelin arabasının önünü kesip para isterler. Çocuklar çok sevinir.

Davul zurna gelir evin önüne ve şovlar yapar, davul çalar, para ister neredeyse her düğünde her gelin almada vardır bu. O yüzden şu an karşı mahalleden bir davul sesi duyarsanız, bilin ki o zaman o evin kızı uzaklara gideceğini anlar.

Gelinin kına gecesinde ailesiyle yaşadığı üzüntü ve hüznü olan gece, ertesi gün yerini mutluluk ve heyecana bırakır. Sabah ev halkını sarmış olan heyecan gelinin gelinliğini giyip süslenip anne babasının karşısına çıktığında kızlarının prensesler kadar güzel olduğunu görünce tekrar gözler dolar ve hüzün başlar. Erkek tarafı gelince gelin artık tamamen o evden ayrılacaktır.

Damat için görevler başlamaktadır. Sandık parası, kuşak parası derken salona gidene kadar damat için de farklı bir telaştır. Ardından sevdiğine kavuşur ve o verdiği bütün paraları gelinin hak ettiğini anlar. Çünkü gelin o kadar güzel olmuştur ki bütün milyonların yanında sönük kalacağını bilir.

Hilal Pınar Dağlı

Evlensek mi, Evlenmesek mi?

Kız istemenin olmazsa olmazı benim için tuzlu kahvedir. Damadın o kahveyi püskürtüp üstünü mahvetmesi harika bir şey. Şahsen kendi törenimde damadın kahvesine bir kaşık dolusu tuz atacağım ve onu zorla içireceğim. Tabi Duygu'ların yardımıyla.

Duygu terlikle damadın başında bekleyecek tehdit unsuru olarak. Emine yardımcı kuvvet. Olumsuz bir durumda çıkıverecek ortaya. Esmâ kahveye tuzu atacak kişi. Ben de masum kedi gibi(!) her şeyi uzaktan izleyeceğim.

Yapar mıyım bilmem ama hayal etmesi bile güzel geldi. Aslında hayal falan bir yere kadar, bizim ülkemizde evlenirken çeşitli adetler yerine getirilir. Kız istenir, tuzlu kahve içilir, söz kesilir, düğün öncesi kuşak bağlanır. En acıklısı en zoru da odur benim için: "Abinin kuşak bağlaması. "Yani düşünün daha dün kavga ettiğiniz, nefret ettiğiniz adam bugün sizi yuvadan uğurluyor ve kuşağınızı bağlıyor. Kesinlikle ağlamaktan gelinliği mahvederim. Evet derken bile ağlarım. Kardeşimden, canımdan, kanımdan, annemden, babamdan, abimden, ablamdan ayrılıyorum sonuçta. Kim ağlamaz ki?

Hep ağlamaktan bahsettim değil mi? O zaman düğünlerin en komik konusu olan konvoya gelelim. Hani bir çete toplanır, arabanın önüne atlar ama büyük olan kapar parayı. İşte o an bütün acımı unuttur gülmekten kendimi alamam herhalde. Öyle komik gelir bana şu konvoy olayı.

Bir aile kurarken bile eziyet çekiyoruz. Sanki hayat diyor ki: "Bak, evlenmeden önce bunlar var, evlendikten sonra sen düşün, örnek ister misin? Kaynanan, görümcen..."

Bu kadar şeyden sonra evlensem mi evlenmesem mi bilemedim şimdi ama geleneklerimizi bilip sahip çıkıyorum en azından değil mi?

Zeynep Özel

Onlar Ermiş Muradına

Yuva kurmak ister ya iki genç,
Birleşir kalpleri, güler yüzleri,
Anneye haber yollanır,
Tuzlu kahve hazır mıdır?

Anne hazır buyur der:
Baba kızını verir,
Önce söz sonra nikâh.
Telaşlıdır geçen günler.

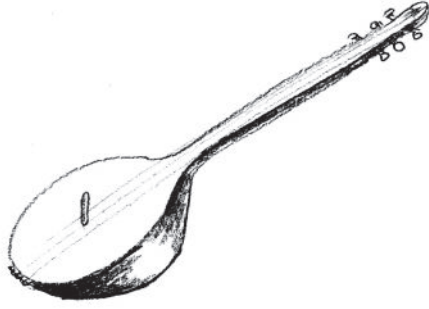
Düğün günü gelince,
Erkek kardeş bağlar kuşağı.
Ana yüreği yanar,
Çocuklar oturur sandığa.
Damat para vermeden,
Kalkmazlar ya.

Bir de bakmışsın,
Kız uçmuş yuvadan.
Ananın gözü yaşlı,
Babanın yüreği...

Gençler ermiş muradına,
Herkes mutlu sonunda.

Zeynep Özel

Gel Teskere

Ozanlık Kültürü

Halk ozanı veya âşıklık, Anadolu'da toplumun öncüsü olmuş bir gelenek, halka mal olmuş bir kültürdür. Yaşamını halk ile birlikte idame ettiren ozan sazıyla, sözyle halkın sesidir.

Toplumdaki olumlu ya da olumsuz gelişmeler ozanın sazına, sözüne ve sesine konu olur. Ozanlar toplumun sorunlarını dile getirmek, olup biteni daha erken görmek ve gelecek nesillere mesaj vermek özellikleriyle de tanınmıştır. Böylece halka mal olmuşlardır.

Ozanlık geleneğinde doğa sevgisi vardır, halk sevgisi vardır, vatan sevgisi vardır, Halk sevgisi vardır. Halkın bağrından kopar ve temsil ettiği toplumun sorunlarını, mesajlarını sazıyla anlatır.

Yaşadıkları dönemlerde her halk ozanının farklı bir yeri vardır. Ama tüm halk ozanlarımızın buluştuğu yer halkın gönlüdür.

Tarih boyunca ozanlık ve halk edebiyatı çeşitli dönemlerden geçmiş ve günümüze kadar gelmiştir. Halk ozanlığı, değişen yaşam koşulları ve değer yargıları karşısında gerileme yaşasa da kültürün vazgeçilmez simgelerinden biri olma özelliğini korumuştur.

Halk ozanlarından biri olan Dadaloğlu'nun şu mısralarıyla konumuzu örneklendirelim.

Kalktı göç eyledi Avsar elleri,
Ağır ağır giden eller bizimdir.
Arap atlar yakın eyler ırağı,
Yüce dağdan aşan yollar bizimdir.

Ülkemizdeki geleneklerden biri de asker uğurlamadır. Askere gitmek vatanî bir görevdir. Askerliğini yapmayan vatan borcunu ödemiş sayılır. Çoğu yörede askerliğini yapmamışlarla kızlar evlendirilmez.

Askere gidilmeden on – on beş gün önce asker olacıklara sırayla ziyafetler verilir. Yemekten sonra gece yarısına kadar türkölü, oyunlu eğlenceler yapılır. Askere gidiş günü geldiğinde asker adayları büyüklerin elini öpmeye gider. Eli öşülen büyükler delikanlıların cebine gizlice harçlık koyar. Bu paraya "uğur parası" denir.

Uğurlama günü meydanda toplanılır. Hoca dua eder. Asker olacak delikanlılar gençlerle helalleşir. Yaşlıların ellerini öperler. Eli öpülen yaşlı adamlar da delikanlıların cebine para koyar. Vatan için nöbet tutmanın hayırlı olduğunu söylerler. Ve sonra da "Benim için de nöbet tut." derler.

Asker olacak delikanlılar köy dışına kadar uğurlanırlar. Onları yakınları azık ve çamaşırları ile köyün dışında beklerler. Delikanlıları uğurladıktan sonra geri dönerler. O gün askere genç gönderenlerin evlerine komşuları "Sağlıkla varsın, sağlıkla gelsin; Allah kavuştursun." demeye gelir. Sohbet edilir. Bazı yörelerimizde asker uğurlayan kadın ve kızlar su gibi gitsin su gibi gelsin anlamında pınar başı veya benzeri uygun bir yerde toplanıp yemek yerler inançlara göre askerin arkasından ağlamamak gerekir.

Askerliğini tamamlayan gençler yine şenlikler ile karşılanır. Dönen delikanlılar bir süre çalışmazlar, dinlenirler ve yakınlarını ziyaret ederler.

Askerliğini tamamlayan delikanlılar toplumda daha çok saygı görürler.

Günümüzde asker uğurlamalar her şeyde olduğu gibi değişse de hâlâ unutulmamıştır.

Kültürel Mirasımız

Her milletin kendine özgü; milleti millet yapan, o milletin kanına canına işleyen değerleri vardır. Milletler o değerler ile varlıklarını sürdürürler. Değerlerini yitiren milletlerin tarih sahnesinden yok oldukları ortadadır.

Türk milletini ayakta tutan değerleridir. Millet olma şuurunu, bilincini yaşamamıza sebep olur. Vatanımız, tarihimiz, kültürümüz, dilimiz, bayrağımız gibi değerlere her Türk büyük önem verir.

Bayrağımızı düşünün, milletimiz o bayrağın yere düşmemesi için başka milletlerin ayakları altında ezilmesin diye ölüme gitmedi mi? Dünyada başka bir millet var mı, bayrağını alıp öpüp en kıymetli yerinde saklayan? Milletlerarası toplantılarda dünya liderleri toplu resim çekinecekleri zaman her liderin durması gereken yere kendi milli bayrakları konuyor. Sadece bizim Cumhurbaşkanımız bayrağımızı yerden alıp öpüp cebine katlayarak koyuyor. Bunu başka hiçbir milletin lideri yapmadı, yapmaz da. Çünkü onların bayrağı atalarının kanını temsil etmiyor. Bizim askerimiz bayrağımızın yere düşmemesi için canlarını ortaya koymuyor mu?

Milli değerlerden bir tanesi de tarihimizdir. Ne yazık ki bir zamanlar tarihimize gereken önem verilmeden okullarda okutuldu. O dönemde yetişenler tarihimizi tam anlayamadılar. Çok şükür artık okullarımızda okutulan tarihimiz bizlerin gururlanmasını sağlıyor. Bizler artık Alparslanları, Fatihleri, Yavuzları daha iyi biliyoruz; anlıyor, onlarla gurur duyuyoruz. Yine çok şükür artık filmlerde atalarımıza gereken değer veriliyor, atalarımız olması gereken şekilde anlatılıyor.

Büyük Türk milletinin atalarına verdiği önemi şuradan görebiliyoruz. Eskiden çocuklara dizilerdeki oyuncuların, futbolcuların adları veriliyordu. Şimdi ise Ertuğrulların, Fatihlerin, Yavuzların, Ömerlerin, Osmanların, Alilerin isimleri veriliyor.

Milli değerlerimizden birisi de dilimizdir. Ama ne yazık ki bu konuda çok büyük kayıplarımız var. Dünyada hiçbir millet yok ki bundan 100 sene önce atalarının yazdığı kitapları, şiirleri okuyamıyor olmasın. Bir yerde okumuştum İngilizler 1200 yıllarında yazılmış kitapları her ferdine tekrar okutabiliyor. Ne yazık ki konuştuğumuz dil artık Türkçeden uzaklaşıyor, karmakarışık bir dil haline geliyor. Eskiden

Adriyatik Denizi'nin kenarından yola çıkan Türkçe bilen bir kişi Çin'e kadar hiçbir zorluk çekmeden yolculuk yapabilişmiş. Güzel Türkçemiz daha bozulmamış o zamanlar, şimdi ise iç

ve dış düşmanlarımızın faaliyetleri ile bırakın Çin'i Orta Asya'daki akrabalarımızla konuşmayı, Türkiye'nin batısıyla doğusu farklı konuşur hale geldi.

Dilimiz çok önemli, benim gibi bizi idare eden yöneticiler de farkına varıp Türkçemizi koruyacak tedbirler almalı. İşe de tabelalardaki yabancı isimleri kaldırarak başlamalı.

Kitaplardan okuduğumuz atalarımızın kültürü ile yaşadığımız kültür birbirinden dağlar kadar farklı. Kendimizi kandırıyoruz biz, atalarımızın kültürünü yaşamıyoruz. Amerikan kültürünü yaşıyoruz, en kısa zamanda kitaplarımızda yazan ve yabancıların bile imrendiği kültürümüzü genç neslimize ilkokuldan başlayarak öğretmeliyiz.

Nasıl tarih şuurumuz geri gelmişse, inşallah dilimiz de, kültürümüz de geçmişe dönecek. Yoksa bütün milli değerlerimizin bir sonucu olan vatanımız elden gidecek. Dilini, kültürünü, bayrağını, tarihini unutan nesiller vatanını koruyamaz. Allah bizi bundan korusun.

Yavuz Selim Han Yılmaz

Ata Sporü

Bir Toplumsal Yansıma “Halk Oyunları”

Biz Türkler ne kadar renkli ve farklı insanlarız. Her bölgenin ayrı bir kültürü var. Her bölge ayrı bir halk oyununa sahip. Her bölge ayrı bir şekilde dile getiriyor duygularını; ayrı bir hareketle, ayrı bir halk oyunuyla dile geliyor.

Biz duygularımızı halk oyunları ile bütünleştiriyoruz âdeta, duygularımızı hareketlerimize uyduruyoruz. Duygularımız ve hareketlerimiz birbirini tamamlayarak bir çatı altında toplanıyor.

Her bir hareketin bir anlamı var aslında. Her bir hareket ya mutluluğu, çöşküyü ifade ediyor ya da bir üzüntüyü, bir feryadı, insanın içinde kopan duyguları.

Halk oyunları ayrı bir dünya aslında. Halk oyunları biz oynarken bizi eğlendirir, eğlendirirken de kendi kültürümüzü yansıtan bir oyun.

Derya Yenice

Yağlı güreş geleneksel bir Türk sporudur. Güreşçiler vücutlarına yağ sürerek güreşirler. Er meydanı denilen alanlarda yapılır. Güreşçilerin vücutlarının yağlanması nedeni ile birbirlerini tutmaları zorlaştığından dolayı büyük güç ve ustalık gerektirir.

Bugün resmi müsabakalarda yer alan serbest ve Greko – Romen türleri dışında, milli geleneklerimiz arasında yer alan yağlı güreş ise Türklerin Anadolu’dan Rumeli’ye geçtikleri tarihten bu yana memleketimizde yapılan bir güreş türüdür. Yağlı güreş yurdumuzda düğünlerin, panayırların, mola veren askeri birliklerimizin en önemli eğlencesidir.

Her yıl haziran ayında yapılan tarihi Kırkpınar güreşleri bir gece Çanakkale Boğazı’nı geçerek Gelibolu’ya çıkan ve Rumeli fetihlerine katılan Müslüman kırk Türk yiğidin hatırasını anmak gayesiyle yapılmaktadır.

Osmanlılarda saray dışında güreş müsabakaları panayırlarda, düğünlerde, bir hayır kurumu yararına veya bu işi meslek edinmiş kişilerin salonlarında yapılmış. Ayrıca düğün ve Ramazan güreşleri adlı düzenlenen etkinlikler de vardır.

Yağlı güreş Mısır kaynaklıdır. Deniz ticareti sayesinde Avrupa’ya, Balkanlar’a taşınmıştır. Özellikle bir düğün eğlencesi olarak, güreşçilerin büyük toprak sahipleri tarafından davet edilmeleriyle başlamıştır. Türklerin MÖ 4. yy.dan beri güreş yaptıkları bilinmektedir. İlkbahar aylarında doğanın canlanması için yapılan kutlamalarda, evlenme merasimlerinde, zafer şölenlerinde hep güreş müsabakaları yapıldı.

Osmanlı İmparatorluğu’nda karakucak ve yağlı güreşler yaygın olarak ve devletin kontrol ve himayesinde yapılmaktaymış. Birçok bölgede güreş tekkeleri kurulmuş, bunların başlarında şeyh denilen eski ve ünlü pehlivanlar görev almış.

Aünümüzde de bu geleneğin bir uzantısı olarak organize edilen güreş etkinliklerinde, ağılık sistemi ile masrafları karşılayan bir kişi bulunur. Bu kişiler genellikle yörenin tanınmış ve varlıklı kişileridir.

Emine Özel

Sinoplunun Düğünü

Sinop'ta düğünler neşeli, güzel, şen şakrak geçer. Şimdi sizlere biraz o düğünlerden bahsedeceğim.

Evlenme yaşına gelmiş oğlanın annesi akrabaları ve komşuları yardımıyla kız aramaya başlar. Kız bulunursa, oğlanın annesi ve tanıdıkları kadınlar habersiz kızın evine giderler. Eğer kız beğenilirse daha sonra ailesine söylenir ve kız istenir.

Yörede kız istemeye "dünürlüğe gitme", dünürlüğe gidenlere de "dünürücü" denir. İstemeye gidilirken, kızla oğlan çiftlenecekleri için çift katlama götürülür. Eğer kızın ailesinin, kızlarını vermeye gönlü varsa "çift" yoksa "tek katlama" verirler. Bu da Sinop yöresinin değişik adetlerindedir.

Sinop'ta nişanı kız tarafı yapar ve Sinoplular nişan ve düğün arasını uzatmayı sevmezler. O yüzden düğün arası fazla açılmadan yapılır.

Nişanlılık zamanında çiftler birbirini tanırlar ve oğlan tarafı kıza, kız tarafı oğlana bohça götürürler. Bohçaların içinde aileler ile en yakın akrabalara hediyeler bulunur. Oğlan tarafı düğünden önce gelin için düğün alışverişi yapar. Buna "döküm alma" denir. Gelin tarafının da kızları için yaptığı alışverişlere ve hazırlıklara "çeyiz düzme" denir. Damada da kız tarafı tarafından giyecekler ve saat, kemer gibi aksesuar ve takılar alınır.

Sinop'un düğünleri üç gün üç gece sürer ve davulu zurnası eksik olmaz.

Hepimiz Aynıyız

Beş günlük maceram sona ermişti, Konya'dan bugün geldim. Orada beni etkileyen birçok şey vardı, ama en önemlisi de oranın örf ve adetleriydi.

Konya'nın örf ve adetleri bizimkilere benziyordu ama bunun yanında değişik şeyler de vardı. Mesela onlar su böreğini sofralarından eksik etmiyorlardı. Her öğünde su böreği sofralarındaydı. Misafirlerine hürmetleri çok iyiydi, hani biz Konya'ya halamın oğlunun düğününe gitmiştik ya. Kız tarafı yani bizim erkek tarafından, toprak bastı parası almıştı.

Toprak bastı parası, erkek tarafının kız tarafı topraklarına geldiği için yapılan bir adettir.

Kınada da yapılan şeyler vardı, gelin ve damada kına yakıldıktan sonra gelin alır eline çömleği, müzik eşliğinde çömlekle oynar, damadın etrafında döner ve sonunda çömleği yere atarak parçalar. Çömleğin içinde kurdelelere bağlı bozuk paralar olur. Bir diğeri ise gelin konvoydan sonra salona gideceği yere, kendi evine girer. Eve girmeden önce damatla beraber üstlerine şeker atılır, yine eline çömlek alır, sallan sallan, kapının önünde kırar ama bu çömleğin içi su dolu olur.

Bir diğeri bizimki gibiydi, bunu Sinoplular da yapıyordu. Gelinin kardeşi gelinin kapısını açmayarak para alıyordu. Diğer kardeşi ise gelin kapıdan çıkarken kırmızı bir kuşağı beline bağlıyor ama bağlanmadı diyerek damat tarafından para alıyordu.

İşte saydığım tüm şeyler bir yörenin örf ve adetlerine nasıl bağlı kaldığını gösteren örneklerdir. Keşke herkes gelenek ve göreneklerine, örf ve adetlerine bağlı kalsa, uygulasa ve hep nesilden nesile devam edebilse.

Bize Özgü Bir Değer

Nisanur Karaman

Milli kültür denilince aklımıza birçok konu gelir. Çünkü bizim kültürümüz çok kapsamlıdır. Benim bu kadar kapsamlı bir konunun içinde dikkatimi en çok çeken konu misafirperverliktir.

Evimize misafir geleceği zaman evler güzelce ve özenli bir şekilde temizlenir. Annemizin bize elini bile sürdürmediği o gümüşlükteki güzelim eşyalar gün yüzüne çıkar ve güzelce tekrar tekrar temizlenip parlatılır. Daha sonra mutfağa girilir ve misafirler için özel yemekler yapılır.

Aslında yemek kültüründe en zengin ülke biziz ama bizim o mükemmel lezzetlerimizi bizden almaya çalışanlar var. Mesela baklavadan yola çıkalım. Yunanlılar baklavayı bizden almak istemektedir. Hatta bırakın dış ülkeyi bazen iller bile bazı şeyleri paylaşamıyor.

Misafir geleceği zaman annelerimiz mutfağa girer ve başlarlar en güzel yemeklerini yapmaya. Bütün hünelerini sergilerler. Mesela mantı. Mantı sadece un, tuz, sudan olmaz. Aynı zamanda sevgi, misafire olan saygı, el lezzeti de önemlidir. Bunlardan başka sabır ve güç de önemlidir. Malzemeleri katar yoğururuz hamurumuzu. Hamurun mantıda sert olanı makbuldür. Bu da biraz güç ister. Peki sabır nerede dersiniz, olayın püf noktası burada derim. Hamuru açar onu kare bir şekilde tek tek keser, onu teker teker etlersin ve hiç üşenmeden ilmek ilmek ufak ufak hamuru alıp bükersin. Sonra verirsin ocağa.

Mantı bitmiştir. Ama siz de bitmişsinizdir. Tabi ki de sadece mantıyla da kalmaz. Sivancı kollar baklava açmaya.

Baklava da tıpkı mantı gibi emek ve sabır ister.

Baklavadan sonra çorba yapılır. Çorba kolaydır. Mühim olan dibini tutturmamak.

Son olarak sofraya hazırlanır. Başta parlatılan kaşıklar, çatallar dizilir. Kâselere çorbalar konur. Misafirlerle hoş sohbet içinde yenilir, içilir ve o yeme, içme o evde kalır. Cidilen başka yerde anlatılmaz.

Böbürlene böbürlene anlatılan Avrupa'da var mı böyle bir adet acaba?

SONSUZ BAYRAĞIM

Sen olmazsan, ne vatan
Ne Millet,
Ne Türkiye,
Ne Cumhuriyet.

Bağımsızlığımızın simgesi,
Gökyüzünün hâkimi,
Türklüğümüzün şerefi,
Ay yıldızlı bayrağım.

Sen dalgalandığın zaman,
Benim doğduğum zaman.
Senin yere değdiğin zaman,
Benim öldüğüm zaman.

Ülkemizin her yerinde
Dalgalanırsın bayrak.
Yıldız gibi parlar,
Dalgalanırsın bayrak.

Aşksın, destansın, bulutsun,
Cansın, canansın.
Sevgisin, mutluluksun, umutsun,
Ay yıldızlı bayrağım, sonsuzsun.

Gizem Öztürk

İşte Böyleydi Bayramlar

Pelinsu Çakır

Bugün çok heyecanlıydım. Çünkü bugün bayramdı. Yepyeni kıyafetler almıştık, onları giydim ve odamdan dışarı çıktım. Evi bayram telaşı sarmıştı.

Annem baklava yapıyordu, babam dışarı eksikleri almaya gitmiş, babaannem torunlarına verecek harçlıkları ayırıyor, dedem ise torunlarına aldığı şekerleri cebine koyuyordu.

O nefis şekerleri gördüğümde hemen dedemin yanına gidip elini öptüm. Ama dedem bana istediğim şekerleri vermedi ve kulağıma "Ben senin istediğin şeyi biliyorum ama daha kuzenlerin gelmedi, onlar da gelince hepimize dağıtacağım." diye fısıldadı. Ben de babaannemin

elini öptüm içimden de "Allah'ım inşallah harçlık verir." demeyi ihmal etmiyordum. Babaannem bana beklediğim harçlıkları vermişti ve öylesine mutlu olmuştum ki babaannemin yanağından öpüp "Teşekkür ederim babanneciğim." deyip annemle bayramlaşmaya gitmiştim. Annemin elini öptüm, annem her bayramda olduğu gibi beni öpüp "Çok güzel olmuşsun güzel kızım." deyip bana cino verdi. O zamanlarda bizim için cino önemliydi. Seksenlerin çocuğu olanlar bilir. Cino yemek için ne çaba harcardık.

Sonra bir kapı gıcirtısı duydum. Hemen içeriye koştum. Babam gelmişti, elinde de bir sürü poşet vardı. Babaannem ve dedeme "Ahmet bakkalın selamı var. Bayramınızı kutluyor, ellerinizden öpüyor." dedi. Ve kendi de dedemlerin elini öptü. Sonra ben de babamın elini öptüm. Bana çokomel verdi. Ben çokomeli çok severdim, babama teşekkür edip dışarı çıktım.

Sonunda beklediğim kuzenlerim gelmişti. Şekerleri yiyeceğim ve kuzenlerimle oynayacağım için çok heyecanlıydım. Teker teker gelen büyüklerimin elini öptüm. Kimi harçlık verdi, kimi çikolata, şeker verdi. Sonunda dedem de şekerleri dağıttı.

İşte bir bayram günüm böyle mutlu geçmişti. Şimdi bakıyorum da o yıllarda ne güzelmiş bayramlar şimdiki bayramlarda tat yok. O yıllarda çocuklar bir şekerden bile mutlu oluyorlardı. Şimdi ise çocuklar beş liraya bile burun kıvrıyorlar.

Seksenlerdeki bayramlar çocuk kahkahaları ile baklavanın kokusu ile mutluluk ile şeker ile çikolatayla doluydu şimdi ise sessiz sakin geçiyor bayramlar.

Bağlama

Merhaba, ben bağlama. Türklerin geleneksel bir çalgı aletiyim. Beni ne ozanlar çaldı, bilir misiniz? Âşık Veysel, Mahsuni Şerif gibi ne ozanlar...

Aslında çok zor çalınan bir çalgıyım fakat buna rağmen Âşık Veysel dünyaya kapalı gözleriyle çaldı.

Bağlama çalmak sabır ister. Beni çalan insanların çok sabırlı olması gerekir, öyle kolay kolay çalınmam.

Benimle birçok türkü çalınır. Benden hem duygusal hem de hareketli bir ses çıkar. Bazı insanları ağlattığım zamanlar olmuştur. Biraz da eziyet çektiren bir çalgıyım.

Beni bazı çizgi filmlerde görmüş olmanız gerekir, huzurlu bir sesim var. Benden güzel bir ses çıkması için bu eziyetlere katlanmanız gerekir. Her güzelin bir kusuru vardır.

Eylül Sazak

Karagöz'ün Doğumu

Her şey Fatih Hocamın "Kültürümüz konulu araştırma yazısı yazacağız." sözüyle başlamıştı. Ürktüm, yazamayacağımı düşündüm bir an. Aklıma ne yazacağım hakkında fikir gelince çok sevindim. Gölge oyununun nasıl oluştuğunu yazacaktım. Araştırdığım kadarıyla sizlerle de paylaşmak istedim.

Bir gün cami yapımına işçi arıyorlarmış. Farklı yerlerden bir sürü kişi gelmiş. Bunlardan ikisi de Karagöz ve Hacivat'mış. Bunların ikisi sürekli tartışıyorlarmış, işçiler de bu durumdan rahatsız oluyorlarmış. Daha sonra bu ikilinin tartışmaları işçilere komik gelmeye başlamış.

Bir gün cami inşaatının nasıl gittiğini merak eden padişah caminin yanına gelmiş. Fakat caminin bitmediğini görmüş. Bunun sebebinin bizim ikilinin olduğunu düşünmüş ve bu ikiliye idam cezası vermiş.

Bu duruma üzülen işçiler akşamları kahvehanelerde buluşup Karagöz ve Hacivat'ın komik tartışmalarını yapmaya başlamışlar. Bunu herkes sevmiş ve o günden sonra Karagöz ve Hacivat gölge oyunu olarak hayatımıza girmiş.

Gizem Öztürk

Ebru

Ebru sanatı, en çok merak ettiğim ve benim de yapmak istediğim bir sanattır. Bu merakım üzerine kendimi araştırmaya adanmışım.

Ebru, yoğunlaştırılmış su üzerine toprak ve toz boylarla resim yapma sanatıdır. En eski süsleme sanatlarımızdan birisidir.

Ebru sanatında doğal malzemelerle çalışılır. Gül dalı ve at kılından fırça, bitki zamburaktan süzün yoğunluğunu arttırmak için kitle, boyları su yüzeyinde tutabilmek için öd, boya olarak da toprak, pigment ve aksit boylar kullanılmaktadır.

Çok taşlı ve pis olmayan beğendiğimiz herhangi bir renk toprak ile boylarımızı kendimiz elde edebiliriz. Bu nedenle ebru sanatını yaparken doğanın renklerinden faydalanmış oluruz.

Yazı pervazlarının süslenmesinde, kitap ciltlerini iç kapağı olarak kullanılan hat çalışmaları için zemin oluşturan ebru sanatının, Avrupalı seyyahlar tarafından keşfedildikten sonra değeri iyice anlaşılmıştır. Fakat artık günümüzde çok yaygın değildir. Bazı insanlar yeniden bu güzel sanatı geri kazandırmak için çalışıyorlar.

Eskiden çok yaygın olan fakat günümüzde ise değerini yitiren bu sanatı canlı tutmak yerinde olacaktır.

İlkin Gündoğdu

Nevruz Yeni Bahar

Eylül Sazak

Nevruz bayramını birçoğunuz bilir. İlkbahar geldiği için kutladığımız bir bayram. Neşeye, coşkuyla kutlarınız bu bayramı.

Nevruz'da küsler barışır, gençler istediği kızlarla evlenirler ve bunu da aileleri kolaylıkla onaylar.

Kırgız Türklerinde Nevruz Günü'nün mart ayında olduğu bilinir ve yeni yılın ilk günü anlamına gelir. Bu günde "Nevruz Körö" denilen özel bir yemek yapılır. Ayrıca Nevruz törenlerinde mevlit okuturlar. Nevruz Günü tüm evler temizlenir. Genel olarak bildiğimiz ateşin üstünden atlanılır ve çadırlar kurulup sofralar açılır.

Güreş, at yarışları, horoz dövüşleri gibi gösteriler düzenlenir. Gençler tarafından eğlenceler düzenlenir, yemekler yenilir, şarkı ve türküler söylenir, oyunlar oynanır. Eğlenceler geç saate kadar devam eder.

Kültürümüz Manevi Besinimiz

Milli kültür bir milleti başka milletlerden ayıran en temel unsurların başında gelir. Milli kültür bir milletin geçmiş tarihleri boyunca oluşturdukları, sadece o millete ait olan maddi ve manevi yapının bütünüdür.

Geçmiş tarihlerden günümüze kadar gelen nesilden nesile aktarılan değerlerimiz manevi kültürümüzü oluşturur. Gelenek göreneklerimiz, dini değerlerimizin şekillendirdiği ve kanımıza işlenmiş, en kıymetli en değerli kültürümüzün parçalarıdır. Bir milletin oturup kalkması, yemek yemesi, yüklerine saygı duyması gibi değerlerimiz kısacası gelenek ve göreneklerimiz dinimiz şekillendirir.

Milleti millet yapan manevi değerlerimizin yanında bir de maddi kültürümüz vardır. Bir ülkenin simgesi olan tarihi eserler, araç gereçler, elbiseler gibi değerlerimiz maddi kültürümüzü oluşturur. Mimar Sinan'ın Selimiyesi, kervansaraylarımız, savaş aletlerimiz, yöresel giysilerimiz maddi kültürümüzdür.

Türkiye'mizin her yöresine ait, o yöreyle bütünleşmiş gelenek ve göreneklerimiz vardır. Mesela horon denince Karadeniz Bölge'miz akla gelirken, efe havası denince Ege Bölgesi aklımıza gelir. Bunun yanı sıra yemeklerimiz de bölgesel farklılıklar arz eder. Mesela kuyumak, karalahana denince akla Karadeniz gelirken, kebab denince de Güneydoğu Bölge'miz aklımıza gelir.

Bütün bunlar bizim kültürümüzün ne kadar zengin olduğunun ispatıdır. Ve bunlar milli değerlerdir. Atalarımızdan kalan değerlerimizdir. Sonradan uydurulan, icat edilen şeyler değildir. Bütün bunlar zenginliğimizi oluşturur ve bunların tanıtımını yapmamız gerektiği gibi yaşamaları için her

türlü tedbiri almamız gerekmektedir.

Mesela bu konuda bir örnek vermek gerekirse her şeyiyle

bize ait olan baklavayı, pideyi, lavaşçı Yunanlılar bizim diye sahip çıkıp Birleşmiş Milletlere kabul ettirmeye çalışıyorlar. Bütün tarihi eserler bunların bize ait olduğunu göstermesine rağmen adamlar ortalığı boş bulunca buna cesaret edebiliyorlar.

Atalarımızın yapmış olduğu camiler, çeşmeler, kervansaraylar, köprüler, binalar buram buram bizim kültürümüzü yansıtır. Unutulmamalıdır ki bunlar bu ülkenin tapusudur. Bunların korunması ve muhafaza edilmesi gerekmektedir. Balkanlarda olsun Arap Yarımadası'nda olsun atalarımızdan kalan eserlerimiz oradaki Türk izini silmek için yıkılmaktadır. Onlar da biliyor ki bir Türk genci zamanı gelince atalarının mirasına sahip olmak için harekete geçecek, onlar da buna engel olmak için geride bir şey bırakmamaya çalışmaktalar.

Bir insanın medeni olabilmesi için, yeni kültürleri öğrenebilmesi için ilk önce kendi kültürünü tanıması gerekmektedir. Bizler kendi kültürümüzü tanımazsak yabancı kültürlerin baskısı ile milli benliğimizi de kaybederiz. Biz olmasak bile bizim çocuklarımızda Türklük namına bir şey kalmaz.

Yavuz Selim Han Yılmaz

Keloğlan

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken Keloğlan diye bir kel çocuk varmış. Bir de Keloğlan'ın sevdiği Balkız adında bir kız varmış. Aslında Balkız da Keloğlan'ı severmiş.

Bir gün Balkız ormanda gezerken, Gargamel onu kaçırmış. Sinek de bu işin içindeymiş. Gargamel ile anlaşmışlar. Bu olayı Şirinler de görmüş ve tabii ki Şirinler ile Keloğlan arkadaşmış.

Şirinler hemen Keloğlan'a bu olayı söylemiş. Keloğlan sinirlenmiş ve Şirinler ile plan yapmışlar.

O gün pazartesiymiş. Salı günü Bilgecan Dede'ye gitmişler. Görünmezlik iksiri istemişler. Tehlikeli olduğu için vermek istememiş Bilgecan Dede. Akşam olmuş, Şirinler küçük olduğu için candan girmişler. Bilgecan Dede uyumuyormuş ama gene de onları yakalamış ve onlara ceza vermiş. Onları bir kafese koymuş.

Kafesin içi güzelmiş ama orda olmak kötüymüş. Sabah olmuş. Keloğlan Bilgecan Dede'yi çağırmış. Konuştukça Bilgecan Dede kararından dönmüş, yanlarına gitmiş ve onları serbest bırakmış.

Bilgecan Dede "Ben sizin iyiliğinizi düşündüm." demiş. Onlar da olan biteni anlatmışlar. Bilgecan Dede düşünmüş taşınmış, iksiri vermiş. Ama bir şartı varmış, o da onlarla gelecekmiş. Keloğlan ve Şirinler bunu kabul etmiş ve hemen Gargamel'in şatosuna doğru yola koyulmuşlar.

Keloğlan iksiri içip Gargamel'in Balkız'ı hapsettiği yere inmiş. Gardiyanın cebinden anahtarı alıp kapısını açmış. Balkız çok şaşırılmış. Keloğlan ona kendisini tanıtmış ve cebinden iksiri çıkarıp ona da içirmiş. Şatodan çıktıklarında Şirinler ve Bilgecan Dede çok sevinmiş. Güle oynaya evlerine gitmişler.

Duygu Olgunsoy

Kan Kırmızı Bayrağım

Bağımsızlığımızın simgesi,
Türklüğümüzün şerefi,
Ay yıldızlı bayrağım
Kan kırmızı bayrağım

Göklerin hâkimi ol
Türklüğümüzün şerefi ol
Dalgalan sen nerede istersen,
Kan kırmızı ay yıldızlı bayrağım

Sana saygı duymayana
Ben de saygı duymam
Senin gövden yeri değil
Gökleri deler geçer

Sen bizim olmazsa olmazımızsın
Sensiz Türk ordusu olmaz
Türk milleti hiç olmaz
Kan kırmızı, ay yıldızlı bayrağım

Sen olmazsan bu Türkiye'de
Başka başka bayrak olurdu
Biz bunu hiç istemeyiz
Kan kırmızı ay yıldızlı bayrağım

Sıla Aydın

Unutulan Sanat

“Cam İşleme”

Bilgi İrem Akkaya

Emekli olmadan önce yirmi-yirmi beş yaşlarında iken cam işleyip, insanlara satardım.

Eskiden babamın işlediği camlara bakıp, gözümü onlardan alamazdım. Bir gün ben de deneyeyim dedim. O güne kadar mesleğimin ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Camı ilk elime aldığımda henüz daha altı yaşında olduğum için küçük bir sürahi yapmıştım. Sonra babam iş arkadaşına dönerek “Bu çocuk büyüyünce iyi bir usta olacak.” demişti. Tabi benim onu duymadığımı sanıyordu.

İşte o gün bende bir heves oluştu. Akşam yatağıma gittiğimde, rüyamda babamı gördüm. Sabah olduğunda ise herkes babam hakkında konuşuyordu. “Neden babam hakkında konuşuyorsunuz?” diye sordum onlara. Hiçbir şey demeden öylece gözümün içine bakarak oradan uzaklaştılar.

Sonunda annem bana olanları bir bir anlattı. Meğer babam dün işlediği camları satmaya giderken kaza yapmış. Şu anda hastanede yoğun bakımdaymış.

Koşa koşa hastaneye gittim. Babamın olduğu bölmeye zoraki girdim. Babam ameliyattan çıkmıştı, gayet iyi gözüküyordu. Bana, “Gel buraya otur.” dedi. Yanına gittim ve oturdum.

Bana “Oğlum, bundan sonra ailenin reisi sensin. Sana bıraktığım vazifeyi yap.” dedi.

Bu onun son sözleri oldu. Ben de o gün atölyeye gidip, hiç durmadan çalıştım, tam elli altı yaşına kadar.

Sizlere cam işleme sanatının nasıl yapılacağı hakkında biraz bilgi vereyim. Öncelikle cam işleme sanatı, Osmanlı tarihinden günümüze kadar gelmiştir. Yapımı bir o kadar sabır ve beceri isteyen bir iştir ama kesinlikle ortaya çıkan şahesere değer. Cam işleme sanatının iki yöntemi vardır. Birincisi kalıplama, ikincisi ise üfleme tekniğidir. Kalıplama tekniği, erimiş sıvı haldeki camın bir kalıba boşaltılıp, donduktan sonra tekrar kalıptan çıkartılmasıdır. Üfleme tekniği ise sıvı haldeki camın, pipo adı verilen içi boş bir boru ile üflenerek şekil verilmesidir. Bu sayede ortaya görkemli şaheserler çıkar.

Bir Çini Ustası

Baba Nakkas

Çini sanatı, Osmanlının en gözde sanatlarından biridir. Halen günümüzde işlevi az da olsa yapılan bu sanat türü camilerde, köşklere, evimizdeki tabak ve bardaklarda süsleme olarak kullanılır. Adı seramik olarak da geçmektedir. Objelere çizilen narin detaylar ve süslemelerdir.

Çini sanatı Osmanlıdan beri az da olsa devam etmektedir.

Çini sanatı kum, kaloen ve tebeşir gibi doğal maddelerin karışımından oluşur. Çini, sabır ve beceri isteyen bir sanat türüdür.

Çini sanatının en meşhur ustalarından biri olan Baba Nakkaş değişik ve güzel pek çok eser yapmıştır. Yaptığı eserlerde çini sanatına farklı bir boyut kazandırmıştır.

Antika mıyım Ne?

Merhaba ben Osmanlı döneminden kalan bir su tasıyım. Birçok padişah ve sultan gördüm, beni ne Fatihler, ne Mehmetler, ne Kösemeler kullandı. Eskiden sadece su içilen tasım, hiçbir önemim yoktu. Bu duruma çok üzüldüm, kendimi çok önemsiz hissedirdim.

Şimdiyse bana bir isim koymuşlar "antika" diye. Antika eskiden kalma az bulunan ve çok değerli eşya anlamına geliyormuş. Çok mutlu oldum. Değerim çok yüksek olduğundan bazıları benim koleksiyonumu yapar. Bazıları da beni evinin başköşesine koyuyor. Bu beni çok gururlandırıyor. Hem de çok heyecanlanıyorum. Bana karşı çok ilgili davranıyorlar. Beni sevdiklerini anlayabiliyorum. Aslında bunu seviyorum.

Eski bir eşya olarak böyle bir ilgi beklemezdim. Çünkü eski bir su tasıyım.

Şu anda beni satın alan bir antika koleksiyoncusunun koleksiyon odasında duruyorum. Beni satın alan kişi çok tonton bir dede ve onun odasında da birçok arkadaş edindim. Umarım hep burada yaşayabilirim.

Hilal Pınar Dağlı

Halil İbrahim Sofrası

Milli kültür bir milleti başka milletlerden ayıran, geçmiş tarih boyunca oluşturulan, sadece o millete ait maddi ve manevi yapının bütününe kapsayan bir kültürdür. Örneğin mutfak kültürümüz, yemek ve sofraya kültürümüz gibi.

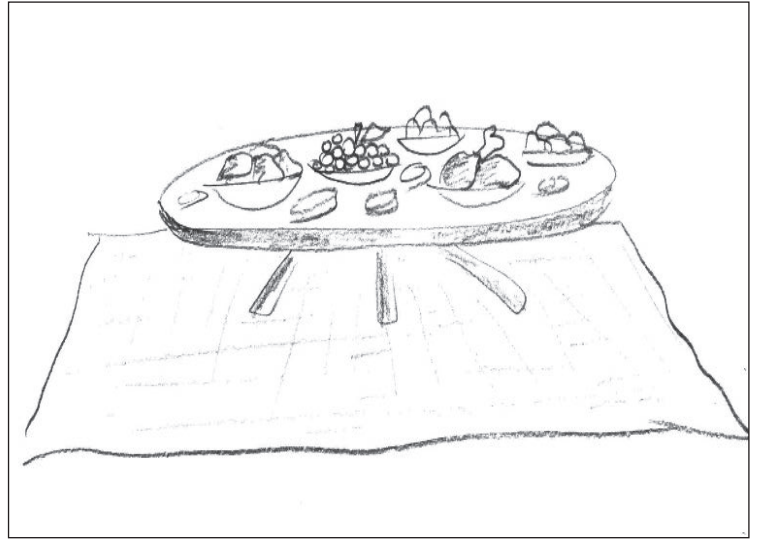
Milli kültürümüzün en canlı konusu sofraya ve mutfak kültürümüzdür. Türk mutfağı, Çin ve Fransız mutfağıyla birlikte dünyanın en zengin üç mutfağından biri olarak kabul edilmiştir.

Herkesin durumu iyi olmadığı için yeme, içme konusunda da farklılıklar oluşuyor. Bu yüzden de insanlar başkalarını imrendirmemek için yiyeceklerini bir yerden bir yere taşıırken açık götürmez, sohbetlerde de evde pişirilen yemeklerden söz etmez. Mecbur kalınırsa da "söylemesi ayıp" diye söze başlarlar.

Mutfağımızda aile ekonomisine katkıda bulunmak için yiyecek ve içeceklerden bir bölümü üretilir. Tarhana, erişte, salça, turşu vb. yiyecekler evde yapılırsa daha ekonomik olur.

Türk ailesi günümüzde genellikle bir gün içinde üç kere sofraya başında toplanır. Sabah, öğle ve akşam. Fakat iş yeri ve okulların evlere uzaklığı çok olduğundan öğle yemeğinde bir araya gelme imkânı kısıtlanmıştır. Eski kültürümüzdeki iki öğüne dayalı (kuşluk ve akşam yemeği) beslenme geleneği günün şartlarına uymuştur.

Yasemin Dereli

Östör İŖi Yazılar

Ben Jules Verne

8 Ŗubat 1828'de Fransa'nın Nantes Ŗehrinde doğdum. Gerçek adım Jules Gabriel Verne. Bir bilim kurgu yazarıyım. Birçok eserim var. Bunlardan bir kaçı Ay'a Seyahat, Dünyanın Merkezine Yolculu, İki Yıl Okul Tatili...

Atatürk Orta Okulu'nda "Okursan Yazar-sın, Yazar'san İz Bırakırsın" projesinde benim hayatımı ve eserlerimi konu aldıklarını duydum. Gerçekten çok mutlu oldum. Eğer birçok çocuğa konu olduysam ve beni sevdilerse ne mutlu bana. Benimle ilgili yazılar yazdıklarını duyunca ben de bir yazı yazmaya karar verdim.

Bu yıllarda beni Bilim kurgunun babası olarak nitelendiriyorlar. Hatta bana "Kâhin" bile demişler. Kâhin geleceği tahmin eden kimselere denir. Ben bile inanmıyorum. Çünkü gelecekte olabilecek şeyleri hayal etmişim ve bilim adamları tarafından Ay'a ilk adım atma çalışmalarında benim kitabımdan yardım alınmış. Yani anlayacağınız hikâyelerimi yazarken geleceği tahmin etmiş ve gerçekten bilimle ilgili çalışmalar için bir kaynak oluşturmuşum.

Atatürk Ortaokulu'nda bir kız varmış. Bu kızın adı duyduğuma göre Hilal Pınar'mış. Çok garipsedim. Benimle ilgili aklına yazacak hiçbir şey gelmiyormuş. Oysaki ben birçok başarı yakalamış, çok sayıda bilim kurgu yazmıştım. Aslında bu yazıyı yazmamın amacı bu kıza bir fikir vermektir. Umarım Ŗu an aklına bir fikir gelmiştir. Umarım Ŗu an herkese umut, ilham ve fikir dağıtmışımdır.

Bilgi İrem Akkaya

Yurdumun Kapısı Çanakkale

Çanakkale'nin ruhu sönmez,
Bu memleketin, ulusun Ŗanı bitmez.
Çanakkale'dir adı geçilmez,
Bir destandır Çanakkale.

Çanakkale'nin her karış toprağı kanlıdır,
Dağı, taşı dört bir yanı Ŗanlıdır.
Çanakkale'yi geçecek kimmiş?
O düşman daha dünyaya gelmemiş.

Çanakkale'de dalgalanıyor bir bayrak,
Gururla süzülüyor göklerde,
Orası Çanakkale başka bir yere benzemez,
Kimse bayrağımızı oradan indiremez.

Çanakkale'nin her karışı hala ıslak,
Ŗehitlerimizin kanları kurumadı, kurumayacak,
Çanakkale'nin cesur kahramanıdır onlar,
Bastığın yere dikkat et.

Çanakkale'nin üstünde ay ve yıldız,
Altında ise Ŗehitlerimiz,
Onlar ölmedi ölmeyecek,
Çanakkale ruhu sönmeyecek.

Vatan uğrunda, ölümsüzlük yolunda
Savaştı Mehmetçik,
Çanakkale ruhu hala sağlam,
Bu ruhu kim söndürecek?

Ahmet Ŗükrü Aydın

Bir Orhan Veli

Orhan Veli kişilik ve karakteri ile herkesin örnek aldığı bir yazar. Ve eğer ben bir Orhan Veli olsaydım; bayrağı, baharın ilk sabahlarını umursamazlığı, başıboş gezen sıradan adamları anlatırdım.

Ben bir Orhan Veli olsaydım, zor olan ve herkese saçma gelen her şeyi kendime hobi edinirdim. Bir şeyler başarmaya çalışırken etrafımdan gelen alaycı sözlere kulak atmayı hedefime doğru ilerlerdim. Türk şiirindeki eski yapıyı temelinden kaldırmak için elimden gelen her şeyi yapıp sokaktaki adamın söyleyişini şiir diline taşırdım. Yalın bir anlatımı benimseyerek şiir dilini konuşma diline yaklaştırırdım.

Ben bir Orhan Veli olsaydım; ağladığımda sesimi mısralarımda işitmenizi, gözyaşlarıma ellerinizle dokunabilmenizi isterdim. Bir yerin var olduğunu ve ona yaklaşip onu duyduğumu ama anlatamadığımı bilmenizi isterdim.

Baharın ilk sabahlarında tüyden hafif olurum. İçimdeki kuş civıltıları ve şarkılarla bağıra çağıra yollara düşerim. Ama her günün hep bugün kadar güzel geçeceğini, her sabah böyle bahar gibi sakın ve sessiz olacağını düşünürüm. Ne iş gelir aklıma ne güç ve ne yoksulluğum. İçten içe derin sıkıntıları bir yana dursun sonra şairliğimle yetinir avunurum.

Türkün bayrağını anardım. Avuçlarım kanla dolu, kafası gövdemin üstünde, bacağı kolumun üstünde cansız uyuyan kardeşim. Ne ismini biliyorum ne cismini ne de günahını. Bir ihtimal aynı ordunun neferleriyiz. Bir ihtimal düşman, belki de tanıyoruz birbirimizi. Biz bir bayrak getirdik buraya kadar, onu da ileriye götürürler şu dünyada hepi topu iki milyar kişiyiz birbirimizi biliriz.

Ben eğer bir Orhan Veli olsaydım yazardım, okurdum bazen, yanılırdım bazen de haklı çıkardım ama yılmazdım. Ne olursa olsun hedefime ulaşmayı amaçlardım.

Türk edebiyatında hem yıkıcı hem yapıcı özelliği ile bir mihenk taşı kabul edilen Orhan Veli'yi hayatımız boyunca örnek almaktan hiçbir zaman vazgeçmeyeceğiz.

Hilal Pınar Dağlı

Anne

İlk kundağın
Ben oldum, yavrum;
İlk oyuncağın
Ben oldum.

Acı nedir
Tatlı nedir... Bilmezdin
Dilin damağın
Ben oldum.

Elinin ermediği
Dilinin dönmediği
Çağlarda, yavrum
Kolun kanadın
Ben oldum
Dilin dudağın
Ben oldum.

Belki kıskanırlar diye
Gördüklerini
Sakladım gözlerden
Gülücüklerini...
Tülün duvağın
Ben oldum!

Artık isterlerse adımı
Söylemesinler bana
'Onun Annesi' diyorlar...
Bu yeter sevgilim,
Bu yeter bana!

Bir dediğini
İki etmeyeyim diye
Öyle çırpındım ki
Ve seni öyle sevdim sana
O kadar ısındım ki
Usanmadım, yorulmadım,
çekinmedim
Gün oldu kırdın...
İncinmedim;
İlk oyuncağın
Ben oldum... Yavrum
Son oyuncağın
Ben oldum...

Layık değildim
Layık gördüler
Annen oldum yavrum
Annen oldum!

Arif Nihat Asya'nın bir şiiridir Anne... Duygularımı gizleyemediğim, gözlerim dolmadan dinleyemediğim bir şiiridir.

İçinde sadece satırlara yazılmış bir kaç kelime olsa da insana annesini, anne sevgisini doya doya yaşatan hüznü ama mükemmel bir şiirdir. Sadece birkaç kelimedden oluşsa da kapalı kapılar ardında gizleyemediğimiz duyguları ortaya çıkaran birkaç kelimedir onlar.

Anlayamadığım, açıklayamadığım duygular yaşatsa da bu şiir en sert kalpli insanın bile herhangi bir şey hissetmemesini imkânsız kılar. Bu şiir bizi dinleyenleri ve okuyanların kalplerini fetheden, akıllarını bambaşka dünyalarda bambaşka duygularla baş başa bırakan bir şiirdir.

Diyorum ki birkaç kelimedden oluşan bir şiir insana bu yazıları yazdırıyor, o duyguları yaşatıyorsa o şiir farklıdır. O şiir özeldir. Bu şiirde imkânsız kelimesini mümkün yapan bir şiirdir.

Teşekkürler Arif Nihat ASYA, teşekkürler...

Cemre İdil Mutlu

10 Kasım

Denizin rengini almış gözleri,
Bir güneş gibi parlar saçının telleri.
Hep bu vatanın kurtuluşu içindi sözleri,
Öldüğünde yasa boğdu herkesi.

Sen hep vatan için savaştın.
Vatan sana minnettar.
Sadece vatan değil,
Tüm dünya hürmetkâr.

Yağmurlu bir Kasım sabahı,
Yumdun gözlerini ebediyete.
Gök ağlıyor, insanlar ağlıyor.
Kimse inanmıyor gittiğine.

Düşmanı sen defettin yurdumdan.
Bayraktı, milletti, bağımsızlığı hedefin.
Cumhuriyet aşkını gönüllere kazıdın.
Uygarlıkta geçilmez tek vatanız biz.

Bıraktığın ilkeleri taşıyacağız sonsuza.
Sen rahat uyu toprağında.
İlerleyeceğiz yolunda.
Ömrümüz boyunca.

Bilgi İrem Akkaya

Dalgacı Mahmut

Orhan Veli'nin yazılarında her şeyi dalgaya alma gibi bir huyu vardır. Belki de bu huyu sayesinde şiirleri vazgeçilmezimiz oldu.

Orhan Veli bize çok ihtiyaç duyduğumuz bir şeyi öğretti. Hayatı dalgaya almayı öğretti bize Orhan Veli.

Orhan Veli şiirlerinde memurlardan, işçilerden, çalışanlardan bahsetmiştir. Aslında Orhan Veli hep içimizden birilerini anlatmıştır bizlere. Orhan Veli'nin Dalgacı Mahmut şiirini okuduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum. Ne güzel demiş Orhan Veli:

Dalga geçerim kimi zaman/ O da benim vazifem.

Orhan Veli haklı. Dalga geçmeden geçer mi bu hayat? Geçmez tabii ki. Hayatımızın tadı tuzu gibidir dalgaya almak. Ne bileyim dalgaya almak çok güzeldir.

Aklımı başıma Dalgacı Mahmut şiiri getirdi. Belki de bu şiiri okumasaydım her şeyi kafama takıp kendimi üzecektim ama bu şiiri okuduktan sonra dalga geçerek bu hayatın ne kadar güzel olacağını anladım.

Duygu Çetinkaya

Engelsiz Hayallerin Yürekli Türküsü

“Özel Çocuklar”

Keşke...

Hilal Pınar Dağlı

Keşke kelimesini bir şey arzular-ken kullanıyoruz. Keşke kırmızı kalemim olsa. Keşke topuklu ayakkabım olsa. Keşke gözlüğüm olsa. Keşke müzik çalarım olsa.

Bizim isteklerimiz bir türlü bitmiyor. Sürekli bir şey istiyoruz. Ailelerimizin maddi durumlarını bilmiyoruz. En güzelini, en pahalısını, en kaliteliğini görüyoruz. Ancak bazı özel kardeşlerimizin, ablalarımızın, ağabeylerimizin istekleri böyle değil. Biraz örnek vereyim sizlere. Mesela;

Keşke yazı yazacak, kalem tutacak bir elim olsa.

Keşke yürüyecek bir ayağım olsa.

Keşke dünyayı göreceğim bir gözüm olsa.

Keşke annemin sesini duyacağım bir kulağım olsa.

Tabi siz sadece oyuncaklar, kalemler gibi şeyler istiyorsunuz. Sizin istedikleriniz size kolayca verilebilir belki. Ama özel olanların istedikleri verilemez. Size soruyorum. Cümlelerini duyduğunuz çocukların istediklerini verebilir misiniz? Veremezsiniz. Belki el ve ayak isteyen çocuklara platin el ve ayak verebilirsiniz. Ama aynı eli olacak mı? Her şeyi istediği gibi hissedecek mi? Hayır, hissedemez. Peki, göz verebilecek misiniz? Veremezsiniz. Ama onların rahat bir yaşam sürebilmesi için bilinçlenebilirsiniz. Daha duyarlı olabilirsiniz.

Unutmayalım ki her engel aşılabılır.

Engelleri Aşarken

ENGELSİZ DÜNYA

Biz engelli olsaydık
Düşünün ki ne yapardık
Dışarıda hiç gezemez
Gün yüzü göremezdik.

Gözleriniz görmese
Kulağınız duymasa
Bacağınız tutmasa
Engelli olsaydınız.

Kendinizi koyun bir,
Onların yerine.
Kaldırımdan inemez,
Merdivenden çıkamaz.

Siz olsaydınız eğer,
Arabayı park eder miydiniz?
Siz olsaydınız eğer
Merdiven yapar mıydınız?

Engelleri yapmayın,
Şu engelsiz dünyada,
Başarımıza engel çıkartmayın.
Engellileri düşünün.

Yağmur Naz Hep

İkinci döneme yeni başlamıştık. Sınıfımıza Elif adında tekerlekli sandalyeli bir kız geldi. Öğretmenimiz Elif'i bizimle tanıştırdı.

Derse girdik. Elif'in çiti bile çıkmamıştı. Acaba neden tekerlekli sandalyede olduğunu çok merak ediyordum. Tenefüste onunla konuşmak için yanına gittim. Ama orada yoktu. Tam kapıyı açacakken dışarıya çıktığını gördüm. Annesinin yanına ağlayarak gitmişti.

Dışarıdakilerin bazıları kıkırdıyor, bazıları ise ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Annesinin yanından ayrılırken sandalyesi bir yere takıldı. Çabalıyordu ama boşuna, sandalye yerinden bile kıpırdamıyordu. Hemen koşup Elif'in yanına gittim. Onu takıldığı yerden çıkardım. Böylece ilk tanışmamız gerçekleşti.

Akşam olunca aileme yeni gelen arkadaşımız Elif'i anlattım. Ailem bu durumuna biraz üzüldü.

Salı günü olunca ders başlamadan Elif'in yanına gittim. Ona niye tekerlekli sandalyeye bindiğini sordum. O hiçbir şey söylemeden direkt ayaklarını gösterdi. Anlaşılan ayaklarında bir sorun vardı. Ona: "Bunu düzeltebiliriz." dedim. Elif'in gözleri bir ışık gibi parladı. Bana: "Peki nasıl?" diye sordu. Ben de: "Çok kolay, antrenman yaparak." dedim.

Hiç vakit kaybetmeden Elif'i tekerlekli sandalyeden kaldırdım. İlk beş saniye ayakta durabildi fakat beşinci saniyeden sonra dengesi bozuldu. Üzülmüştü başaramayacağını söylüyordu. Ona, "Üzülme! İlk deneme için gayet iyi." dedim. Bunu duyunca sevinmişti. Yüzünde aniden bir tebessüm belirdi. Bana, "Haydi! Yapalım." dedi. Sevinmiştim.

Sonra tekrar ayağa kalktı. Bu sefer tam on saniye hiç tutunmadan ayakta kaldı. Ayrıca ilk adımını da böylelikle atmış oldu. Bu şekilde bir haftada tam elli üç adım attı. Yavaş yavaş daha da iyi yapmaya başlıyordu.

İkinci dönemin son günlerine kadar beraber onunla çalıştık. Karne günü gelince öğretmen sınıf sırasına göre karneleri dağıtmaya başladı. Sıra Elif'e gelince tekerlekli sandalyesinden kalkıp öğretmenin yanına kadar yürüdü. Bunu gören annesi sevinç gözyaşlarına boğuldu. Sınıftaki herkes bana bakıyordu ve alkışlıyordu. Neden alkışladıklarını anlamamıştım. Meğerse yaptığımız çalışmayı öğretmenimiz takip ediyormuş ve arkadaşlarıma anlatmış.

Çıkışta Elif bana bir sonraki sene burada olamayacağını söyledi. Üzülmüştüm. Onunla vedalaştık ve bir daha hiç Elif'i göremedim.

Bilgi İrem Akkaya

Hanne

Merhaba, ben Hanne. Doktorların dediğine göre zihinsel ve bedensel engellyim. Bedensel engelli olduğum doğru ama zihinsel bilemem. Etrafımdaki insanların çoğundan daha zekiyim.

Her şey doğduğum gün başladı. Zihnimin engeli(!) ve bedenimin sıkıntıları... Anlam ve remediğim şey bir insana nasıl zihinsel engelli denildiği. Sırf beni anlayamadığım için nasıl sınıflandırabilirsin. Bizim öbür çocuklardan tek farkımız bedenimiz, sadece bedenimiz. Ama zekâmız asla onlardan aşağıda değil, hatta onlarınkinden daha yüksek.

Ağırımaya gidiyor birkaç şey. Alışveriş merkezlerinde bizi hor görüp dışlayan bakışlar, sadece bakıp üzülmeyle düşünceyle acıdığını belli etmemeye çalışan yalancı gülümsemeler.

Yıllarca bir doktorun koyduğu teşhis üzerine hayatımı sürdürüyorum. Okula gitmiyorum ama çok şükür bir ailem var. Bazıları benim kadar şanslı değil. Onların anne ve babaları bu benim çocuğum değil ya da bakımı çok zor diyerek akıl hastanelerine bırakıyorlar, sözde emanet ediyorlar. Bir anne babanın evladından uzaklaşmak istemesi ne kadar acı değil mi?

Aslında bu kusurla doğmak da güzel, hiç doğmamaktan daha iyi...

Zeynep Özel

Engellere Takılmadan

Yaşadığımız ülkede hatta şehirde birçok engeli kardeşimiz ile beraber yaşıyoruz. Kimi insanlar bedensel engelli kimileri ise zihinsel. Bazen bir kaza sonucu engeli olabiliyor bazen ise doğuştan.

Teyzemin oğlu da bu zihinsel engelli kardeşlerimizden biridir. Kulağı doğuştan duymuyor. Bu yüzden konuşamıyordu. 2-3 yaşında geçirdiği bir ameliyat neticesinde biraz duymaya başladı. Ardından da azıcık konuşmaya başladı.

Teyzemin çabalarıyla özel eğitim sınıfına başladı. Orada çeşitli eğitimler aldı ve kendini geliştirmeye başladı. Şu an teyze oğlum lisede okuyor fakat engeli olduğu için hem arkadaşları hem de bazı öğretmenler tarafından dışlanıyordu. Bu yüzden okulunu bir süreliğine dondurmaya zorunda kaldı. Çünkü çok üzülüyordu. Okumak istiyor fakat buna toplum izin vermiyordu.

Teyzem tüm şartlarına rağmen bir engelli annesi olarak mücadelesini sürdürüyor. Biz de her zaman onlara yardım ediyoruz.

Engelli olmak suç değil, sadece biraz daha sevgiye ve saygıya ihtiyaçları var. Asıl engelli, onları görmezden gelen ve dışlayan kişilerdir.

Özgün Munis Yenice

Vefakâr Kedi

Bizim bahçeye bir kedi dadandı ama her gün geliyordu. Belki gece de orada yatıyor olabilirdi.

Ona süt verdik. Baktık. Daha sonra kedinin zor yürüdüğünü gördüm. Bir de baktım ki kedi topalmış. Onun hayatının ne kadar zor olduğunu düşündüm.

Ertesi gün salıncağımda sallanırken yine o kediyi gördüm. Sanırım beni ve kardeşimi çok sevmişti. Yine yanına gittik. Önce bizden kaçtı ama sonra yanımıza geldi.

Bir gün bahçedeki çukura düştü. Çok da derin değildi ama engelinden dolayı çıkamıyordu. İlk önce düşündüm onu çıkarırsam tırmalar mı, kaçır mı diye. Ama sonra kendimi onun yerine koydum ve yardım etmeye karar verdik kardeşimle. İki-miz birlikte tutup çıkardık. Hiç düşündüğüm gibi olmadı. Zaten topal olduğu için

Engelli hayvanların da elbet düşleri var. Bunları gerçekleştiremeyecekler diye... Onlara yardım...

yürümekte zorlanıyordu. Bu yüzden kaçamazdı. Ama tırmalayabilirdi. Tırmalamadı da. Sakin sakin kucığımda oturdu sanki teşekkür edermiş gibi. O gün kediyi serbest bıraktık.

Bir gün yine bahçede o kediyi gördüm. Ağzında iki tane papatyayla geldi. Sanki bunlar sizin der gibi bakıyordu. Anladım ki bana ve kardeşime getirmişti.

Engelli hayvanların da elbet düşleri var. Bunları gerçekleştiremeyecekler diye bir şey yok. Ama onlara yardım edersek onlar da size yardım ederler.

Ezgi Bayraktar

Onlar Özeller

Onlar özeller. En özeller. Peki, hiç düşündünüz mü niye özeller? Yataktan çıkamıyor, yürüyemiyor, konuşamıyor veya anlamıyorlar, anlatamıyorlar. Ya da onlar anlatıyor ama biz anlamıyoruz.

Hayatımızın tam ortasındalar aslında ama biz farkında değiliz. Onlar kim? Hepimiz biliyoruz onların kim olduğunu. Hani başta demiştim ya çok özel kişilikler diye. İşte ben engellilerden bahsediyorum.

Engellileri anlamak istiyorum. Sokakta giderken engelli rampalarından inememeleri veya çıkamamalarının nedeninin ne olduğunu biliyor musunuz? Tabi ki de rampaların önüne park edilen arabalar. Veya kaldırımlara dikilen direk ve işaretler... Ee! Kaldırımlar da enine küçük olduğu için yürümek veya tekerlekli sandalye ile geçmek için yer kalmıyor. Bu nedenle direklerden dolayı geçemeyerek geldikleri yere geri dönmek zorunda kalıyorlar.

Engellilerin yaşamını kısıtlayan engeller onlar için özgüven kaybı demek. Yapamadım, başaramadım diye düşünerek üzüyorlar. Ama neyse ki bu durumda başarıma umuduyla deniyorlar. Ve çoğu başarıyor. Engeli neyse o engeli yıkıp geçiyorlar. Çoğu yapamasa da denemeyi bırakmıyorlar. İşte bu onların başarabilecekleriyle ilgili umutları olduğunu gösteriyor...

İnsanın en zor anında bile onu hayatta tutan umut değil mi? Ama onların daha büyük umutlar yaşamasına engel olmamak en güzeli...

Nisa İclal Akyel

RENKSİZ DÜNYA

Merhaba, ben Helin.

Ben de bir engellyim ama benim özelliğim renkleri görememek. Çoğunuz benim özelliğimi anlayamazsınız. Diğer özel çocuklar gibi bir engelim yok bu hayatta. Aslında onların da yok. Sadece toplumda saygı duyulmuyoruz, âdeta kötülüğü üstümüze çekiyor, hem fiziksel hem de cinsel saldırıya uğruyoruz.

Aslında dünyada dokuz kişiden biri engelli ama hiçbirini göremiyorsunuz. Çünkü sokağa çıkmaya korkuyorlar.

Hayata siyah beyaz bakmak çok zor, renkleri görememek zor ama buna da şükür hiç görememektense renkleri görememeyi tercih ederim. Tabi ki renkleri görmeyi de çok isterim.

En nefret ettiğim şey özel çocuklara acınması. Onların acınacak bir tarafı yok, sadece onların kendilerine ait bir dünyaları var. Ben de diğer çocuklar gibiyim ama bir tarafım hep eksik, bu haline şükret demek geliyordur içinizden ama zaten şükrediyorum.

Çok fazla bir şey istemiyorum ki sadece "Aa! Bu renk çok güzel." dediklerinde, aslında bu renk daha güzel demek. Hep bunu demek istemişimdir.

Biz engelsiz hayallerin engelli çocuklarıyız.

Duygu Çetinkaya

Hayallerinin Peşini Bırakma

Biz insanlar kendimizi asla kusursuz sanmamalıyız, neden mi? Çünkü bizler kusursuz yaratılmadık.

Bir arkadaşının dersleri çok iyidir ama resim yeteneği oldukça kötüdür. Şimdi bu kusur mudur?

Bazı insanlar vardır, onların hayallerine kusur bulamazsınız. Belki engelli bir arkadaşındır o,

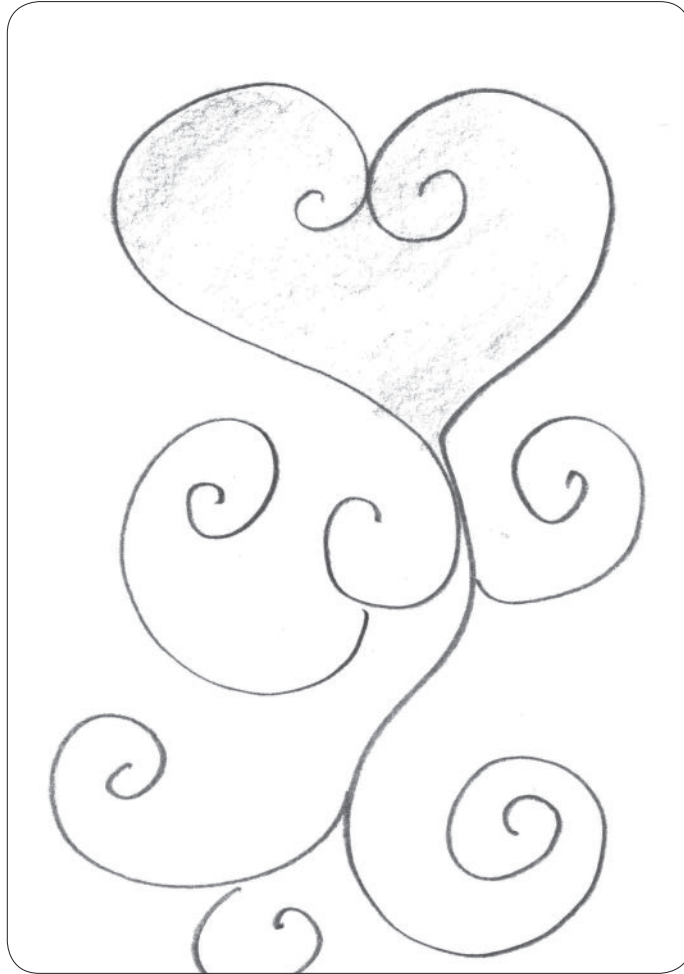
kendi kendine düşünür, bin bir çeşit kusur bulur kendisine. Ama onun hayalleri öyle güzel, öyle kusursuzdur ki tek kurduğu hayalle, kendisine engel olan tekerlekli sandalyesinden kurtulup sokakta oyun oynayan çocuklarla oyun oynar.

Umutlar ne kadar düşük olursa olsun asla umutlarını yitirmeden hayallerine devam etmelidir insan. Biz insanlar hayallerimizde engel olmasa bile

hayallerimizden vazgeçiyoruz ama onların bir engeli olmasına rağmen hayallerinden asla vazgeçmiyorlar.

Kurduğunuz hayallerden asla vazgeçmeyin, onlar nereye siz oraya gidin ama hayallerinizin peşini bırakmayın.

Esmenur Kapusuz

Ayaksız Hayat

On üç yaşında yürüme engelli bir kızım. Yürüme engeli kaza sonucunda gerçekleşmedi, doğuştan engelliyim.

Doğuştan gelmesi daha da zorlaştırıyor durumu. Çünkü yürümeye başlayacağımız zamanlar yürüyemiyor, koşamıyor, zıplayamıyorum ve bu çok acı veriyor bana. Hani anneler, babalar biz çocukların ilk yürüyüşünü görüp çok mutlu olurlar ya. İşte benim ailem benim yürüdüğümü görmedi ve o mutluluğu yaşamadı.

Ancak hiçbir zaman hayata küsmedim. Ailem bana çok destek oldu, umutlar verdi "Yürüyeceksin." diye. Şu anda hayata küsmememin en büyük sebebi ailemdir.

Dört buçuk yıldır tedaviler görüyorum farklı hastanelerde. Ancak daha yürüyebilmiş değilim ama doktorlar yürüme umudu var diyorlar. Ve bu umutlu söylemler benim içimde heyecan fırtınalarının kopmasına neden oluyor. Çünkü ben yürüme nedir, nasıl bir duygudur bilmiyorum. Açıkçası arada içimden "Acaba yürümek nasıl bir şey?" diye geçiriyor değilim.

Her gün yeni bir umut doğuyor benim içime. Buradan benimle aynı durumda olan kardeşlerime sesleniyorum: "Umudunuzu hiçbir zaman kaybetmeyin."

Pelinsu Çakır

ENGEL TANIMAZ

Hiçbir engelli engel tanımaz.

Belki engelliyim ama insanım.

Yine de bak, sapsağlamım.

Yardıma muhtaç olabilirim.

Görmüyor, duymuyor, yürüyemiyor veya koşamıyor olabilirim.

Senin gibi değilim, haline şükret.

Bak o görmüyor,

Nasil geziyor hiç bilinmez ama her insanın engeli olduğu kadar da yeteneği var.

Sen hiç düşündün mü nasıl göremiyor diye.

Anlatayım, karanlık, o kadar karanlık bir çukur düşün ki, onu anla,

Veya gözlerini sınıksık sık ve olduğun ortamda gezmeye çalış.

Belki beni anlarsın.

Ben yürüyemiyorum, koşamıyorum, kaldırımdan inemiyorum.

Ama halimden şikâyetçi değilim.

Benim gibi olanları anlayabiliyorum.

Mutluyum, küçük şeyler mutlu ediyor beni.

Mutlu etmez mi, sevildiğini duymak?

Ama şunu bilin hiçbir engelli engel tanımaz.

Saadet Bahar Kaya

Hepimiz Engelli Adayıyız

Nereden bilebiliriz ki beş dakika sonra neler olabileceğini, belki başımıza gelen en kötü olay ya da bu kısa ömre sığdırdığımız en güzel olay, bunların hiçbirini önceden bilemedik, bilemeyiz de.

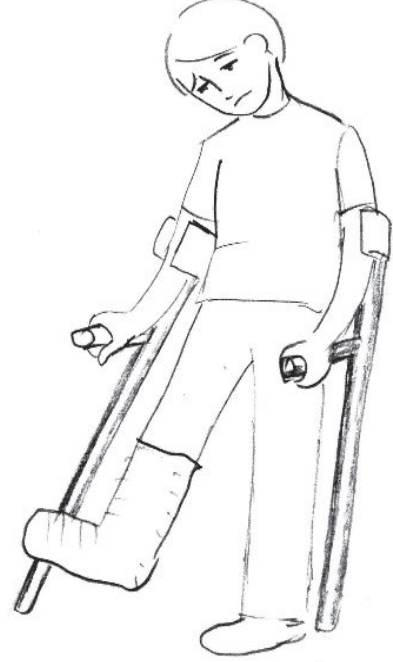
Tuğçe Çevik

Bazı insanların kaderinde vardır engelli olarak dünyaya gelmek ama kimse bilemez. En sağlam insan bile bir bakarsın engelli biri olarak hayata tutunmaya başlar. Bir engelli olmayı kim istemiştir ki? Lakin bu gibi bedensel hastalığın çaresi bulunmadır, böylece engellilerin yüzünü güldürmektedir.

Aslında engelli vatandaşlar bizlerden birtakım konularda önde, bazıları sportif aktivitelerde, bazıları zekâ yönü gibi birçok şeyde bizlerden öndeler. Onların da kendilerine göre yetenekleri vardır.

Hiçbir engelliye ön yargı ile yaklaşmamak gerekir, aksine empati kurmak gerekir. Nereden bilelim bizim de bir engelli olmayacağımızı.

Size nasıl davranılmasını istiyorsanız, öyle davranın engellilere. Asla unutmayın "Engelli olmak, hayatı yaşamak için engel değildir."

Ne Zaman, Nerede?

Sueda Cirt

Ailemde engelliler var. Dayım, yengem, kuzenim.

Dayımın bedensel engeli var. Onu görünce içimde bir burukluk hissediyorum. Nedeni ise dedemden kaynaklı. Annemler eskilerden konuşunca anlıyorum burukluğun nedenini.

Dedem ve anneannem dayım yeni doğduğunda engelini anlamamışlar, eğer anlaşılırdı tedavi ile bu engel kalkabilirdi. Zaman geçmiş, dayım büyümüş; engeli fark edilmiş. Doktora gittiklerinde ise erken fark edilseydi kurtulabileceğini söylemiş doktorlar. Dedem de bu çocuk ölür diye hiç ilgi ve sevgi göstermemiş dayıma. Ama dayım hayatına sınıksız bağlı aslında.

Yengem hakkında pek bir şey bilmiyorum fakat yengem sekiz yaşlarında iken havale geçirmiş. Bunun sonucu da zihinsel engellilik oluşmuş.

Kuzenim ise benden büyük olduğu için bilgim yok. O ise hem bedensel hem de zihinsel engelli birisi.

Şu hayatta hepimiz engelli adayı değil miyiz? Yengem sekiz yaşında engelli olmuş, onun engelli olacağı kimin aklına gelirdi ki...

Günlüğüme Yansıyanlar

Zeynep Özel

Sevgili Günlük;

Bu gün okulda engelliler kavramını öğrendik. Engelli, engeli olan demekmiş.

Engellinin bu açıklaması ise benim kafama takıldı, engeli olan derken ne demek istiyor diye öğretmenime sordum. Öğretmenimin cevabı "Bazı insanların sadece bir yerinde bir kusur vardır, buna ise biz engelli deriz." oldu.

Okuldan gelirken bu kavramı düşündüm, ne gibi engel. Engel ne olabilir ki?

Eve gelince bilgisayarı açtım ve "engelli" kelimesini araştırdım. Önüme iki tür engel çıktı. Zihinsel engel ve bedensel engel.

Zihinsel engel insanın aklıyla ilgili, bedensel engel ise bedeninde fiziki yapısında engel bulunmasıymış. Bir de kütüphaneden araştırmaya karar verdim ve kütüphaneye gidip kitap aldım. Kitap birçok engellinin sorunlarını anlatıyordu ve tabii başarılarını da.

Elimdeki kitabı da bacaklarından engelli bir adam yazmıştı. Şöyle diyordu engelli yazar kitabının arka kapağında;

"Merhaba bunu okuyan kişi, unutma ki sen de bir engelli adayısın. Doğuştan tam doğman kusursuz olduğun anlamına gelmez. Bu yüzden benim yakınımından geçerken bana küçümseyen gözlerle bakma; sonuçta ben de insanım, bir parçam eksik olsa da."

Daha sonra kollarından engelli bir kadın yazarın kitabı ilişti elime. O da;

"Merhaba, ben Hale. Belki yolun başında belki de sonundayım. Engelimle doğmadım ama dört yaşında geçirdiğim trafik kazası beni engelli hale getirdi. 20 yıldır bu şekilde dolanıyorum sokaklarda ve beni yoran kollarımın olmaması değil insanların acıyan ve küçümseyen gözlerle bakmaları. Amaçları ne de bana öyle bakıyorlar. Hangimizin sonu belli ki hangimiz yarın ne olacağını biliyor.

Bizim sadece engelimiz var, bu kalbimizin olmadığı anlamına gelmez umarım. Bunu o insanlar en kısa zamanda anlarlar."

Bunları okurken birden gözümde yaş akmaya başladı ama sadece kitapta yer alan bunlar değildi. Türkiye'nin kurduğu engelli takımı da vardı.

Türk milli basketbol takımını anlatmıştı kitap önce. Dünya basket şampiyonasında üçüncü olmuş, finali beş sayıyla kaybetmişiz.

Peki, anlayamadığım bu kadar başarı varken neden hâlâ küçümseyen gözler?

Kolaylaştırınız

Biz aslında engellileri anladığımızı sanıyoruz ama anlamıyoruz. Çünkü onların yaşadığı duyguları, durumları yaşamadık. Biz engelli olmadık. Ama keşke onların duygularını ve durumlarını anlayabilsek.

Engelliler çok özeldir. Onlar seçilmiş kişiler olarak hayata gelmiş veya hayatının bir bölümünü engelli olarak yaşamıştır. Mesela amcam. Yaklaşık beş yıldır engelli. Yürüyemiyor. Hayatının bir bölümünü engelli olarak geçiriyor.

Doğuştan engeli bulunanlar, hastalık nedeniyle engeli bulunanlar, kaza geçirilenler... Bir sürü engel çeşidi var. Ama onların durumlarını, duygularını anlamayacağım. Bunun için üzülüyorum.

Engelliler bu kadar yanı başımızdalar hatta ailemizin içindelerken yine de onları görmüyoruz. Hayatlarını zorlaştırıyoruz.

Nisanur Aslan

Arkadaşım Karamel

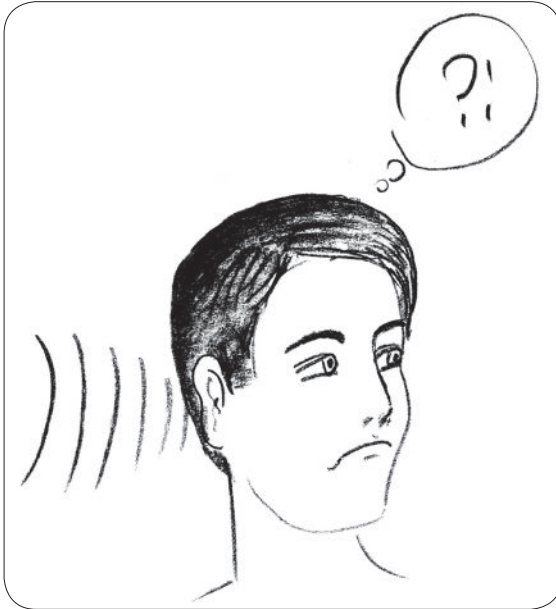
O gün sıkıcı bir gündü. Yine bilgisayarla oynuyordum. Başka ne yapabiliirdim ki. Sanırım hayallerim hiç gerçekleşmeyecek. Keşke arkadaşlarım gibi dışarıda çıkıp oynasam.

Trafik kazasında kaybettiğim o bacağı yüzünden dilediklerimi yapamıyordum. Annem o gün yanıma bir kutuyla geldi. Kutuyu açınca benim gibi bir bacağı olmayan bir köpek çıktı. Adını Karamel koydum. Onun bir bacağı olmamasına rağmen gayet gayretli görünüyordu. Yemeğini ben veriyordum. Karamel beni çok seviyordu.

Bir gün Karamel dışarı çıktı. Kazadan sonra hiç bahçeye çıkmamıştım. Ama Karamel'i yakalamak için çıktım.

Karamel bana bir şey öğretmişti. Engellilerin bile hayallerini gerçekleştirebileceğini. O günden sonra her gün dışarı çıkıp hava aldım, tekerlekli sandalyeyle değil bastonla yürümeyi denedim. En azından ayakta durabiliyordum.

Sonunda Karamel gibi bir sürü engelli arkadaşımın olduğunu düşündüm. Hayallerimizi gerçekleştiremeyeceğimizi düşünmenin yersiz olduğunu anladım. Gayret edince isteklerimizin gerçekleştiğini hep birlikte görürüz.

Engelleri Engelleyelim

Merhaba. Altıncı sınıfta okuyan engelli bir öğrenciyim. 2 yıl önce bir kaza sonucu bacağı kamyonun altında kaldı. Doktorlar bu yüzden bacağı kesmek zorunda kaldılar. O günden bu yana tekerlekli sandalyeye mahkûm kaldım.

Engelli olduğum için hiç arkadaşım yok. Kimse beni sevmiyor. Benimle oynamıyor. Oysaki benim onlardan hiçbir farkım yok. Sadece yürüyemiyorum. Sırf bu yüzden insanlar bana acınacak bir halim varmış gibi bakıyorlar. Beni küçümsüyorlar. Oysaki engelli olmam beni bu duruma düşürmez ki.

Kaldırımlardan giderken tümseklerden, merdivenlerden geçemiyorum. Ancak yanımda birisi olursa beni iterek veya sandalyemi kaldırarak geçmemi sağlıyorlar. Oysaki belediye istese benim gibi bir sürü engelli için merdivenlerin yanına küçük bir rampa koyabilir. Ama yapmıyor. Bu yüzden sürekli yolumu değiştirmek zorunda kalıyorum.

Okulda tek bir kişi bana yardım ediyor. O da sırada yanımda oturan Ali. Lavaboya gitmemde, kantinden yemek almamda, evime kadar gitmemde bana yardımcı oluyor. Onu bu yüzden çok seviyorum. Sınıftaki tek arkadaşım o. Diğer kişilerle de arkadaş olmak istiyorum. Fakat bana engelli olduğum için hiçbir şeyi yapamayacağımı söylüyorlar.

Çevreme bakıyorum da benim gibi engellileri hep dışlıyorlar. Peki, ama neden? Bizim sıradan insanlardan farkımız ne? Çevremizdekilerle arkadaş olmak için görme engelli, işitme engelli, yürüme engelli olmaması mı gerekiyor? Bizi sıradan insanlardan farklı kılan şey nedir?

Engelli Beyinler

Esra Ak

Size görmezden geldiğimiz bir konu hakkında kelimeler edeceğim. Bu konunun görmezden gelinmesini istemiyorum.

Türkiye'nin 8.5 milyonunu kapsayan bir konu bu. Sokakta yürürken farkında mısınız bilmiyorum ama benim farkında olduğum ve içimi acıtan bir durum söz konusu. Ülkemizin %10 'dan fazlasını içeren ve bizim de sorumlu olduğumuz bir konuda, böylesine bir görmezden geliş ve yeterli alakanın gösterilmeyişi canımı sıkıyor doğrusu.

Nedir canımı sıkın konu? Engelliler. Ama asıl içimi acıtan ise engelli beyinler.

Hiç düşünmüyor musunuz nerede bu % 10? Neden bu kadar az görüyoruz onları biz? 10 kişiden birinin engelli olduğu bir ülkede, sokakta, iş yerinde neden göremiyoruz biz bu yüzde onu?

Engellileri görünce ne yapıyoruz? Onlara acıyan gözlerle bakıyor veya bu durumu görüp üzülmemek için gözlerimizi kapatıyoruz. Oysa neden düşünmeyiz aslında her birimizin birer engelli adayı olduğunu? Sorarım size, kim verebilir yarınınizin garantisini? Hiç kimse değil mi? Öyleyse neden bu umursamazlık?

Son birkaç yılda bu konuda güzel gelişmeler oldu. Dernekler kuruldu, yardım

kampanyaları düzenlendi. Hatta meclisteki koltukları bile çoğaldı. Bunlar gerçekten çok güzel gelişmeler. Fakat ben hala sokaklardayım. Neden görmüyoruz biz onları?

Bazen iyi olarak bildiğimiz, iyi niyetle yaptığımız şeyler, karşımızdaki için büyük bir kötülük olabilir. Sokakta yürürken sakat birini görsek hemen yüzümüzü asar, ona acıyan gözlerle bakarız. Eğer yakınımızsa fazla alaka ile onu ilgiye boğarız.

Aslında normal olarak görünen bu durum, onlara yapılacak en büyük kötülüklerden biridir. Düşünsene engelli sizsiniz. Etrafınızdaki insanlar sürekli size bir yardım etme alaka gösterme çabasında. Gözlerinde hep bir acıma. Kimi size bakmıyor bile. Ne acı bir empati öyle değil mi?

"Peki, ne yapalım, acımayalım mı?" diyebilirsiniz. Elbette acıyacaksınız. Fakat bu acıyı içinizde yaşamalısınız. Zaten yeterince acı çekiyorlar, bir de bu bakışlar... Yapmayın onlara bunu. Onlara bu durumun normal olabileceğini, aslında hepimizin birer engeli adayı olduğumuzu göstermeliyiz. Onlarla iyi vakit geçirmeli, hoş sohbet etmeliyiz. Ancak o zaman normal olacak bir hal alacak. Biz de alışacağız onların varlığına, onlar da toplumdaki yerlerine. Ve bir süre sonra hep beraber sosyalleşmenin güzelliğini yaşayacağız.

Engelli Dünyam

Sıla Aydın

Merhaba, benim adım Ecem, on yaşındayım. Bazen çok kötü ve moralim bozuk oluyor. Çünkü ben, eee..., şey aslında ben engelliyim, yürüyemiyorum.

Engelimi beş yıl önce öğrendim. Aslında annemler biliyorlarmış ama bana söylemediler.

Bir gün okula gidiyordum. Öğlen arası olunca bacaklarımı hissetmedim ve bir anda yere düştüm. Bir daha da kalkamadım. Etrafta insanlar olmasaydı orada kalmıştım. İnsanlar bana yardım etti ve annemi, babamı aradılar.

Annem ve babam hemen gelip beni hastaneye götürdüler. Doktor anneme ve babama durumumu söylerken ben de duydum. Meğer engelliymişim, bir daha yürüyemiyor, koşamıyor, oyun oynayamıyor, merdivenlerden çıkamıyor olacaktım. Bunu duyunca ağlamaya başladım, annem ağlama sesimi duyup yanıma geldi.

- Ne oldu kızım, neden ağlıyorsun? dedi.

- Neden olacak anne, diye cevap verdim.

- Duydun demek, dedi annem.

- Evet, duydum. Gerçekten bir daha yürüyemiyor, koşamıyor mu olacağım?

Annem bana bakıp ağlamaya başlayarak:

- Hayır, dedi.

Ben bir kez daha ağlamaya başladım. Ve o gün eve gittim, okula nasıl gideceğimi düşünüyordum.

Ertesi gün olmuştu ve okula gitmem gerekiyordu. Gitmezsem derslerimden geri kalacağım. Babam beni o gün kucağında taşıdı, okula öyle götürdü. Herkes bana bakıyordu, ben ise çok utanıyordum. Sınıfa girdiğimde de herkes geçmiş olsun, dedi.

Bir gün yine babamın kucaklarında okula gittim. Teneffüs zili çalınca dışarı çıktım, bizim arkadaşlar bana bir sürpriz yapmak istemişler. Okul idaresiyle iş birliği yapıp tekerlekli sandalye almışlar. Derse girince sandalyeyi bana hediye ettiler. Çok mutlu olmuşum. Bundan sonra babamın kucakları yerine tekerlekli sandalye ile okula gidecektim

KALBİ OLANLAR

Kalbi olan var olmayan var

Üzülmeyle bilen var bilmeyen var

Çaresizce sevmeyi bekleyen var

Mağdurların her zaman yanında olan

Sevip de sevmeyenler var

Engelliler var, bizim kardeşlerimiz

Mutlu bir dünyada yaşamayı hak eden

Emin olun ki iyiler hep sizin yanınızda

Kalbi olmayanların yeri yok dünyamızda

Nisa İclal Akyel

Özel Dostlar

Ada Cemre Köse

Dünyada ne kadar özel dostumuz var.
Özel dostlar kim mi?
Engelli arkadaşlarımız.
Onlarla kıyaslama yapmamalıyız.

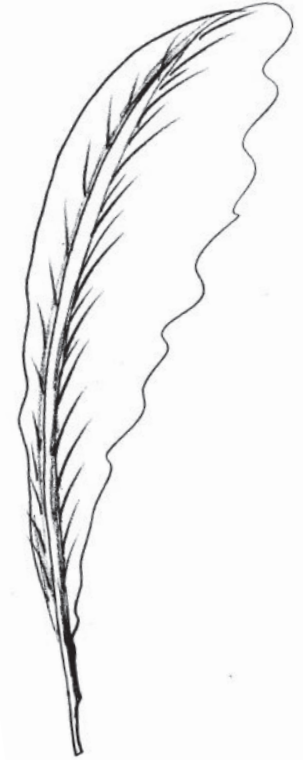
Bir düşünün biz engelli olsak ne düşünürüz
İşte onlar da öyle düşünür.
Onları da yanımıza alalım.
Hep beraber oynayalım.

Biz kendimizi onlarla kıyaslıyoruz.
Aman biz çok iyiyiz diyoruz.
Ama bu doğru değil.
Onların üzülmesine neden oluyoruz.

Niye biliyor musunuz?
Biz onları yanımıza almıyoruz.
Böyle yaparsak onlar için engel biz oluruz.
Daha doğrusu engelli oluruz.

Allah korusun kardeşiniz engelli doğdu.
Kardeşinizle de kendinizi kıyaslar mısınız?
İşte öyle düşünün.
Onlar da bizim kardeşimiz.

Biz özel dostlarımıza iyi davranalım.
Onlara engel olmayalım.
Onlara yardım edelim
Biraz düşüsek,
Gerçekten dünyada çok engelli insan var.
Biz onlara yardım edelim,
Yalnız kalmassınlar.

Yanlış

Engelliler kavramı yanlış kullanılan bir ifade. Çünkü onlar engelli değiller. Sadece önlerinde bir engel var ve bu engel onları engelli yapmaz. Tam tersine onları birer özel insan yapar. Onlar da bizim gibi basketbol oynayabilir.

Bir de bu insanlara yardım etmemiz gerekir. Nasıl mı? Bir şişe kapağı aslında çok değerlidir. Ama biz kapakları çöpe atıyoruz.

Onların da gezmeye hakkı var. Onların da başka yerler görmeye hakkı var. Onlar için olmasa bile geri dönüşüm için önemli. Yani bu kardeşlerimiz için her şeyi yapmalı ve hayallerini gerçekleştirmek için elimizden geleni yapmalıyız.

Caner Bařođlu

Yörek İşi Ödüllü Dizeler

ŞİMDİ YÜCELTME ZAMANI

Yıl ister olsun 1916, ister olsun 2016.
Bu millet almaz ayak altına başı.
Çağrılınca cepheye koşar her yaşı.
Mustafa olur bazen, bazen de Ömer adı.

Ne dirilişler yaşadık biz, göğsümüzde iman.
Fetih çağlığında ürktü düşman, aklımızda vatan.
Atalar diyor ki hep bir ve diri olun.
Cumhuriyet imandır, gücümüze güç katan.

İşaret aldığımız gün atadan,
Geldik düşmanla göz göze bir an.
Ulu önder diyor ki; savunduğunuz her yer va-
tan.
Tarihte kalsın ismimiz her zaman.

Bayrağımızda taşırız Cumhuriyet adını.
Yolumuz ışık ışık devletin tanımı.
Anadolu evlatları şimdi yüceltme zamanı.
İncitmedin, incitmeyeceksin
Bir vatan için toprak altında yatmanı.

Mertkan KURT

SEVGİN İÇİMDE

Cumhuriyet gibi yar olmaz,
Vatan gibi diyar olmaz,
Bu sevgi, bu aşk bitmez,
Bu vatan bölünemez.

Ebedi sevgin içimde,
Bir sen varsın kalbimde,
Bu vatan için çalışacak,
Türk evladı daima beraberce.

Cumhuriyet ve vatan,
İki kelime tek anlam,
Ayrılamaz birbirinden,
Yıllar geçse de üstünden.

Ömür yetmez seni sevmeye,
Hazırız can vermeye,
Sana uzanan hain eller,
Bizi geçmeli önce.

Nisa İclal AKYEL

KUTSAL BİR HAZİNE

Yurdu düşmandan kurtarmak için
Kurtuluş savaşı başlamış.
Askerime moral için
Bir yarışma yapılmış.

Milli marşımız bu yarışmayla,
Seçilecekti hatta;
Askerlerimiz için moral
Sağlanacaktı sonunda.

Kazanana mükâfat vardı.
Kim bilir kaç liraydı?
Ama Mehmet Akif asla
Almadı o parayı.

Şiirini yazdı, yazdı.
Döküldü kaleminden ince dizeler.
Anlattı yurdumun halini,
Askerimizin cesaretini.

Başladı, korkma diye!
Sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak!
Devam etti sonra;
Türk milletinin cesaretini anlatarak

Her dizesinde bağımsızlık,
İnanç ve gurur vardı.
Türk milletinin gücünün,
Gözler önüne serdi.

Yazdı, yazdı bitmedi.
Okuyan yine okumak istedi.
Tabi ki, bu başarıya
Kimse hayır demedi.

Mehmet Akif ödülü,
Aldı ama kullanmadı.
Fakirlere dağıttı,
Herkes minnettar kaldı.

İşte Mehmet Akif bu.
Yüce milletin fedakar sesi.
İstiklal marşının şairi,
Kutsal bir hazine her dizesi.

Ezgi Bayraktar

BEN ÖĞRETMEN OLSAYDIM

Ben öğretmen olsaydım
Ekerdim tohumlarımı dört bir yana.
Sulardım her gün itinayla.
Tırnaklarından, saç tellerine kadar,
Dokurdum ilmik, ilmik emeğimi.

Filizlenip tomurcuk olmalarını,
Dört gözle beklerdim.
Tüm emeğimi, çabamı,
Önlerine sererdim.
Yeter ki büyüsünler diye.

Ben bir ektikçe, onlar bin olurdu.
elleri kalem tutar, dilleri şarkı mırıldanırdı.
Onlar daha dün şu kadar tomurcuktu.
Ne ara büyüdü de çiçek oluştu.

Okumanın berraklığını,
Yazmanın zarafetini,
Paylaşmanın sevincini,
Keşfetmenin büyüsunü,
Öğretirdim, bir öğretmen olsaydım.

Tohumdan filizlenip, tomurcuklaşmayı,
Tomurcuklardan dalları, yaprakları,
Sonra büyüüp bir öğretmen olmayı,
Öğretirdim, ben öğretmen olsaydım.

Esra AK

BEN ÖĞRETMEN OLSAYDIM

Bir çeşme gibi,
Sulardım çiçeklerimi.
Aydın bilgilerimle,
Parıltırdım öğrencilerimi.
Ben öğretmen olsaydım.

Bakardım öğrencilerime.
Onlara öğrettirdim,
Sevginin en saf halini.
Mutluluğun kendine has duygusunu,
Öğrettirdim onlara.

Ben bir kuyumcu gibiyim.
Onlarda benim pırlantalarım, gümüşlerim.
Hepsine ayrı bir özen gösterirdim.
Ben öğretmen olsaydım.

Ben bir sağlıkçı gibiyim,
Onlara aşı yapıyorum.
En güzel bilgileri,
Onlara aşıyorum.

Ben öğretmen olsaydım,
Onlara anne olurum.
Şefkatle sarar, saçlarını okşardım.
En güzel duygularıyla onlara,
Güzel bir yıl yaşatırım.

İkinci bir yuvadır okul onlara
Bütün sıcaklığıyla sarar onları.
Sevinçlerini, üzüntülerini paylaştıkları
Bir yer burası

Hilal Pınar DAĞLI

SENİN KARAKTERİN

Hani bir çocuğun elinden,
Şekerini alırlar ya,
İşte sende bizim elimizden,
Öyle kayıp gittin Atam'.

Saat dokuzu beş geçe, 10 Kasım'da,
Seni sonsuzluğa uğurladık.
Kazanmak için savaştığın,
Topraklardasın artık.

Ardında gözü yaşlı bir millet,
Ve bir miras bıraktın bize.
Özgürce yaşama hakkı sağladın.
Bağımsızlık şerbetinin güzelini tattırdın.

Milletimize kimliğini kazandırdın.
Ardından Cumhuriyetle taçlandırdın.
Geçmişinde asalet bulunan vatana,
Bağımsız Türkiye adını koydun.

Bu ülkede bize özgürce,
Yaşama hakkı tanıdın.
Kendi ayaklarımız üzerinde,
Durmamızı sağladın.

Atatürk'ten miras söz
"Bağımsızlık benim karakterimdir."
Senin karakterin,
Bezim kutsal emanetimizdir.

Bağımsızlık sembolleri,
Marşımız ve bayrağımız,
Bu şanı, bu şerefi,
Ebediyete taşıyacağız.

Hilal Pınar Dağlı

BEN BİR ÖĞRETMENİM

Ben bir öğretmenim.
Ben bir pırlantayım.
Üzerimde parlıyan,
Küçük yıldızlar var.

Ben bir öğretmenim.
Ben bir çiçeğim.
Tomurcuklarım var benim.
Onlarda bir çiçek olacak.

Ben bir öğretmenim.
Ben bir köküm.
Bu kökten büyüyen dallar,
Kocaman birer el olacak.

Ben bir öğretmenim.
Ben bir temelim.
Bu temel üstünde gelişecek,
O güzel yürekli insanlar.

Ben bir öğretmenim.
Ben bir güneşim.
Işığımınla karanlığı,
Aydınlık yapacağım.

Ben bir öğretmenim.
Yaşam boyu görevim;
Sevmek, öğretmek ve eğitmek,
Doğru insan yetiştirmek.

Nisa İclal AKYEL

BENCE "23 NİSAN"

Sanki bugün bir başka parlıyor güneş,
Sanki kardeşliğin şevki artıyor,
Bugün o minik kalplerde yanan ateş,
Sanki sicim sicim yağın yağmura inat,
Barış için yanıyor be kardeş!

Hani, nerede bugün gam, keder?
Hani, nerede kaygılarım?
Şimdi ben kardeşlik sayesinde
Dimdik ayaktayım.
Göstersen, hani nerede acılarım, savaşlarım?

Kardeşliğin minik elleri sardı dört bir yanı
Söyle kim çözebilir ki bu kopmayan bağı?
Zalimler bize dokunamaz gayrı
Hadi gel sen de
Durma bizden ayrı

Gölüm hiç bu kadar zengin
Ellerim hiç bu kadar
Şevkten titrer olmamıştı.
Sokaklarımdan yağın yağmura ben
Hiç bu kadar kayıtsız kalmamıştım

Beni bu kadar canlı
Beni bu kadar neşeli kılan
Ne bir düğün, ne bir seyran
Beni bu kadar sevinçli kılan
Bence" 23 NİSAN!"

Esra Ak

Yazı Dedigin Değerlidir

Hayata Değer Kat

Ceren Eftelioğlu

Bizim birçok değerimiz vardır. Bunlardan biri de adalettir. Biri zengin biri fakir olabilir, zengin haklıdır dersek burada bir adaletsizlik olur. Ne yazık ki bunlar günümüzde hala devam etmektedir. Oysaki bizim her zaman haklı olanı savunmamız gerekir.

Bir diğer değerimiz ise sevgidir. Sevgi insanlara, hayvanlara, doğaya gösterilen bir değerdir. Biz seversek aynı zamanda seviliriz. Sevmek ve sevilmek bizleri mutlu eder.

Sevginin olduğu yerde saygı da vardır. Büyüklere, öğretmenlerimize herkese saygılı olmak gerekir. Saygımız bizi bir ayna gibi yansıtır.

Bir başka değerimiz de dürüstlüktür. Biz ne olursa olsun, yalan söylememeliyiz, her zaman dürüst olmalıyız. Yanlış bir şey yapsak bile söylemeliyiz, yalan söylemek beceriklilik değildir. Yalanımızı ancak bir yere kadar saklayabiliriz, ansızın tekrar karşımıza çıkabilir. Her zaman doğruyu söylemeliyiz çünkü dürüst olmak bunu gerektirir.

Bizler bunlar ve diğer değerlerimizi yıllar geçse de kaybetmemeliyiz, her zaman yaşatmalıyız. Değerlerimizi kaybettiğimiz zaman benliğimizi yitirdiğimiz zamandır.

Özür Dilemek Erdemsizliktir

Özür dilemek erdemdir diyenler var. Hayır, değildir. Özür dileyecek duruma düşmemek erdemdir. Özür dileyecek duruma düşmek ise erdemsizlik...

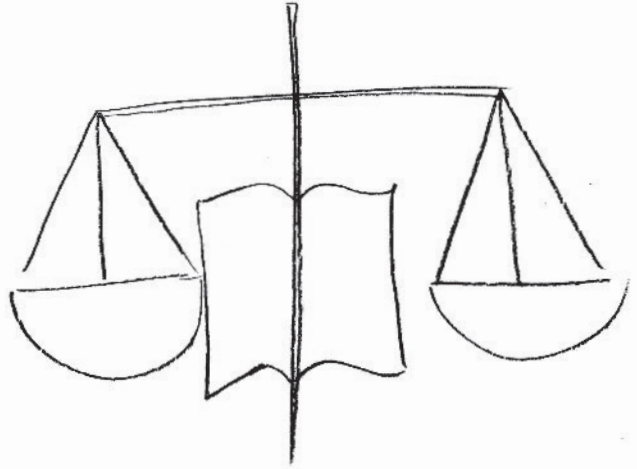
Oh! Ne âlâ memleket... Sen yap hataları, yap yap özür dile, erdem oldu, öyle mi? Yok daha neler... Özür dilemek için bir erdemsizliği yapmak gerekiyor.

Bir tarafta da affedici var. İşte o affedici merhamet duygusunu geliştirip özür dileyecek duruma gelme erdemsizliğini merhamet erdemiyle affederse işte o zaman hani halk içinde "Kötülüğe iyilikle karşılık ver." sözünü uygulamış olur. Bir düşünürün de bir zamanlar şöyle bir sözü vardı: "Ne zulüm, ne merhamet... Yalnızca adalet..." İşte o iş öyle olmuyor. Galiba bu şahsiyet hiç merhametsiz kalmamış ki merhametin değerini anlayamamış. Tamam, doğru... Adalette çok yüce bir duygudur. Onun hakkında da yazmaya değer. Öyle ki Peygamber Efendimiz adaletle ilgili olarak: " Bir saatlik adalet, yetmiş yıllık ibadetin yerini tutar." buyuruyor. Ayrıca Nisa Suresi 135. ayet diyor ki: "Ey iman edenler! Adaleti titizlikle ayakta tutan, kendiniz, ana babanız ve yakınlarınızın aleyhine de olsa Allah için şahitlik eden kimseler olun. (Haklarında şahitlik ettiğiniz) zengin olsunlar, fakir olsunlar, Allah onlara sizden daha yakındır. Hislerinize uyup adaletten sapmayın, (şahitliği) eğip büker (doğru şahitlik etmez) yahut şahitlik etmekten kaçınırsanız (biliniz ki) Allah yaptıklarınızdan haberdardır."

Ben de tabi ki adalete karşı değilim. Yalnızca merhameti savunuyorum. Öyle ki Hz. Ömer merhametle ilgili olarak: "Merhamet, afetlerin perdesidir." diyor. Ayrıca insan her şeyini kaybetse de merhametini kaybetmemelidir. Çünkü merhamet insanı insan yapan en önemli duygudur. Ayrıca Shakespeare de şöyle diyor: Merhamet her zaman intikamdan daha değerlidir." Öyleyse bizlere özür dileyecek duruma düşme erdemsizliğini gösterenlere niçin merhametle muamele etmiyoruz? Bence etmeliyiz. Ama

etmeyen var ne yazık ki!

Bir de şu haklıyken özür dileyenler var sırf erdem diye. Bence onlar da yanlış inanış kurbanı! Haklısın, niçin özür diliyorsun ki? Bu arada tabi ki kimseyi özür dilemekten soğutmak için yazmadım bu yazıyı. Yalnızca burada benim amacım insanları özür dileyecek duruma gelmekten soğutmak. Aksi merhamet gösteren insanlara haksızlık yapmış oluruz. Sen hatayı yap yap, özür dile. Karşıdaki merhamet gösterebilirsin. Düşünce hemen şu oluyor: Amaan! Özür diler kendimi affettiririm, her şeyi affediyor zaten. İşte bu düşünceden insanları soğutmak için insanları özür dileyecek duruma düşmekten soğutmak gerekiyor. Ben de şu anda bunu yapmaya çalışıyorum.

Abdullah Kudret Çiçek

Unuttuk Galiba

Şimdi size bahsedeceğim şey, bu günlerde unuttuğumuz bir kavram olan merhamet.

En çok unuttuğumuz şeylerden biri olabilir merhamet. Bize geçmişten verilen bu değerimizi korumamaya başladık. Yolda yürürken bir kedi görse tekmeleyen insanlar görüyorum ben. Hatta küçük bir sokak çocuğunu ittirenlere, küçümseyenlere şahit oluyorum. Bomba patlatıp milyonlarca insanın ölümüne sebep olanların haberlerini duyuyorum. Bunları yaparken gözlerini bile kırpmıyorlar. Artık biz de bu duruma nasıla alıştıysak, o gözünü kırpmayanları görmezden gelir hale geldik.

Merhamet kelimesinin m'sini bile almıyoruz ağızımıza. Kimse engel olmuyor. Dur demiyor kimse. Benim gücüm yetmez deyip oturanlar da var tabii. Daha iyi bahane bulamayanlar...

Hangimiz şimdi bir yetim çocuğu görsek bir dilim ekmek veririz ki? Hangimiz karda yavrularını korumaya çalışan bir köpeğe barınak sağlarız? Hangimiz bir kediyi besler gelecek nesiller için bir fidan dikeriz?

Biz şu anda yaşayan insanlara merhamet etmediğimiz için, aynı zamanda gelecek nesillere kötü örnek olduğumuzdan dolayı belki de bir neslin hayatını mahvediyoruz. Çocuklarımıza merhamet aşilamadığımız için onlar da kendi çocuklarına yapmıyor bunu. Bu böyle gidecekse eğer, etrafta merhamet örnekleri görmek imkânsız olacak. Bu çöplükte çürüyüp gideceğiz.

İçimizi Isitan Sevgi

İnsanı insan yapan temel değerlerden birisidir sevgi. İnsanları bir arada ancak sevgi tutabilir. Ürkütmeden, zorlamadan insanın duygularını kuşatan bir kavramdır.

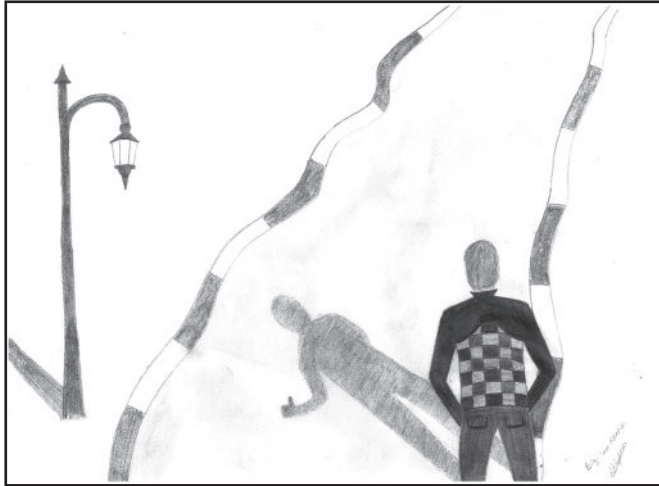
Sevginin ne çok çeşidi vardır. İnsan sevgisi, evlat sevgisi, vatan sevgisi ana-baba sevgisi... Tükenecek bir şey mi sevgi?

Kişiyeye, çevreye, duygu ve düşüncelere göre binlerce tanımı var sevginin. Sevmek, sevgiden söz etmek, sevgi üzerine konuşmak yaşamımızın bir parçasıdır.

Ne yazık ki paranın hüküm sürdüğü, manevi değerlerin yavaş yavaş kaybolduğu bir dünyada yaşıyoruz. İnsanların parasıyla, malı mülküyle övündüğü, yaptıkları işlerden dolayı kendilerini diğerlerinden farklı gördükleri ortamlarla karşılaşılıyor. Gururlanırlar, kendileri ile övünüp dururlar, her yönden farklı olma hissi-ne kapılırlar. Her yerde karşımıza çıkar böyleleri. Yaptıkları yardımları ya gösteriş için yaparlar ya da karşılarında-

ki insanlardan söylenecek övgüye, beğeniye muhtaçtırlar. Hâlbuki yapılan iyilik insana her şeyden önce alçak gönüllülük kazandırmalıdır. İnsanlar güller peşinde koşarken ayakları altında ezdikleri papatyaları görmezler. Kısacık yaşamlarını başkalarına kötülük yaparak geçirenler vardır.

Bu olumsuzlukları yenmenin yolu sevgiden geçer. Sevgi, kalpleri yumuşatan duyguların en yücesidir. Ne kadar sevebilirsek kendimize o kadar güzel bir dünya kurarız. En zayıf noktamız ise sevdiklerimize onları ne kadar sevdiğimizi söyleyemememizdir. Söylemeyi başardığımızda sevgi içimizi ısıtacaktır.

Hoşgörünün Sembolü “Mevlana”

Abdullah Kudret Çiçek

Hoşgörü değer vermektir, anlayışlı olmaktır, kusurları görmemektir, uyumlu olmaktır, ayıpları kapatmaktır, alay etmemektir, tahammül etmektir, lakap takmamaktır, affedici olmaktır. Tıpkı Hz. Mevlana gibi.

Hz. Mevlana hoşgörünün sembolüdür. Sevginin sembolüdür, saygının, nezaketin, alçak gönüllülüğün sembolüdür. Ben de bu yazımda Hz. Mevlana'nın hoşgörüsüne değindim.

Hz. Mevlana her daim sözleriyle ve dergâhında bulunanlara anlattığı hikâyeleriyle tüm insanlara hoşgörünün sembolü olduğunu göstermiştir. Öyle ki, “Ey can, kimseyi kırma. Sözen ağırı yoktur. Beden çok yükü kaldırır ama gönül her sözü kaldıramaz.” diyor. Bu sözünden de zaten Hz. Mevlana'nın hoşgörüyeye verdiği değeri anlayabiliyoruz. Ayrıca anlattığı bir hoşgörü anısı da şöyledir:

Bir adamcağız kötü yoldan para kazanıp bununla kendisine bir inek alır. Neden sonra, yaptıklarından pişman olur ve hiç olmazsa iyi bir şey yapmış olmak için bunu Hacı Bektaş Veli'nin dergâhına kurban olarak bağışlamak ister. O zamanlar dergâhlar aynı zamanda aşevi işlevi görüyordu. Durumu Hacı Bektaş Veli'ye anlatır ve Hacı Bektaş Veli helal değildir diye bu kurbanı geri çevirir. Bunun üzerine adam Mevlevi dergâhına gider ve aynı durumu Mevlana'ya anlatır. Mevlana ise bu hediyeyi kabul eder. Adam aynı şeyi Hacı Bektaş Veli'ye de anlattığını ama onun bunu kabul etmediğini söyler ve Mevlana'ya bunun sebebini sorar. Mevlana şöyle der: “Biz bir karga isek Hacı Bektaş Veli bir şahin gibidir. Öyle her leşe konmaz. O yüzden senin bu hediyeni biz kabul ederiz ama o kabul etmeyebilir.” der. Adam üşenmez kalkar Hacı Bektaş dergâhına gider ve Hacı Bektaş Veli'ye, Mevlana'nın kurbanı kabul ettiğini söyleyip bunun sebebini bir de Hacı Bektaş Veli'ye sorar. Hacı Bektaş da şöyle der: “Bizim gönlümüz bir su birikintisi ise Mevlana'nın gönlü okyanus gibidir. Bu yüzden bir damlayla bizim gönlümüz kirlenebilir ama onun engin gönlü kirlenmez. Bu sebepten

dolayı o senin hediyeni kabul etmiştir.” der.

Hz. Mevlana'nın hoşgörüyeye verdiği önemi bu anısından da anlıyoruz. Ancak günümüz insanların da hiç bu hoşgörü yok. Kimse Hz. Mevlana'nın yolundan gidemiyor. Ancak ve ancak Hz. Mevlana'nın yolundan gitmek istiyorsak hoşgörünün gerektirdiklerini kişiliğimizde taşımamız ki olması gereken de bu zaten.

SEVGİ EMEK İSTER

Merhaba, ben Ceylin. Bugün sevgi ile ilgili bir deneme yazacağım.

Öncelikle sevgi deyince aklımıza neler geliyor ona bir bakalım. Anne sevgisi, hayvan sevgisi, öğretmen sevgisi, aile sevgisi, arkadaş sevgisi, çevre sevgisi vb. şeyler. Tabi herkesin aklına farklı farklı şeyler gelebilir.

“Sevgi emek ister.” cümlesinde sizce ne demeye çalışıyor? Ben kendi düşüncemi açıklayayım hemen. Bir arkadaşınızın sevgisini kazanmak zordur çünkü ona içinizdeki güveni hissettirmeniz lazımdır. Fakat kaybetmek çok kolaydır. Onu da şöyle açıklayayım. Bir balon düşünün, o balonda küçükçük bir delik açsanız bile o balonun içindeki hava hemencecik boşalır ve balon söner. Yani her zaman sevginin değeri bilinmeli ve boşa harcanmamalıdır.

Ceylin Akbaş

Dürüstlük Her Zaman Kazanır

Bir tane çocuk dünyaya gözlerini açmış. O çocuk diğerlerinden çok daha farklıymış. Çünkü onların oturduğu şehirde serseriler varmış. Yani ne ararsan varmış, hırsızlıktan tut da uyuşturucu kullanana kadar. Ama onlardan farklı olduğunu doğar doğmaz anlamışlar. Çünkü kolunda kalp şekli varmış. Bu kalp şu anlama geliyormuş: Dürüst, yalansız, o kötülerin tam tersi.

Zaman çok hızlı geçmiş ve çocuk artık anaokuluna gidiyormuş. Okulu çok sevmiş, hatta oradan gelmek bile istemiyormuş. Çocuk yavaş yavaş olanlardan anlamaya başlıyormuş.

Bir gün, öğretmenleri onlara çok güzel konulardan bahsetmiş. Ama çocuğun en çok sevdiği konu dürüstlükmüş. En çok ondan ders çıkarmış. Öğretmenleri onlara sormuş:

- Dürüstlük ne demek?

Çocuk oradan fırlayıp, öğretmenim, diyerek parmak kaldırmış. Öğretmen de ona söz vermiş ve çocuk şunları söylemiş:

- Öğretmenim dürüstlük yalan söylemeyen, o kötüler gibi olmamak ve büyüklerimizi dinlemek vb. gibi şeyler, demiş.

Öğretmen çok şaşırılmış ve şunu demiş:

- Aferin. Çok başarılısın, ileride ne olmayı düşünüyorsun, deyince çocuk:

- Ben, polis olmak istiyorum, demiş.

Öğretmen:

- Peki neden? Çocuk:

- Öğretmenim buralarda çok kötüler var, onları buradan bir yere kovmayı, burada onları bu kötülüklerden uzak tutacağım, demiş.

Öğretmen daha da bir şaşırılmış. Ve çocuğun ailesini tebrik etmiş.

Aradan uzun zamanlar çok hızlı geçmiş. Ve çocuk artık liseye gidiyormuş. Daha da çok şey biliyormuş artık.

Bir gün çocuğun okulunda bir olay olmuş ve ona suç atılmış. Müdür çocuğu yanına çağırılmış ve şunu demiş:

- Bu olayla bir ilgin var mı? Ama bana karşı dürüst ol. Çocuk:

- Zaten size dürüstlüğüm sonsuz ama yok, demiş. Müdür:

- Peki, sen ne yaptın da böyle diyorlar? Çocuk:

- Onlar benden yardım etmemi istedi. Ben de bunu ben yapmam, dedim. Size uymam dedim. Yani ben bir şey yapmadım.

Müdür çocuğu sınıfına yolladıktan sonra diğer çocukları çağırılmış yanına. O çocuk bir duyuru yapmış, orada demiş ki:

- Ne olur, ama ne olur siz siz olun, kötülere bulaşmayın. Yoksa siz de onlar gibi olursunuz.

Nedir Adalet?

Nedir adalet? İdam yasası mı? Hammurabi kanunları mı? Hapse atmak mı? Skolastik düşünce mi? Yoksa temel davranış kuralı mı? Bana göre bunlardan hiçbiri değil.

Tarih boyunca dünyada yüzlerce medeniyet yaşamıştır. Bu medeniyetler ortaya farklı farklı adalet kuralları koymuştur. İçlerinden bazıları diğerlerine nazaran ön plana çıkmıştır. Bunlardan biri de Mezopotamya'daki Hammurabi kanunlarıdır. Bu kanunların yapısı çok serttir. Bu kanunlardan bazıları şunlardır:

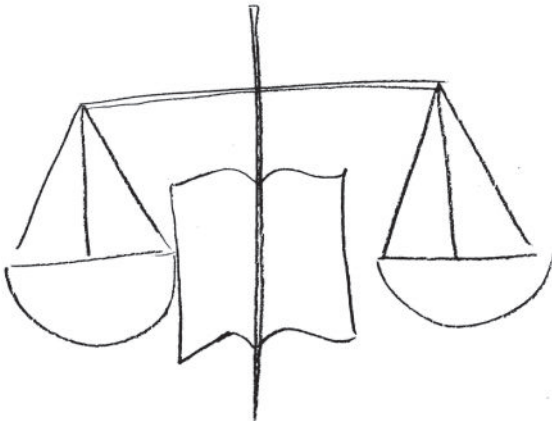
Bir hırsız duvar delerek bir eve girmişse, o deliğin önünde ölümle cezalandırılır ve gömülür.

Bir evde yangın çıkar ve oraya yangını söndürmeye gelen bir kimse evin sahibinin malında göz gezdirip evin sahibinin malını alırsa kendisi de aynı ateşe atılır.

Şu an dünyanın adaletini hiç doğru bulmuyorum. Ta ki, Mehdi gelene kadar...

Mehdi vefat ettiği zaman dünyanın adaleti yeniden bozulacaktır. O zaman da insanlar Allah'ın adaleti ve mizanı bekleyecekler.

Okan Sarısoy

Kişiliğin Temeli

Bir kişi, bir kavram ya da varlığa önem vermek, özen göstermek, tutum ve davranışlarımızda ölçülü olarak davranmak biçiminde tanımlayabiliriz saygı kavramını.

İnsanlar yaşları, cinsiyetleri, inançları, mensup oldukları ırklar, konuştukları diller ve daha birçok özellikleri yönünden birbirinden farklılık gösterirler. İnsanlar arasındaki bu farklılıklar zaman zaman üstünlük göstergesi olarak kullanılabilir. İşte saygı dediğimiz kavram da tam bu noktada önem kazanmakta. Yani saygı kişilerin farklılıklarını kabullenebilmeyi gerektirir. Herkesin yaşam biçimine ve düşünce yapısına hoşgörülü olmayı gerektirir.

Çevremizdeki insanların bazı davranışlarından hoşlanamayabiliriz. Bu gayet normal bir durum. Ancak davranışlarından hoşlanmasak bile tüm insanlara saygı duymak zorundayız. Yani sevmesek bile tüm insanlara saygı duymak zorundayız.

Saygı kavramı genellikle insanlar arası ilişkiler için kullanılsa bile hayatın birçok alanında saygı kavramından söz edebiliriz. Doğaya saygı, hayvanlara saygı, yaptığımız işe saygı ve daha birçok.

Saygı etkileşim içerisinde olduğumuz tüm varlıklar için gereklidir. İnsanların saygı kavramına önem vermesi için belki de en önemli nokta önce kendine saygı duymasıdır. Çünkü saygı kavramını tanımlarken içerisinde "özen" kavramını barındırdığını söylemiştik. İşte bu yüzden kişinin başkalarına saygı gösterebilmesi için önce kendine özen ve önem göstermesi gerekir.

Toplumda huzur ve mutluluğun sağlanabilmesi için her insanın başkalarının maddi ve manevi tüm varlığına saygı göstermesi gerekir. Saygı olmayan yerde kimse diğerine değer vermez ve huzursuzluk oluşur. Bu yüzden kişiliğimizin temelini saygıyı yerleştirmeliyiz.

Esra Ak

Her şeyin Kaynağı

Sevgi. Her şeyin kaynağı sevgi. Bence sevgi olmadan hiçbir şey olmaz.

Anne sevgisinden bahsedeceğim biraz. Siz hiç anne sevgisinden mahrum bir insan olmak ister miydiniz? Tabii ki istemezsiniz.

Annemiz bizi büyütür. İlk adımlarımızı attırır. Sadece bizi büyüten annemiz değil, çünkü bizi sevgi de büyütür. İnsanı annesi sevmeyen büyütse yaşamın tadından zevk alamaz.

Annemizi o kadar seviyoruz ki cümlelere, satırlara, paragraflara sığdıramıyoruz. Ben de bu yazıyı yazarken anneme olan sevgimi neyle anlatacağımı bilemiyorum bile.

Kardeşi olanlar çok şanslı. Olmayanlar da üzülmesin. Belki bir gün olur da bu yazıyı okuyarak kardeş ile ilgili bilgiler edirsiniz. Kardeş sahip olunabilecek en güzel hediyedir. Ona bazen kızsak bile hep severiz. Bazı

*Sevgi her işin başı...
Sevgi olmazsa dos-
doğru...*

kardeşler ablaları ya da abileri yanlışlıkla seslerini yükseltirlerse beni artık sevmiyorlar diye düşünürler. Bunu her kardeş sahibi yaşamıştır. Ama bu yanlıştır. Nasıl bir anne çocuğunu sevmezse çocuğun üzüldüğü gibi bir abla abi de kardeşini sevmezse kardeşi üzülür.

Kardeşimi ben de birçok kişi gibi çok seviyorum. Bazen bana karşı naz yapıp annemin babamın yanına gidiyor ve ben de üzülüyorum. Çoğu kişi bunu yaşıyordur özellikle üç, dört yaşlarında kardeşleri olanlar. Ama buna alışmalarını söyleyeyim.

Sevgi her işin başı. Sevgi olmazsa dosdoğru bir millet bile olmaz. Herkes birbirini sevsin.

Ezgi Bayraktar

Sahtesinden Kaçınmak

Dürüst olmak insanın bir özelliği olmalıdır. Dürüst olmayan insanlar halk tarafından da hoş karşılanmaz ve kişinin peşini kötülükler bırakmaz.

Dürüst insanlar cesur insanlardır bana göre. Korkak insanlar biri kızınca doğruları söylemezler ama cesur insanlar ne olursa olsun hep doğrudan yanadırlar.

Dürüstlük namuslu olmaktır. Biz canlılar dürüst olmalıyız. Bu günlerde kimsenin kimseye güveni kalmadı herkes yalancı, düzenbaz...

Gençler yaşlıları yalanlarıyla kandırıyorlar. Bu yalan illeti yediğimiz yemeklere kadar geldi. Her şeyin sahtesi çıktı.

Yalanlar dünyayı kaplamış durumda. Keşke herkes namuslu ve dürüst olsa, bu dünyada hiç kötülük olmazdı. Zaten kötülükler yalandan doğmuyor mu?

Evet, doğuyor bu yüzden hangi durumda kalırsak kalalım asla yalan söylemeyeelim.

Pelinsu Çakır

Mutluyum, Mutlusun, Mutlu

Sevgili Günlük,

Bugün sıradan günlerden biriydi. Sabah yürüyüşüne çıkmıştım. Her zamanki sokakta yürüyordum ve sokakta bir sürü insan vardı. İçlerinden biri dikkatimi çekti. Kolu kırılmış biri. Ama dikkatimi çeken şey kolunun kırık olması değil, tatlı gülümsemesiydi. Kolu kırık olmasına rağmen çok mutlu gözüküyordu.

O beni bayağı bir düşündürdü sonra yoluma devam ettim. Ve bir kişi daha gördüm. Daha doğrusu dikkatimi çeken bir kişiydi yine. Ayrıca çok da zengin duruyordu. Üzerinde kaz tüyünden beyaz bir palto, içinde siyah bir badi, altında siyah deri tayt, topuklu ayakkabısı ve son olarak bileğindeki altınlar boynundaki kolyelerle etrafındakilere hava atarcasına bakıyordu. Ve çok da mutsuzdu.

Anlayacağın günlük, mutlu olmak için bir sebebe ihtiyacımız yok. İnsan her şartta ve koşulda mutlu olabilir.

Ceylin Akbaş

Dürüstlük mü O da Ne?

Dürüstlük her kişinin sahip olabileceği bir değerdir. Lakin bunu bazıları yapmıyor, bazıları ise yanlışlıkla yapıyor.

Kendimden örnek vereyim sizlere, yalan söyleyemem yani ne zaman bir palavra başlasam ki bunu fazla yapamam, gamzeleirim ele verir. Keşke her insanda olsa bu tarz şeyler, böylelikle yalan söylemek bir nebze de olsa zorlaşır.

Öyle insanlar var ki işi gücü yalan. Dürüstlük desek, o da ne diyorlar. Tabii bilmeleri normal, kullanmadıkları bir değeri nereden bilsinler ki?

Bilirsiniz, bir çoban varmış. Köylüyü sürekli kandırıyormuş, koyunumu kurt kaptı diyerek köylüyü başına topluyormuş. Bir gün koyunu kurt gerçekten kapıvermiş, çoban köylüye seslenmiş ama köylü umursamamış. Yine çobanın yalanlarından diye inanmamışlar ve oracıkta kurt koyunu yeyivermiş.

Bu hikâyeyi neredeyse herkes bilir ama burada anlatılmak isteneni herkes bilemez.

Tuğçe Çevik

SAYGIYI ÖĞRENEBİLMEK

Merhaba, ben Ezgi. Ama bana iki arkadaşım domates ezmesi diyorlar. Bu bana yapılan bir saygısızlıktır. Ama bugün yine sıradan bir gündü. Hadi size neler olduğunu anlatayım.

İngilizce öğretmeni sınıfa çok kızdı. Sadece İngilizce öğretmeni değil bizim ders kırk beş dakika ise yirmi beş dakikası öğretmenlerin bağırmasıyla geçiyor ve tüm sınıf ceza alıyor. Suçsuzlar bile. Ben de benim gibi suçsuzlar için üzülüyorum. Bir kere derse saygıları yok. Dinlemeyecekseniz okula gelmeyin. Hele hele öğretmene saygıları yok. Söylenenler bir kulaklarından girip diğerinden çıkıyor.

Öğretmenler de hiçbir öğrencisine bağırarak istemiyor. Ben öğretmenlerimizi anlıyorum. Keşke herkes anlasaydı. Teneffüs bitti, öğrenci ve öğretmen zili çaldı. Başkanlar tabi susturmaya çalışıyorlar ama sınıftakiler susmuyorlar ki. Neden susmuyorlar onu ben de anlamıyorum. Bu da başkan ve yardımcısına saygısızlık.

Matematik öğretmeni yani sınıf öğretmenimiz gelir gelmez şikâyetler yağmaya başlıyor. Ders işleyemiyoruz. Artık öğretmenler de bu şikâyetlerden bıkmış, usanmış oluyor. Birbirlerine saygı ile yaklaşsalar, sorunları kavgasız çözseler hiçbir şey olmayacak.

İşte saygı böyle bir şey. Bir günde bu kadar saygı gerekiyorsa bir yılı siz düşünün. Hep saygılı olun.

Ezgi Bayraktar

DEĞERLER ÜLKESİ

Bir varmış bir yokmuş, bir zamanlar "Değerler Ülkesi" adında bir ülke varmış. Bu ülkenin tam dokuz tane değeri varmış. Bu değerler merhamet, sevgi, saygı, dürüstlük, nezaket, alçakgönüllülük, adalet, hoşgörü ve yardımseverlikmiş. Bu ülkedeki herkes bu değerlere ait olan rozetleri almış. Fakat biri hariç... O kişi bu ülkenin prensiymiş.

Prens tam sekiz değere de sahipmiş. Bir tek alçak gönüllülük rozetine sahip değilmiş. Çünkü prens kendini halktan çok üstün görürmüş. Sürekli halktan birilerini küçük düşürecek tavırlar sergilermiş. Prens o rozeti çok istermiş, fakat bir türlü alamamış. Sonunda düşünüp taşınip karar vermiş ve ülkenin bilgini olan Korkut'un yanına gitmiş. Korkut'a derdini anlatmış. Korkut ona;

- Prensiz sizin derdinize tek deva rüyalardır.

Prens bilginin ne demek istediğini anlayamamış. İlk öncelikle prens bir iksir içmiş. Ardından hemen uykuya dalmış. Bir süre sonra bir rüya görmeye başlamış. Rüyasında prensin üzerinde eski püskü bir kıyafet varmış. Prens çok şaşırılmış. O güzelim kıyafetlerine ne olmuş. Birden yanından bir adam geçmiş ve prene "Günaydın Yusuf" demiş.

Prens bu duruma çok kızmış halktan birisi onunla konuşmaya ve "Yusuf" diye hitap etmeye nasıl cesaret edebilirmiş. Sonradan prens rüyada bu ülkenin prensi olmadığını anlamış. Ve pazarda gezmeye başlamış. Herkes huzurlu mutlu bir şekilde Pazar alışverişini yapıyormuş ve birden prensin sesine benzeyen bir ses duyulmuş. Ardından konuşan ses çok ağır kelimeler kullanıyormuş, halkı aşağılıyormuş. Bu durumundan sonra prens halka bakmış ve birçok kişi çok üzgün görünüyormuş, bazı kişiler ise ağlıyormuş.

Beş dakika sonra prens uykudan uyanmış. Korkut'a teşekkürlerini sunup hemen ülkesine doğru yola çıkmış. Ülkesine ulaştığında aynı rüyasındaki sahneyi görüyormuş. Prens birden konuşmaya başlamış:

- Sevgili halkım, sizlerden çok özür dilerim. Sizleri aşağıladım, bazen kötü sözler söyledim. Ama şimdi anlıyorum, kimse kimseden üstün değil. Prens olsa bile.

Prens bu davranışından sonra kral babasından alçakgönüllülük rozetini de almış. Artık her gün pazara iniyor, halktan birileriyle sohbet ediyor veya halktan birilerinin evine konuk oluyormuş. Hatta bir arkadaş bile edinmiş. Adı Ali'ymiş. Çok iyi arkadaş olmuşlar. O günden sonra prens asla kimsenin kimseden üstün olmadığını anlamış ve alçakgönüllülük rozetini de yakasına takmış.

Hilal Pınar Dağlı

Murat ve Yalanlar

Kahramanımızın, pardon suçlumuzun adı Murat. Suçu ise yalan söylemek. Yalan bu kadar büyük suç değil diyeceksiniz belki ama yanılıyorsunuz. Aslında kabullenilemeyecek, büyük bir suç.

Murat çok dürüst bir çocuktur. Asla yalan söylemezdi. Bir gün dara düştü. Kurtulmak için küçük bir yalan söyledi. Zaten asla yalan söylemem. Bir yalandan bir şey olmaz, dedi kendi kendine. Sonra yalanı anlaşıldı ve kurtulmak için daha büyük bir yalan söyledi. Yalanlar anlaşıldıkça daha büyük yalanlar söylüyordu.

Artık ağız yalana alışmıştı. Her dara düştüğünde yalanla sıyrılıyordu. Dürüstken hayat zordu. Şimdi yalanlar ile her şey daha kolay, dedi kendi kendine.

Bu olaylar olurken Murat henüz 15 yaşındaydı. 20 yaşına bastığında yalanları iyice artmıştı. Sürekli söylediği yalanlar eski, iyi kalpli Murat'ı esir almıştı adeta. Yeni biri çıkmıştı ortaya. Murat'ın ailesi çok üzgündü bu durumdan.

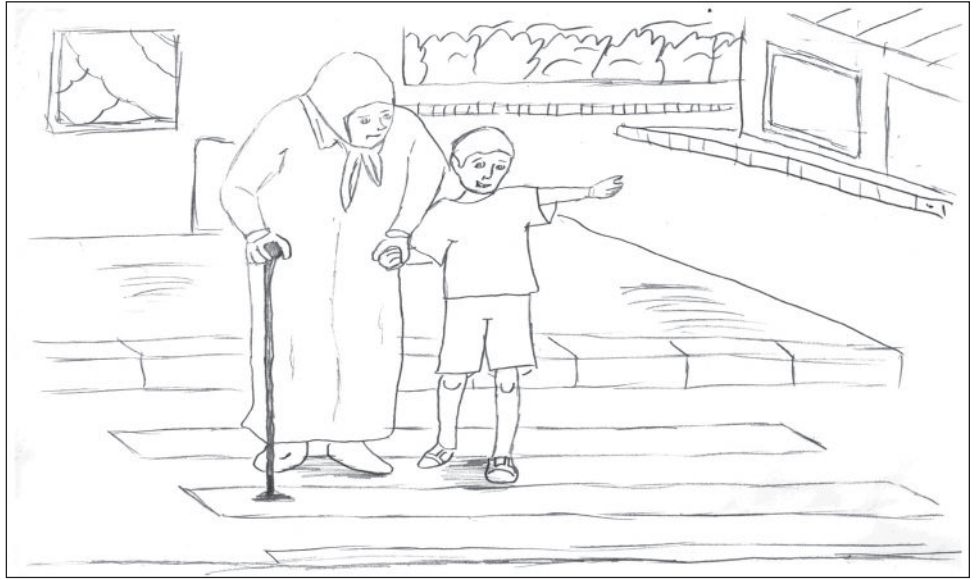
Murat'ın babası yıllar önce vefat etmişti. Annesi de oğlunun bu hali yüzünden hastalanmıştı. Murat sadece yalan söylemiyordu artık. Yalan onu küfür, kavga gibi kötü alışkanlıklara da itmişti. Bizim dürüst Murat artık yalancının biriydi. 30 yaşına geldiğinde yalanlar içinde kaybolmuştu. Bizim dürüst Murat, küçücük bir yalan yüzünden artık kendini kaybetmişti.

Küçük kaçamak ve pembe yalanlar Murat'ın hayatını karartmaya yetmişti.

Yardımsever miyiz?

Sence dünyada kaç tane yardımsever insan var? 10'larla mı ifade edilebilir yoksa 100'lerle mi? Yoksa daha mı fazladır?

Dışarıdan baktığımızda dünyanın tamamı yardımseverdir. Ama içine girdiğimizde bu insanların çoğu zorla diğer insanlara yardım eder. Bence günümüzde gerçekten içinden gelerek bir başkasına yardım eden insanların sayısı azalmış fakat çeşitli etkenlerle zoraki birilerine yardımcı olarak hoş görünmeye çalışanların sayısı artmıştır.

Büyükler de çocuklarına yardımseverliği tavsiye ederken aslında bir yerde zorlarlar. Ama onlar zorlamalıdır da zaten. Çünkü kimi şeyler insanın içine çocuklukta yerleşirse, ileride bir yetişkin olduğunda o kişi, bir zamanlar mecburen takındığı tavırları belki de artık severek isteyerek yapan biri olabilir. Yani yardımseverlik, insanın içinde bulunması gereken değerlerden biridir.

Söylenecek çok söz yok aslında. Bir başkasının derdiyle dertlenebilen biri olmak bir erdem.

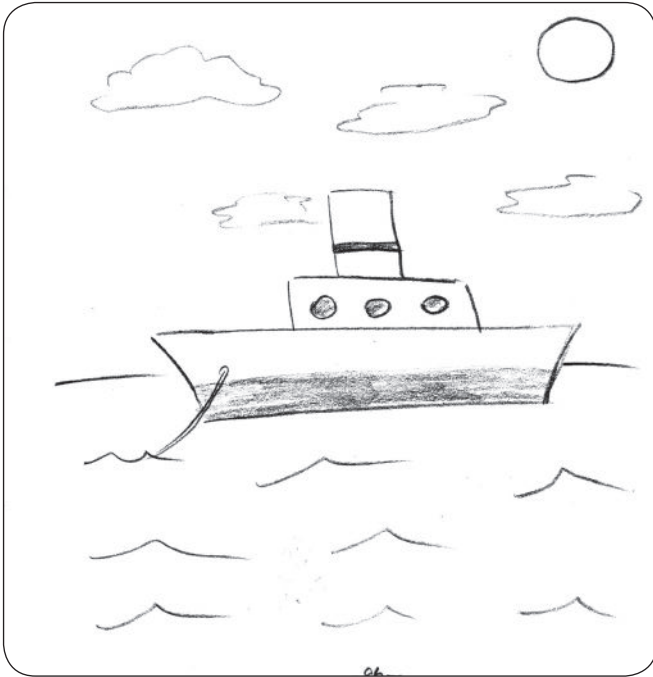
Yardımsever olmaya çalışın. Zor durumda olan insana da hayvana da sahip çıkın. Yardımınızı esirgemeyin. Bu hem sizi, hem de onları çok mutlu edecektir.

Lafla Saygı Gemisi Yürümez

Saygı, önemli değerlerimizdendir. Diğer değerlerden biraz üstündür benim için. Çünkü bir insanı sevmek zorunda değilsindir ama saymak zorundasındır. Sevgi serbest, saygı zorunludur. Ama bu tüm insanlar tarafından doğru bulunmadığı için günlük hayatımızda bile sinir bozucu olaylar yaşıyoruz. Lafa gelince hepimiz saygılı, yardımsever, düşünceli insanlarız değil mi? Hepimiz dünya tatlısı insanlarız. Ama olay gerçeklere geldiğinde çoğu insan sözünün eri olmuyor.

Aslında herkesin her şeye karşı sevgili ve saygılı davranması gerek ama biz daha saygıyı beceremiyoruz ki sevgi gözümüze batsın. Ayrıca sadece insanlara değil hayvanlara ve hatta bitkilere de saygılı olmalıyız.

Ne kadar genel olarak sevgi ve saygı yok olmaya başlasa da, hala iyi insanların nesillerinin tükenmediğine dair umutlarım var. Artık damarınızda atalarımızın asil kanını taşıdığınızı hatırlayın ve içinizde yatan iyiliğinizi bedeninizle birleştirip gelecek nesiller için güzel örnekler oluşturun. Bize armağan edilen bu vatan için değerlerimizi koruyun.

Ece Şevval Özer

Bizim Elimizde

Bir film... Bu filmde yardımseverlik, sevgi, saygı her şey aynı pencerede insanın önüne serilir ve tek yapılması gereken sadece o pencereden bakmak olacak. Hadi hep birlikte pencereden sevgi, saygı ve yardımseverliğe bakalım.

Bir sokak çocuğu... Ayağında bir terlik... Yolda giderken terliği kopuyor ve terlik parçalandığı için ayağına olmuyor. Önünde ise yeni alınmış ayakkabısı olan aynı yaşlarda bir çocuk görüyor ve onun peşinden gidiyor. Yeni ayakkabısı olan çocuk arabaya biniyor ve o kalabalıkta ayakkabısı çıkıyor. Fakir çocuk çocuğa yardım etmek için ayakkabısını alıyor. O sırada araba hareket ediyor. Çocuk ayakkabıyı yetiştirmek için elinden geleni yapıyor ama başarılı olamıyor. En sonunda çocuk diğer ayakkabısını fakir çocuğa atıyor. Diğer çocuk ise uzaktan uzağa kalpten kalbe teşekkür ediyor.

Aslında biz insanlar paylaşmamak için yardımlaşmamak için sebep arıyoruz. Oysa yardımlaşmak, paylaşmak için öyle süslü, büyük ve pahalı şeylere gerek yoktu. Önemli olan içinden isteyerek paylaşmaktır. Önemli ama insanlar artık bu iki kavramdan o kadar çok uzaklaşmış ki onlar için yani biz insanlar için artık önemli olan maddiyat olan, maneviyat unutulmuş. Zaten ne demişler, kiminin pırlanta taşı küçük kiminin yiyecek ekmeği yok.

Aslında biz insanların gözlerini ilk madde bürümüş. Ama hala ikinci maddenin derdinde olan insanlar var. Ve bunları seçmek bizim elimizde. Seçip kararımızı verelim.

Nisanur Karaman

Kaygım

Akmakta olan şu kısacık hayatımda tek düşündüğüm şey yapacaklarım ve yaptıklarım üzerine kaygılarımdır.

Hayata dair tüm düşüncelerim olumsuzluktan tamamen soyutlanmış haliyle karşıma çıkıyor. Hâlbuki biliyorum ki içimin içinde, düşüncelerimin de derininde yatan bir kaygım var. Hayata karşı, sevgiye karşı, hayallerime ve umutlarıma karşı... Hiçbir şeyi dert etmediğimi veya olumlu düşündüğümü sanırken bile hep aklımın çoğu tarafı kaygılardan ibaret.

Sadece benim sahip olduğum kaygılı hayatı hangi yoğunlukta yaşadığımı veya ileride yaşayacağım hayatı hayatın içerisinde karşımdaki insana karşı duyduğum hem korku hem de kaygıyı beynimden geçen "sevgimi dolu dolu yaşama" düşüncemi, belki de böyle düşündükçe sersemleyen beynimi, hayatımı, olmuşlarımı, olacaklarımı, gözlerimi dolduran nedenleri, kısacası hayata dair neyim var neyim yoksa tümünün içinde kaygı barındıracağımı biliyorum. Bunu bildiğimden mi bilmem ama telaş içinde geçen bir hayat o kadar yıpratıyor ki insanı, geleceğe dair ne kadar umudu varsa tek kalemde yok olmasına yetiyor.

Peki, sonuç nedir? Hep pozitif olmaya çalışan, seven, aşkı yaşayan, doludizgin yaşama tutunan, sarf eden, çabalayan, amacına kavuşmayı, ülküsüne sahip çıkmayı hedefleyen, soran, sorgulayan, insanlara ön yargılı davranmayan, hep güler yüzlü olmaya çalışan ben, ne kadar zorlasam da kendimi tüm yaşanmışlığım, yaşayacaklarımda, kaygıdan üstün bir duygu barındırıyorum içimde. Bana acıyanlar olacak belki, belki de "Daha pozitif olmalısın." diye tavsiye verenler de çıkacak içinizden fakat sorarım ki kaçınız dertsiz, tasasız, kaygısız bir hayata sahip oldunuz veya pozitifliğin içinde barınan kaygılarınızı yok etmeye çalıştınız?

Sorarım size "kaygı" tüm üstünlüğüyle yerleşmeye çalışmıyor mu hayatımıza?

Esra Ak

Yaşanabilir Bir Dünya

Bilirsiniz ki Türkiye hoşgörü bakımından çok zengin bir ülke. Sevgisi, saygısı, misafirperverliği ve daha birçok özelliğiyle çok meşhurdur.

Hoşgörünün iyi niyetlilik, sabırlılık, kötü bir şey yapıldığında göz yumma gibi vb. anlamları vardır. Aslında hoşgörünün net bir anlamı yok. Yani hoşgörü genel kapsamlı bir değer.

Hayatta bazı insanlar çok saygısızca davranabilir. Anlamsız davranışlar sergileyebilir. İşte o zaman bize hoşgörülü olmak düşer. Onu kaale almanız, dikkatinizi ondan çekmeniz yeter. O zaman yaptığı şeyin kötü bir şey olduğunu fark eder ve bir daha yapmaz. O zaman herkesin gönlü olmuş olur, herkes mutlu olur.

Biz de bazen birini üzebilir, kırabilir veya yanlış anlaşılabiliriz. Eğer hoşgörülü olursak yaptığımız şeyin yanlış olduğunu biz de anlarız. O yüzden bir daha öyle yanlış davranışlar sergilemeyiz. İşte bu hem bizi hem de etrafımızdakileri hoşgörülü biri yapar.

Ne demiş Mevlana "Yaşanabilir bir dünya oluşturmak için, insanlara hoşgörülü davranmalıyız."

Nisa İclal Akyel

İnsanlığın Simgesi Fedakârlık

Esra Ak

Fedakâr olmam bu hayatta bana hep bir şeyler kaybettirmiştir. Yaptıklarım, karakterimden verdiğim ödün, geleceğimden kırptığım yaşayacaklarım, hepsi fedakârlığımdan bana kalan acı miraslar.

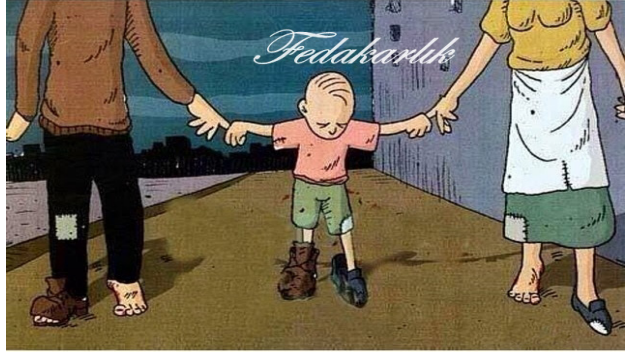
Evet, bu güne kadar hep fedakârlık yaptım, belki pişmanda değilim ama yaşamımdan kopup gidenleri göz ardı edemem. Her seferinde bir öncekinden daha fazla bir şeyler kaybettiğimin farkındayım. Fedakârlığın beni yıldırıldığının, kalbimi yıprattığının da bilincindedim.

Fedakârlığın en güzel yanı yaptıklarının boşa gitmediğini bilmektir. Fedakârlık yapmak, bana insan olduğumu hatırlatan, beni benliğime kavuşturan çok önemli bir duygudur. Her insan bencil yapısından kurtulup, fedakâr olmaya giderse toplum "ben" merkezli insanlarla değil, başkaları için kendinden bir şeyler feda edebilecek bireylerle donanır.

Her insan fedakâr olabilir. Yaşantısını kara kaplı kutulardan çıkarıp, bu dünyada başkalarının da olduğunu fark etmektir tek yapması gereken insanın. Yeri geldiğinde kendi yerini yaşlı insanlara vermeli, yeri geldiğinde ise başka insanlar için kendi menfaatlerinden vazgeçmelidir. Kimileri bencil olup, asla fedakârlık yapmasalar da biz fedakâr insanlar olarak onlar için vazgeçtiklerimizle onların gıpta edeceği birer birey olalım.

Kendi keyfi menfaatinden vazgeçen insan fedakârdır. Toplum örf ve adetleri de fedakârlık üzerine kuruludur. Örneğin yaşlı bir insana otobüste yer vermek, yazısız bir toplum kuralıdır. Yaptırımı oldukça fazla olan bu gibi örf ve adetlerimiz, fedakârlığı büyük ölçü içinde barındırır. Kim olursa olsun ya da hayatı ne düzeyde olursa olsun yaşamında elbet başkaları için feda edebileceği bir şeyleri vardır: bir koltuğu, bir bisikleti, bir nefesi veya bir düşüncüyü.

Fedakâr olmak insanlığın simgesi, fedakâr olmak yaşamın güzel yanını ortaya çıkaran anıların birer göstergesidir. Her insan fedakâr olabilir, her insan ufak da olsa başkaları için bir şeyini feda edebilir. Ben insanoğlunun bu doğrultudaki feda duygusuna inanmıyorum ve güvenmiyorum. Biz de toplum olarak fedakâr olabiliriz ve yaşamımızın ortasına fedakârlık duygusunu yerleştirebiliriz.

Hoşgörün Kadarsın

İnsanlar neden tanımadan yargılar ki? Sadece dış görünüşlerine bakarak birbirlerini eleştirirler. Bazen de kıskanırlar ve peşinden bir sürü önyargı sürerler. Bazen bir öğretmen olur, bazen okula yeni gelen bir kişi olur, bazen de toplum içine katılan diğer kişiler...

Tanımadan kimseyi yargılamamak gerekir, hoşgörü ile yaklaşmak, anlayışla karşılamak, seni de karşıdaki kişiyi de hoşnut eder. Böyle davranışlar sunan bir kimsenin kişiliğini de yansıtacağından hiç şüphesi olmasın.

İnsanlar böyle davranışlarda bulunurlarsa bizim toplumumuz daha nazik ve anlayışlı bir toplum halini alır. Böylelikle diğer ülkelere bakarak en azından davranış biçimimiz yönünden onlardan bir tık önde bir ülke oluruz.

Tuğçe Çevik

İyilik Karşılıksız Kalmaz

Yardımsızlık demek paylaşımcılık demektir. Var olanı olmayanla paylaşmak demektir.

Sinem'le Hayat'ın arkadaşlıkları bir yardımlaşma sonucu başlamıştı. Hayat sabah uyandığında acele ile okula koşuştururken buldu kendini. Nedeni ise akşam geç yattı, sabah ise okula geç kaldı. Bu yüzden de çantasını hazırlarken resim dersi için boya kalemlerini unutmuştu. Sabah okula gelince hoca henüz gelmemişti. Aradan on beş dakika geçince resim hocamız geldi. Hoca, geçen hafta yaptığımız resimleri boyayacağız çocuklar, dedi. Ve bütün sınıf boya kalemlerini ve resim defterlerini çıkardı. Hayat çantasına baktı ama boya kalemlerini getirmemişti. Hayat boya kalemlerini getirmediyini hocaya söyledi. Hoca ise "Sinem arkadaşından alıp kullanabilirsin." dedi.

Hayat ne diyeceğini bilemedi. Sinem'le çok iyi arkadaş oldukları söylemezdi. Hayat düşündü ve Sinem'in yanına gitmeye karar verdi. Onun sırasına gelince "Sinem, boya kalemlerini kullanabilir miyim?" dedi Hayat. Sinem ise "Tabi, ne demek." diye karşılık verdi. Hayat çok mutlu idi. Sinem'in yanına geçerek bir yandan boyyuyorlardı bir yandan çok iyi anlaşıyorlardı.

Zil çalınca Hayat ile Sinem kantine gittiler. Sinem evden parasını almayı unutmuş Hayat ise boya kalemlerini... Hayat kantine gidince iki tane çikolata aldı. Biri Hayat'ın, öbürü ise Sinem'indi. Hayat Sinem'e boya kalemlerini kullandırdığı için teşekkür etti. Sinem ise Hayat'a çikolata aldığı için teşekkür etti. Ve böylelikle aralarındaki mesafe sona erdi. Yardımlaşma aralarındaki mesafeli bağı kopardı ve aralarında dostlukları güçlendirerek her zamanki gibi dostluk kazandı.

Yazan: Esmenur Kapusuz

Avcının Merhameti

Bir varmış bir yokmuş. Bir dağ evinde yaşayan bir avcı varmış. Bu avcı her gün avlanmaya çıkar, bir kuş bile tutmadan geri dönmezmiş.

Bir gün avlanmaya çıkmış. Etrafa baktığında hiç kuş yokmuş ve sesleri gelmiyormuş. Bir an ne olduğunu anlamamış ve etrafı gezmeye devam etmiş. Çok şaşırılmış, oysaki bu ormanda kuşlar çok fazlaymış.

Yürümeye devam etmiş. Bir hayvanın sesleri geliyormuş uzaktan ama hangi hayvan olduğunu anlamamış. Endişelenmiş. Tabancasını kaldırıp etrafa bakmış. Görünürlerde hala hiçbir hayvan yokmuş. İlerlediğinde sesler git gide yaklaşmış ve seslerin geldiği yöne doğru ateşler etmiş.

Sesler kesilince ateş attığı yöne doğru ilerlemiş. Çalılarının arkasında kurşunlardan birinin isabet ettiği bir anne kurt görmüş, acımış. Kurdu bir veterinerine götürmüştü. Veteriner onu iyileştirdikten sonra geri dönmüşler.

Döndüklerinde kurt sesleri gelmeye başlamış. O tarafa doğru ilerlediklerinde yavru bir kurt ile karşılaşmışlar. Anne kurt hemen yavrusunun yanına koşmuş.

Avcının sevgi ve merhamet duygusu artmış. Kurtları sahiplenmiş. Artık avcı ile birlikte kalıyorlarmış.

Avcı artık kuş vurmuş. Avcılık yerine çiftçilik yapmaya karar vermiş ve ömrünün sonuna dek merhametli davranmış.

E tabi kurtlar ama et yemeleri gerektiğinden onlar avlanıyormuş.

Yazan: Nisanur Aslan

Her Yer Sevgi Dolsun

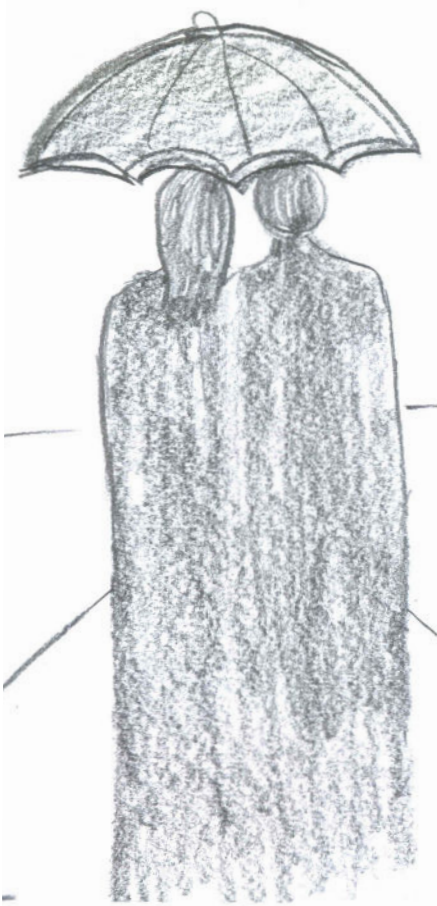
Sevgi nedir? Nerde bulunur? Niçin vardır? Olmazsa olmaz mıdır?

Sevgi, küçük bir tebessüm, sevgi bir annenin kızını öpüşü ona sarılışındaki o andır. Sevgi mutluluktur. Sevgi aslında onun için her şeyi yapmaktır. Sevgi, sevmek sevilmektir. Ve sevgi mutlu olduğun, yanında huzur bulduğun her yerdedir.

Sevgi, birbirini kollamak merhamet etmek, yüreğindeki heyecanı dile getirmek, "seni seviyorum" demek için vardır.

Sevgi olmazsa olmazdır, o olmazsa insanlar bir şeytana dönüşür. Ülkeler savaşa tutuşur, insanların kalpleri simsiyah olur. Sevgi olmazsa insanlık ölür.

Cansu Çellek

Kucak Dolusu Sevgiler

Sevgi içten gelen bir duygudur, öğretilmez. Sevgi, hayatta var olan, korunmaya değer en güzel duygudur.

En sağlam temeller, sevgiyle atılan temellerdir. Her ne kadar bazı insanların bunlardan haberi olmasa da sadece doğru yol, her zaman içinde doğruluk, hak ve sevgi bulunduran yoldur.

Sevgi her yerde sevgidir, her yerde güzelliştir. Yüzyıllardır sevgi üzerine şiirler yazılmış, şarkılar söylenmiş, resimler yapılmış, sevgi en güzel şekilde sanat eserlerine yansıtılmıştır. Çünkü sevgi, insanın sevdasını tüm dünyaya yansıtmak istemesidir, çünkü sevgi, güzelliştir çünkü sevgi çok şey gerektirir.

Zehra Çevik